

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35, ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ-ΦΑΞ 2105232553, ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ-ΣΕΠΤΕΜΒΡΗΣ 2015 ΑΡ. ΦΥΛ. 509, € 1,50

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΡΩΣΩΝ ΝΕΟΧΙΤΛΕΡΙΚΩΝ ΣΤΗ ΣΥΡΙΑ

Με τους αεροπορικούς βομβαρδισμούς στη Συρία η ρωσική υπερδύναμη κάνει για πρώτη φορά τη δική της ανοιχτή στρατιωτική επέμβαση στη Μέση Ανατολή που προετοίμασε επιμελώς και για μια μακρά περίοδο με διάφορες προβοκάτσιες χωρίς η ίδια να φαίνεται σαν επιθετική δύναμη.

Αφού έσπρωξε τις ΗΠΑ με τους πράκτορες και φίλους της να επιτεθούν στο Ιράκ για να το παραδώσουν στο συμβατικό της Ιράν και να δυναμώσουν έτσι τις ρωσικές θέσεις, κατασκεύασε έναν κτηνώδη εχθρό, τον ISIS, τον οποίο εγκατέστησε στην περιοχή χάρις στην ευμενή στάση του καθεστώτος Άσαντ και αρχικά με την οικονομική βοήθεια του ρωσόφιλου Κατάρ. Αυτός ο εχθρός της έδωσε το πρόσχημα και μόνο το πρόσχημα να επέμβει εκεί από θέση ισχύος για να τσακίσει όχι τον ISIS, αλλά ότι προοδευτικό αντιστέκεται στη γενοκτονική πλέον, απομονωμένη στον πληθυσμό και ρωσόδουλη ηγεσία Άσαντ.

Εννοούμε μ' αυτό ότι ο ρωσικός σοσιαλιμπεριαλισμός ελέγχει σήμερα πολιτικά τις ηγεσίες της πλειοψηφίας των χωρών της Μέσης Ανατολής. Εκτός από το ότι ελέγχει απόλυτα πλέον το καθεστώς Άσαντ στη Συρία, ε-

λέγχει σε μεγάλο βαθμό το φασιστικό Ιράν και μέσω αυτού το Ιράκ, ελέγχει την κύρια στρατιωτική δύναμη του Λιβάνου Χεζμπολάχ, στην κύρια πλευρά ελέγχει την Υεμένη, καθώς και τη δικτατορία Σίσι στην Αίγυπτο. Δεν ελέγχει μόνο τη Σαουδική Αραβία, τα εμιράτα του Κόλπου, πλην του Κατάρ, και την αδύναμη Ιορδανία. Ακόμα και στο γενικά δυτικόφιλο Ισραήλ διαθέτει μια φιλική κυβέρνηση στο πρόσωπο του προβοκάτορα Νετανιάχου. Το βασικό με τη ρωσική επέμβαση είναι ότι επεμβαίνει σαν ηγεμόνας με μια πράξη που είναι σημαντικότερη και από τους ίδιους τους βομβαρδισμούς. Πρόκειται για τη συμφωνία που σύναψε λίγο πριν βομβαρδίσει τη Συρία, με την ιρανική, την ιρακινή και τη συριακή κυβέρνηση σχετικά με την ανταλλαγή πληροφοριών πάνω στον ISIS (Τάιμς της Νέας Υόρκης, 27/9). Σύναψε δηλ. μαζί με τα κράτη που προαναφέραμε κοινό επιτελείο πληροφοριών.

Αυτό είναι το πιο βασικό και σημαίνει στην ουσία μια πολύ στενή στρατιωτική συμμαχία που προφανώς θα βρίσκεται κάτω από τη δική της στρατιωτική και διπλωματική ηγεμονία μιας και μόνο αυτή είναι μια υπερδύναμη. Αυτή είναι η μία διαφορά με την επίσης ιμπεριαλιστική και ωμή επέμβαση της αμερικάνικης υπερδύναμης το 2003 στο Ιράκ που ήταν στην ουσία σε σύγκρουση με την πλειοψηφία της ηγεσίας του αραβικού κόσμου. Η άλλη διαφορά είναι ότι αυτή η επέμβαση βρίσκεται σε ανοιχτή σύγκρουση με τις διαθέσεις της μεγάλης πλειοψηφίας του συριακού πληθυσμού που μισεί το καθεστώς Άσαντ και γίνεται αποδεκτή μόνο από την αλαουίτικη θρησκευτική μειονότητα την οποία εκπροσωπεί ο Άσαντ, ενώ τουλάχιστον η αμερικάνικη επέμβαση στο Ιράκ είχε αρχικά την υποστήριξη της πλειοψηφίας του πληθυσμού, δηλαδή των σιτών και των κούρδων του Ιράκ.

Την επέμβασή της αυτή βέβαια η πυτινική Ρωσία την εμφανίζει σαν πρόσκληση μιας κυρίαρχης κυβέρνησης, της συριακής. Όμως αυτό δεν ισχύει α-

φού η κυβέρνηση αυτή, εκτός του ότι έχει πλέον περιοριστεί στο 20% του εδάφους της χώρας, είναι όπως είπαμε, μισητή και από την πλειοψηφία του πληθυσμού της. Από την πλευρά του αυτός ο πληθυσμός – στην πλειοψηφία του σουνιτικός θρησκευτικά – έκανε το λάθος να εμπιστευτεί την ηγεσία του αγώνα του για δημοκρατία στους σουνίτες Αδελφούς Μουσουλμάνους, που έδωσαν από την αρχή έναν εθνο-θρησκευτικό χαρακτήρα σ' αυτό τον πόλεμο ρίχνοντας τα κύρια πυρά τους στην αλαουίτικη μειονότητα και πρόσφεραν τη δυνατότητα στο Κρεμλίνο να επέμβει δήθεν για τη «σωτηρία» αυτής της εθνότητας από τη γενοκτονία. Τώρα όμως, ύστερα από 4 χρόνια πολεμικών συγκρούσεων, είναι το καθεστώς Άσαντ που έχει μετατραπεί σε γενοκτονικό τιμωρώντας τον άμαχο πληθυσμό που δεν τον υποστηρίζει, με ανηλεείς σφαγές, ασύλληπτα βασανιστήρια και ισοπέδωση ολόκληρων κατοικημένων εκτάσεων.

Εκτός αυτού, είναι το καθεστώς Άσαντ που έφερε την ανοιχτή εξωτερική

συνέχεια στη σελ. 2

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ ΓΙΑ ΤΟ ΕΚΛΟΓΙΚΟ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ

Η ΟΑΚΚΕ χαιρετίζει τους 2263 φίλους της που την ψήφισαν σε αυτές τις εκλογές. Πάντα η ψήφος στην ΟΑΚΚΕ ήταν συντριπτικά κόντρα στο ρεύμα και σαν τέτοια μία ψήφος εντιμότητας και πολιτικής γενναιότητας. Αλλά ποτέ δεν ήταν τόσο πολύ όσο προχθές.

Είχαμε γράψει στο κείμενο της απόφασης με το οποίο κατεβήκαμε σ' αυτές τις εκλογές ότι ο κύριος σκοπός της συμμετοχής μας ήταν να δείξουμε ότι η ΟΑΚΚΕ θάταν εκεί στη θέση της και ουσιαστικά μόνη απέναντι στη λαίλαπα που έχει σηκώσει ενάντια στο λαό μας ένα συνολικά εγκληματικό καθεστώς.

Πραγματικά χρειάστηκε μεγάλη αυτοθυσία και πάθος από τα μέλη και τους φίλους της Οργάνωσης για να βρεθούν τα λεφτά, μερικά με δα-

νειακά, και για να τα καταφέρουμε να κατέβουμε με υποψήφιους σε όλη την Ελλάδα, και μετά να φέρουμε σε πέρας την πολυμέτωπη εκλογική μάχη.

Το πιο σημαντικό ήταν ότι ποτέ ως τώρα δεν πήγε η πολιτική μας προπαγάνδα σε περίοδο εκλογών τόσο μακριά, δηλαδή δεν μπήκε με τέτοια σαφήνεια και με τέτοια περιφρόνηση για οποιοδήποτε εκλογικίστικο όφελος στο μάτι του εχθρού, κατεδαφίζοντας ακριβώς το κέντρο των εθνικά αυτάρεσκων μύ-

θων που αυτός έχει οικοδομήσει με τόση επιμονή μέσα στα κεφάλια του λαού μας.

Η κεντρική θέση του εχθρού είναι ότι η μικρή φτωχή Ελλάδα αδικείται και υποφέρει σήμερα εξαιτίας των πλούσιων ευρωπαίων δανειστών και πρώτα από όλους της Γερμανίας που τους ενοποιεί εναντίον μας.

Δεν είναι τυχαίο ότι ο νικητής των εκλογών ήταν ο ΣΥΡΙΖΑ που

συγχωρέθηκε σε μεγάλο βαθμό για τη μοναδική του απατεωνίστικη αχρειότητα επειδή έκφρασε περισσότερο από κάθε άλλον την εθνική θέση «μέσα στην Ευρώπη εναντίον της Ευρώπης» ή καλύτερα τη θέση «διάσπαση της Ευρώπης με πολιτικό πόλεμο στη Γερμανία». Οι δύο άλλες γραμμές: «έξω από την Ευρώπη ενάντια στην Ευρώπη» και

συνέχεια στη σελ. 2

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ: • Μια σημαντική νίκη για τους μεταλλωρύχους, σ. 3 • Η ανακοίνωση της ΟΑΚΚΕ για το κατέβασμα της στις εκλογές της 20/9, σελ. 4, • Το δεκάλεπτο της ΟΑΚΚΕ στις εκλογές, σελ. 5, • Εκλογικό αποτέλεσμα: Όλο το καθεστώς στην υπηρεσία της νίκης του ΣΥΡΙΖΑ, σελ. 6, • Η ΟΑΚΚΕ στο πλευρό των μεταλλωρύχων, σελ. 10, • Η υποχρεωτική επιβολή ποσοστώσεων για τους πρόσφυγες μεγαλώνει τα ρήγματα μέσα στην ΕΕ, σελ. 13, • Κορμπίν: Ένας Τσίπρας στην ηγεσία των εργατικών στη Βρετανία, σελ. 16

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ ΓΙΑ ΤΟ ΕΚΛΟΓΙΚΟ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ

συνέχεια από τη σελ. 1

«μέσα στην Ευρώπη με μικροαντιστάσεις σε αυτήν Ευρώπη» νικήθηκαν.

Μέσα σε μια τέτοια πολιτική και ψυχολογική κατάσταση της χώρας δεν περιμέναμε βέβαια καμιά ιδιαίτερη συγκομιδή ψήφων όταν αποκαλύπταμε επίμονα ότι ο εχθρός δεν ήταν οι ευρωπαίοι δανειστές και μάλιστα η Γερμανία, αλλά σύσσωμος ο πολιτικός κόσμος που ήταν δεμένος με τη «φίλη» φασιστική Ρωσία, δηλαδή όταν προπαγανδίζαμε τη γραμμή «μέσα στην Ευρώπη ενάντια στην επίσημη Ελλάδα».

Σύμφωνα με όλες τις εικόνες που έχουμε ως τώρα η έκθεση των θέσεων μας στο τηλεοπτικό της τετράπτυχο (συνέντευξη στην ΕΡΤ2, ομιλία στα γραφεία μας, διακαναλική, 10λεπτο) προκάλεσε ένα πρωτοφανές ενδιαφέρον και συμπάθεια για τα «καινούργια πράγματα» που είπε η ΟΑΚΚΕ.

Βέβαια, για μια ακόμα φορά αποδείχτηκε ότι μια τόσο θαμμένη από το καθεστώς και τόσο «κόντρα» γραμμή δεν μπορεί ούτε να χωνευτεί, ούτε ακόμα περισσότερο να μετατραπεί σε πράξη ψήφου από χιλιάδες ανθρώπους μέσα στο λίγο χρόνο που μεσολάβησε από την τηλεοπτική προβολή έως την ψηφοφορία της Κυριακής. Έτσι το αποτέλεσμα ήταν αυτό που γνωρίζουμε.

Εκτιμάμε ότι αυτό ήταν ένα θετικό αποτέλεσμα.

Αυτό όχι μόνο σύμφωνα με τις γενικές περιστάσεις που περιγράψαμε, αλλά και όταν το συγκρίνουμε με τα αποτελέσματα το 2012 όπου κατεβήκαμε για τελευταία φορά.

Για την ΟΑΚΚΕ πρέπει κατά τη γνώμη μας να επιλεγθούν δύο επίπεδα σύγκρισης. Το ένα επίπεδο αφορά τη σύγκριση με τα πολιτικά κόμματα που ενώ εμφανίζονται να εκπροσωπούν το μαρξιστικό και εργατικό επαναστατισμό στην ουσία είναι σοσιαλφασιστικά, και είναι σε πλήρη αντίθεση με εκείνο τον τύπο κόμματος που προσπαθεί να οικοδομήσει η ΟΑΚΚΕ. ΨευτοΚΚΕ, ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ΕΕΚ, ΜΑ, ΟΚΔΕ ανήκουν σε αυτήν την κατηγορία. Το άλλο επίπεδο σύγκρισης αφορά τα κόμματα που εμφανίζονται να εκπροσωπούν τον ευρωπαϊκό δημοκρατισμό ενώ στην ουσία σαν κόμματα του αστισμού και μάλιστα του γλοιώδους ξενόδουλου ελληνικού αστισμού είναι ρωσόφιλα και σε σύγκρουση με το δημοκρατικό αντιφασιστικό μέτωπο που προσπαθεί να συγκροτήσει η ΟΑΚΚΕ. Κόμματα σαν τα ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, ΔΗΜΑΡ, Δράση-Τζήμερος, Ποτάμι, Λεβέντης, που ο ίδιος είναι πλέον ένας ξεδιάντροπος πουτινικός, ανήκουν σε αυτήν την κατηγορία.

Λέμε για όλα τα παραπάνω κόμματα ότι «**εμφανίζονται** να εκπροσωπούν» και όχι ότι εκπροσωπούν στ' αλήθεια, γιατί η ψηφοφορική και καμιά φορά και η χαμηλή στελεχική βάση τους αισθάνεται και

σκέφτεται αλλιώς από την ηγεσία τους. Έτσι στη βάση του εμφανιζόμενου ως επαναστατικού μαρξιστικού στρατοπέδου όλοι αναζητούν μια κοινωνία χωρίς εκμετάλλευση και καταπίεση, ενώ στη βάση του εμφανιζόμενου ως αστοδημοκρατικού στρατοπέδου όλοι θα θέλανε μια ευρωπαϊκή και δημοκρατική Ελλάδα χωρίς υποτέλεια στον ανατολικό άξονα και στο φασισμό του.

Και με τα δύο αυτά μέτρα σύγκρισης η ΟΑΚΚΕ γίνεται το μοναδικό κόμμα που άντεξε στην επίθεση του κυβερνητικού φαιο-«κόκκινου» σοσιαλφασισμού και στα δύο επίπεδα που περιγράψαμε.

Στις εκλογές του Μάη του 2012 η ΟΑΚΚΕ είχε πάρει ποσοστό 0,041% και τώρα ποσοστό 0,042% (αν και με λιγότερες ψήφους στο μέτρο που και αυτή, όπως όλοι, χτυπήθηκε από την αποχή).

Αντίστοιχα στο πρώτο επίπεδο, το ψευτοΚΚΕ είχε 8,48% το 2012 και 5,55% σήμερα, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ μαζί με το ΕΕΚ είχαν 1,29% το 2012 και 0,85% σήμερα, τα δύο ΜΑ είχαν 0,25% το 2012 και 0,16% σήμερα. Μόνο η ΟΚΔΕ πήγε από το 0,03% στο 0,04% αλλά το 2012 είχε κατεβεί στα 2/3 των εκλογικών περιφερειών της χώρας.

Στο επίπεδο του ευρωπαϊκού δημοκρατισμού η σύγκριση είναι ανάλογη. Το θεωρούμενο ως δημοκρατικό φιλο-ευρωπαϊκό στρατόπεδο, πήγε από 46,92% (άθροισμα των ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, ΔΗΜΑΡ, Μπακογιάννη, Τζήμερος, Δράση, Λεβέντης, Πειρατές),

σε 42,71% (άθροισμα ΝΔ, ΠΑΣΟΚ-ΔΗΜΑΡ, Ποτάμι, Λεβέντης, Τζήμερος, Πειρατές). Βάζουμε εδώ το άθροισμα των κομμάτων γιατί νέα πολιτικά αποσπάσματα κομμάτων, που νέμονται τον ίδιο πολιτικό αυτό χώρο, εμφανίστηκαν και χάθηκαν κάθε τόσο.

Αυτή η αντοχή της ψηφοφορικής βάσης της ΟΑΚΚΕ δεν ήταν κάτι που το θεωρούσαμε δεδομένο όταν κατεβαίναμε στις εκλογές και νομίζουμε ότι οφείλεται στο ότι, μαζί με την επέλαση του διακομματικού πουτινισμού, αρχίζουν πια να ζυμώνονται, ιδιαίτερα μέσα στην αριστερά, οι όλο και πιο επαληθευμένες στην πράξη αναλύσεις και θέσεις της ΟΑΚΚΕ.

Το πολύ καλό με αυτές τις εκλογές ήταν ότι για πρώτη φορά άρχισαν να ζυμώνονται πλατείαι οι θέσεις μας, δηλαδή βγήκαν από το πολιτικό γκέτο στο οποίο τις είχαν μαντρώσει και συχνά τις χλεύαζαν σοσιαλφασίστες και φιλελεύθεροι. Η συνέχεια θα εξαρτηθεί από την πολιτική και οργανωτική δουλειά που θα κάνει η ΟΑΚΚΕ για να έρθει σε επαφή με όλο αυτόν τον κόσμο που θέλει να μας γνωρίσει.

Καλούμε όλους τους φίλους μας να σταθούν στο πλευρό μας σε αυτή τη μάχη σε όλα τα επίπεδα.

Αθήνα 21 Σεπτεμβρίου 2015

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΡΩΣΩΝ ΝΕΟΧΙΤΛΕΡΙΚΩΝ ΣΤΗ ΣΥΡΙΑ

συνέχεια από τη σελ. 1

κή επέμβαση, αρχικά την επέμβαση της ισλαμοφασιστικής Χεζμπολάχ μέσα στη χώρα και σήμερα την επέμβαση της ρωσικής νεοχιτλερικής υπερδύναμης που χρησιμοποιεί την καταπολέμηση των τζιχαντιστών κυρίως σαν πρόσχημα για να χτυπήσει την πιο δημοκρατική μερίδα της συριακής εξέγερσης. Ήδη κατηγορείται από το Συριακό Εθνικό Συμβούλιο της αντιπολίτευσης ότι οι βόμβες της σκοτώνουν αμάχους σε περιοχές που ελέγχονται από τον ISIS. Άλλωστε, το ότι αυτή η συμμορία δεν είναι ο αποκλειστικός στόχος των ρωσικών αεροπορικών επιδρομών το έχει παραδεχτεί και η ίδια η ηγεσία του Κρεμλίνου.

Με αυτή την επέμβαση προωθείται ο έλεγχος και της Συρίας από τους ρώσους χίτλερ κι έτσι ανοίγει ο δρόμος για μια μεγαλύτερη ενεργειακή απομόνωση της Ευρώπης, δεδομένου του

απλώματος της ρωσικής κυριαρχίας σε όλη σχεδόν τη Β. Αφρική και τη Μ. Ανατολή. Η επέμβαση των ρώσων σοσιαλιμπεριαλιστών στη Συρία πρέπει να καταδικαστεί από όλους τους δημοκρατικούς ανθρώπους και χώρες του πλανήτη. Ο συριακός λαός θα πρέπει να ενισχυθεί με οπλισμό προκειμένου να αντισταθεί στους δυνάστες του, που είναι οι ρώσοι επεμβατιστές, τα ανδρείκελα του καθεστώτος Άσαντ και οι ισλαμοφασίστες φίλοι τους από τη μια μεριά, αλλά και οι προβοκάτορες δολοφόνοι του ISIS μαζί με την επίσης ρωσοκίνητη Αλ-Κάιντα από την άλλη.

Εννοείται ότι μαζί με όλη αυτήν την αντίδραση πρέπει οι δημοκρατικοί άνθρωποι, ιδιαίτερα οι ευρωπαίοι να καταδικάσουν τα σιχαμερά τσιράκια της Ρωσίας μέσα στις ευρωπαϊκές κυβερνήσεις ιδιαίτερα τη σταζίτισα Μέρκελ, που με την κάλυψη των Ομπάμα-Κλίντον, δεν χάνουν την ευκαιρία να ζη-

τάνε συνεργασία με τη Ρωσία όχι μόνο στη Συρία αλλά και στην κατεχόμενη από τον Χίτλερ Πούτιν Ουκρανία. Αυτή η συνεργασία είναι που ενθαρρύνει τους νεοχιτλερικούς παντού στον κόσμο. Το πνεύμα των Τσάμπερλαιν και Νταλαντιέ πλανιέται ξανά πάνω από τη σχετικά πολύ πιο άοπλη Ευρώπη από εκείνη που ρουφήχτηκε από τα χιτλερικά στρατεύματα το 1940. Και αυτό χωρίς να λογαριάσουμε ότι η Ρωσία θα κρατάει σε λίγο, αν δεν συναντήσει αντίσταση, στα χέρια της και όλες τις στρόφιγγες των υδρογονανθράκων που καταναλώνει η Ευρώπη από Βορρά και Νότο.

Το κεντρικό ζήτημα σήμερα για τους λαούς της Ευρώπης είναι η υποστήριξη του αγώνα του ουκρανικού και του συριακού λαού για εθνική ανεξαρτησία και απελευθέρωση από τους νεοχιτλερικούς δυνάστες.

Παρακαλούμε τους αναγνώστες μας να στέλνουν τα γράμματα ή τις επιταγές τους στη δ/ση Χαλκοκονδύλη 35, Αθήνα, ΤΚ 10432, ή στο όνομα Κώστας Κούτελος, ΤΘ 3408 Τ.Κ. 10210, Αθήνα

Για τις οικονομικές σας ενισχύσεις μπορείτε να χρησιμοποιείτε το λογαριασμό μας στην Εθνική Τράπεζα: 160/764962-29

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα
Ιδιοκτήτης:
Κεντρική Επιτροπή της ΟΑΚΚΕ
Εκδότης σύμφωνα με το νόμο
Ελένη Κωνσταντινοπούλου
(Κωδικός 2998)
ISSN 1791-6593
Χαλκοκονδύλη 35, 5ος όροφος
Τ.Κ. 104 32 Αθήνα
Τηλ.- Φαξ: 210-5232553
Ετήσια συνδρομή: 20 Ευρώ
Εξαμηνιαία: 10 Ευρώ

ΜΙΑ ΣΗΜΑΝΤΙΚΗ ΝΙΚΗ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΜΕΤΑΛΛΩΡΥΧΟΥΣ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΖΩΤΙΚΗ ΑΝΑΓΚΗ ΓΙΑ ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΤΟΥΣ ΠΑΛΗΣ

Ο βρώμικος πόλεμος από ΣΥΡΙΖΑ-Σκουρλέτη και η υπονόμευση από τον Μπόμπολα

Μόλις την Παρασκευή στις 2 Οκτώβρη το απόγευμα, λίγο μετά το τέλος της εκδίκασης της προσφυγής της εταιρείας και των εργαζομένων στο ΣΤΕ κατά της απόφασης του Σκουρλέτη να διακόψει τις εργασίες των μεταλλείων, βγήκε η απόφαση των ασφαλιστικών μέτρων κατά της ίδιας απόφασης. Η απόφαση των ασφαλιστικών δικαίωσε τους εργαζόμενους που μετά από παρατεταμένες κινητοποιήσεις από αύριο ξαναπιάνουν δουλειά στα μεταλλεία και βγαίνουν προς το παρόν από την κατάσταση της διαθεσιμότητας που σημαίνει αργία, μισά λεφτά και πολύ αγωνία. Από πολιτική άποψη η απόφαση αυτή ήταν μια δικαίωση των εργαζομένων μπροστά στην κοινή γνώμη που με όλο και πιο μεγάλο ενδιαφέρον παρακολουθεί την υπόθεσή τους και ακόμα περισσότερο ήταν ένα μεγάλο ράπισμα στην κυβέρνηση Τσίπρα και στο θρασύ τραμπούκο υπουργό της του Σκουρλέτη που νομίζουν ότι μπορούν να κάνουν ότι θέλουν σ' αυτή τη χώρα ακόμα και σε βάρος χιλιάδων ανθρώπων που δουλεύουν σκληρά για το ψωμί τους.

Όμως παρά τη νίκη αυτή υπάρχουν δύο προβλήματα. Το ένα είναι νομικό. Η απόφαση για τα ασφαλιστικά μέτρα δεν προδικάζει αυτόματα το αποτέλεσμα της τελικής προσφυγής που θα βγει, σύμφωνα με τις εκτιμήσεις των δικηγόρων, ως το τέλος του Οκτώβρη. Αν δηλαδή αυτή η απόφαση είναι αρνητική, αυτή είναι που θα μετρήσει τελικά. Πρέπει ωστόσο να επισημάνουμε ότι στις 11 ως τώρα προσφυγές κατά της επένδυσης που έχουν εκδικαστεί όλες έχουν απορριφθεί από το ΣΤΕ. Εμείς ωστόσο που έχουμε δει το ΣΤΕ να γκρεμίζει τη μισή ελληνική βιομηχανία, δεν έχουμε κανένα λόγο να εφησυχάζουμε πόσο μάλλον που ο Σκουρλέτης απομάκρυνε από τα πόστα τους όλους τους εμπειρογνώμονες του υπουργείου που είναι υπέρ της επένδυσης για να τοποθετήσει τους ορκισμένους εχθρούς της. Το άλλο πρόβλημα είναι πολιτικό και είναι το πιο βασικό. Πολιτικό σημαίνει ότι η κυβέρνηση Τσίπρα περισσότερο από κάθε άλλη ελληνική κυβέρνηση γράφει στα παλιά της τα παπούτσια καίριες αποφάσεις των ανώτατων δικαστηρίων (δες περίπτωση μη μείωσης αντικειμενικών τιμών στον ΕΝΦΙΑ) ενώ από την άλλη, όπως έχει αποδείξει με τους Λαφαζάνη και Σκουρλέτη, είναι σε θέση να ανακαλύπτει διαρκώς νέα ανύπαρκτα προβλήματα με τα οποία μπορεί να σταματά τις εργασίες στις Σκουριές και έτσι να εξαντλεί οικονομικά τον κεφαλαιούχο ώστε να τον αναγκάσει τελικά να κλείσει για τα καλά τα μεταλλεία και να φύγει.

Αυτή η δεύτερη απειλή, η καθαρά πολιτική, είναι αυτή που μας ανησυχεί περισσότερο και αυτή μπορεί να αντιμετωπιστεί κύρια με πολιτικά και όχι τόσο με νομικά μέσα. Για την ακρίβεια τα νομικά μέσα βοηθούν τα πολιτικά μέσα, δηλαδή μια θετική απόφαση από το ΣΤΕ βοηθάει την πολιτική πάλη για την επιβίωση των μεταλλείων, βοηθάει την προπαγάνδα των εργαζομένων στο λαό υπέρ της επένδυσης αλλά δεν φτάνει για μια πολιτική νίκη, δεν φτάνει δηλαδή για να κόψει το χέ-

ρι της κυβέρνησης των σαμποταριστών να μαχαιρώνουν κάθε τόσο την επένδυση. Αν η κυβέρνηση δεν αποδειχτεί και στο εσωτερικό της χώρας αλλά και στο εξωτερικό σαν κακόβουλη, αναξιόπιστη και αναίτια εχθρική στην επένδυση, τότε το εγκληματικό χέρι της δεν θα κοπεί.

Μόνο οι ίδιοι οι μεταλλωρύχοι μπορούν να σώσουν την επένδυση

Με δεδομένο ότι κανένα άλλο κόμμα στη χώρα με την εξαίρεση της ΟΑΚΚΕ δεν θέλει να αποκαλύψει πολιτικά αυτήν την κυβέρνηση σαν σαμποταριστική γενικά και ειδικά λυσσασμένη στο ζήτημα των μεταλλείων της Χαλκιδικής, το βάρος αυτής της αποκάλυψης πέφτει στις πλάτες των 2000 εργαζομένων των μεταλλείων και των άλλων 3000 που ζουν από αυτά. Αυτό σημαίνει ότι οι εργαζόμενοι πρέπει να έχουν ένα δικό τους σχέδιο, μια δικιά τους στρατηγική αγώνα σαν απάντηση στο στρατηγικό σχέδιο του ορκισμένου εχθρού τους. Αν αντιπαχθούν πειστικά σε αυτό το σχέδιο του εχθρού δεν χρειάζονται καμιά μεγάλη πολιτική βοήθεια από τον κυρίαρχο πολιτικό κόσμο. Αυτός εκτός από το ότι στην ηγεσία του είναι με τους σαμποταριστές, δεν έχει πια αληθινό κύρος μέσα στις μάζες γιατί είτε έχει πει ατέλειωτα ψέμματα, είτε κάνει πως δεν καταλαβαίνει ότι η χώρα αργοπεθαίνει από το χτύπημα της παραγωγής. Επίσης οι μεταλλωρύχοι δεν πρέπει να στηρίζονται για την επιβίωση της επένδυσης στην πολιτική δύναμη της εταιρείας. Γιατί και οι εταιρείες σαν εκμεταλλεύτριες οντότητες δεν έχουν κύρος στην κοινή γνώμη, καθώς λένε πάντα ότι τις συμφέρει, και επίσης γιατί γενικά δεν θέλουν να τα βάζουν με τις πολιτικές εξουσίες στις οποίες στηρίζονται για τα κέρδη τους.

Μέσα σε αυτές τις συνθήκες όλα θα κριθούν από τους ίδιους τους μεταλλωρύχους. Οι μεταλλωρύχοι κοντολογής κρατάνε στα χέρια τους την επιβίωση της επένδυσης και τη δικιά τους. Ο καταβασανισμένος λαός αυτής της χώρας είναι έτοιμος να ακούσει τους μεταλλωρύχους δηλαδή ανθρώπους που είναι ένα κομμάτι του λαού, που δουλεύουν σκληρά και που ποτέ δεν κορόιδεψαν και δεν εκμεταλλεύτηκαν κανένα. Αν οι μεταλλωρύχοι μιλήσουν και ξεσκεπάσουν τα ψέμματα των εχθρών τους είμαστε σίγουροι ότι θα νικήσουν.

Αλλά ας προσπαθήσουμε να καταλάβουμε τι σχεδιάζει η κυβέρνηση για τα μεταλλεία της Χαλκιδικής. Η κυβέρνηση αυτή αποδεικνύεται σήμερα ότι προχωράει με ένα πολύμορφο στρατηγικό σχέδιο επίθεσης. **Στόχος αυτού του σχεδίου είναι να κλείσει το μεταλλείο υποχρεώνοντας τους καναδούς να φύγουν χωρίς το ελληνικό πολιτικό καθεστώς να εκτεθεί σε διεθνές επίπεδο ότι ωμά προκάλεσε τη φυγή τους, αλλά και χωρίς να αποκαλυφθεί στο εσωτερικό από ένα κίνημα μεταλλωρύχων το οποίο ήδη έχει αρχίσει να παίρνει μαζί του την κοινή γνώμη.** Για να πετύχει αυτό το σχέδιο πρέπει ο ΣΥΡΙΖΑ να οδηγήσει σε ασφυξία την καναδική εταιρεία και να την απομονώσει διοικητικά και πολιτικά, ιδιαίτερα πρέπει να σπάσει το α-

ντικειμενικό μέτωπο που υπάρχει ανάμεσα σε αυτήν (που δεν θέλει να χάσει τα εκατοντάδες εκατομμύρια που έχει βάλει σ' αυτή τη δουλειά), και τους χιλιάδες εργαζόμενους της περιοχής που δεν θέλουν να χάσουν τη δουλειά τους σε μια χώρα που βυθίζεται σε έναν ωκεανό ανεργίας. Όταν λέμε αντικειμενικό μέτωπο δεν εννοούμε ότι δεν υπάρχουν αντίθετα συμφέροντα ανάμεσα στους εργαζόμενους και στην εταιρεία, και ότι δεν πρέπει οι εργαζόμενοι να διεκδικούν και σε αυτήν την περίπτωση αυτά που δικαιούνται, αλλά ότι οι αντιθέσεις αυτές θα είναι δευτερεύουσες όσο είναι κυρίαρχη και ανταγωνιστική η αντίθεση ανάμεσα στο δυτικό κεφάλαιο των Καναδών και το ανατολικό κεφάλαιο των Ρώσων κρατικοκαπιταλιστών που δεν θέλουν καμιά μεγάλη δυτική ή ντόπια βιομηχανία να σταθεί σε μια χώρα που θέλουν να την μετατρέψουν σε αποικία τους, ειδικά δίπλα στο Άγιο Όρος που το θέλουν για θρησκευτική τους βάση στους ορθόδοξους πληθυσμούς του πλανήτη.

Για να τσακίσουν αυτή την επένδυση οι σαμποταριστές καθοδήγησαν το κομπογιαννίτικο ψευτοεπιστημονικό κίνημα των αντι-γκολντ που σταδιακά το μετέτρεψαν σε κοινωνικό κίνημα μιας μικρής περιοχής και μετά σε κίνημα βίας με κέντρο αυτήν την περιοχή. Τώρα μετά τις εκλογές και με σημαία αυτό το κίνημα παίρνουν αλληπάλληλες θέσεις κλειδιά μέσα στο κράτος.

Το σχέδιο περικύκλωσης και η μουγκή Τριμερής δέθεν διαπραγμάτευση

Έτσι αρχικά, το Μάη, ο Σύριζα προχώρησε στην εγκατάσταση σαν δημάρχου του Αριστοτέλη ενός ανοιχτού εχθρού της επένδυσης, του Ζουμπά παραμερίζοντας τον ως τότε επίσης φιλοσυριζαίο αλλά επίτηδες πιο μεσοβέζο Μίχο, που πήρε ύπουλα τη δημαρχία παριστάνοντας τον ουδέτερο. Νωρίτερα, το Φλεβάρη, έδωσε ένα πρώτο χτύπημα σταματήματος των εργασιών ο Λαφαζάνης και πριν τις εκλογές χτύπησε ο Σκουρλέτης, ο πιο προκλητικός από όλους τους τραμπούκους της κυβέρνησης. Αυτός σταμάτησε για τα καλά τις εργασίες αφαιρώντας τις άδειες λειτουργίας. Το πρόσχημα για αυτή την ενέργεια ήταν ότι η εταιρεία δεν έκανε ένα πείραμα για την εξαγωγή του χρυσού με τη μέθοδο της ακαριαίας τήξης στην Ελλάδα αλλά το έκανε με μέταλλευμα της περιοχής στην έδρα της φινλανδικής εταιρείας (Outotec) που είχε την πατέντα της πολύ εξελιγμένης και ασφαλούς αυτής μεθόδου. Στην ουσία για να γίνει αυτό το πείραμα στην Ελλάδα θα έπρεπε είτε να έχει προχωρήσει η εγκατάσταση των μηχανημάτων της μεταλλουργίας χρυσού πράγμα που η ελληνική πλευρά με τα αλληπάλληλα εμπόδια που βάζει εδώ και χρόνια έκανε αδύνατο, είτε θα έπρεπε να εγκαταστήσει μηχανήματα μόνο για το πείραμα αξίας πάνω από 15 εκατομμύρια Ευρώ, δηλαδή θα έδινε πολλά λεφτά για πέταμα χωρίς να αλλάζει τίποτα στην ουσία.

Την ίδια στιγμή που έκλεινε τα μεταλλεία ο Σκουρλέτης έδινε ένα ακόμα πιο βαθύ χτύπημα στην επένδυση: καθαίρεσε,

όπως είπαμε, και μάλιστα χωρίς εξηγήσεις στην κοινή γνώμη όλους τους τεχνικούς εμπειρογνώμονες του υπουργείου για τα περιβαλλοντικά ζητήματα, που είχαν εγκρίνει τις μελέτες της εταιρείας και έβαλε στη θέση τους λυσσασμένους εχθρούς της επένδυσης. **Με αυτόν τον τρόπο μπορούσε να πετύχει δύο πράγματα: να βρίσκει εύκολα διαρκώς νέα προσχήματα για να σταματάει τις εργασίες και δεύτερο να ετοιμάζει πιο αρνητικές τεχνικές γνωμοδοτήσεις από πλευρά δημοσίου στις δίκες που γίνονται στο ΣΤΕ.** Να σημειώσουμε ότι η καθαίρεση μόνιμων ειδικευμένων τεχνικών στελεχών από μια δημόσια υπηρεσία χωρίς να υπάρχει μια ανοιχτή και σαφής αιτιολόγηση για την απομάκρυνσή τους είναι μια εντελώς ασυνήθιστη πρακτική με φασιστική οσμή.

Αφού τα έκανε όλα αυτά το καθεστώς ΣΥΡΙΖΑ, τότε και μόνο τότε, δηλαδή με τα μεταλλεία κλειστά και ενώ η εταιρεία καθώς και οι εργαζόμενοι είχαν προσφύγει στο ΣΤΕ, ο Σκουρλέτης κάλεσε την εταιρεία για πρώτη φορά σε διαπραγματεύσεις. Στην ίδια συνάντηση κάλεσε και τους εργαζόμενους από τους οποίους όμως αφάιρεσε προηγουμένως το δικαίωμα του λόγου, δίνοντας τους τη θέση του παρατηρητή ενώ τους είχε προσκαλέσει για να συμμετάσχουν σε μια Τριμερή. Αυτή ήταν μια πράξη που είχε στόχο να ταπεινώσει τους εργαζόμενους που είχαν ξεκινήσει έναν αγώνα διαμαρτυρίας στις στέγες των μεταλλείων σε όλη τη Χαλκιδική και τελικά στην Αθήνα με κατασκήνωση τους έξω από το υπουργείο του ΥΠΙΑΠΕΝ.

Στη συνάντηση αυτή ο Σκουρλέτης δεν έκανε καμιά απολύτως διαπραγμάτευση επί της ουσίας αφού επέμενε ότι πολύ καλά έκανε και έκλεισε το εργοτάξιο επειδή τάχα το πείραμα της ακαριαίας τήξης δεν έγινε στην Ελλάδα ενώ το όποιο αποτέλεσμα του πειράματος αφορούσε κάτι το μελλοντικό που δεν επιδρούσε καθόλου στις εργασίες που θα γίνονται για πολύ καιρό ακόμα στην περιοχή ώσπου να χτιστεί το εργοστάσιο. Όμως, όπως αποδείχτηκε στη συνέχεια, η βαθύτερη στόχευση του Σκουρλέτη σε αυτή την κατά το 1/3 μουγκή τριμερή ήταν μία: να βάλει σφήνα ανάμεσα στους εργαζόμενους και στην καναδική εταιρεία καλώντας τη δεύτερη να τους επαναπροσλάβει ενώ της έχουν αφαιρεθεί οι άδειες και τους πρώτους να καταφύγουν στην επιθεώρηση εργασίας αν αυτήν δεν το κάνει!!! Δηλαδή ο τραμπούκος αυτός αφού αφάιρεσε από τους εργαζόμενους το αντικείμενο της δουλειάς τους, τους κάλεσε να τα βάλουν με την εταιρεία που έπαψε να τους απασχολεί! Συγκεκριμένα μάλιστα ζήτησε από την εταιρεία να συνεχίσει τις εργασίες της για την αποκατάσταση του περιβάλλοντος χωρίς όμως να συνεχίσει τις βασικές εργασίες της για την παραγωγή.

Θα περίμενε κανείς ότι η εταιρεία μπροστά σε ένα τέτοιο θράσος θα κατήγγειλε αμέσως το υπουργείο και αυτές τις διαπραγματεύσεις που πραγματοποιούνται κάτω από το καθεστώς βίας, τετελεσμένων, παρανομίας, και διοικητικών εκκαθα-

συνέχεια στη σελ. 11

Η ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΤΕΒΑΣΜΑ ΤΗΣ ΣΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ ΤΗΣ 20/9(Δημοσιεύτηκε στις 26/8/2015 στην ιστοσελίδα www.oakke.gr)**Η ΟΑΚΚΕ ΚΑΤΕΒΑΙΝΕΙ ΣΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ
ΣΤΗΡΙΞΤΕ ΤΗΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ ΓΙΑ ΝΑ ΒΡΕΘΕΙ ΣΕ ΟΛΗ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΤΟ
ΜΟΝΑΔΙΚΟ ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΟ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ ΣΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟ ΚΑΘΕΣΤΩΣ**

Η ΟΑΚΚΕ αποφάσισε να καταβάλει κάθε δυνατή προσπάθεια για να κατεβεί σε τούτες τις εκλογές.

Όλη η δυσκολία είναι στο οικονομικό, όπως ήταν και στις εκλογές του Γενάρη όπου δεν μπορέσαμε να κατεβούμε γι' αυτό το λόγο.

Τα πραγματικά επαναστατικά κόμματα δεν κρίνουν την ύπαρξη τους από τις εκλογές ούτε μπορούν επ' άπειρον να ακολουθούν τα αστικά κόμματα στις εκλογικές φαγωμάρες τους, ιδιαίτερα σε συνθήκες διαρκούς πολιτικής κρίσης και αποσάθρωσης όπως σήμερα.

Όμως κρίνουμε ότι χρειάζεται να κατεβούμε ειδικά σ' αυτές τις εκλογές όπως δεν χρειάστηκε σε καμιά από τις άλλες προηγούμενες.

Γιατί το λέμε αυτό; Το λέμε γιατί αυτές εδώ οι εκλογές γίνονται σε συνθήκες όπου μόλις γκρεμίστηκε μια μεγάλη ελπίδα ενός πολύ βασανισμένου λαού: Η ελπίδα ότι αρκεί να διακηρύξει κανείς ένα όχι στους δανειστές του για να σωθεί από τη δυστυχία. Για την ακρίβεια αποδειχεται ότι μπορεί να βυθιστεί σε χειρότερη δυστυχία. Βέβαια οι απατεώνες του «όχι» θα συνεχίζουν να εμπορεύονται ελπίδες όπως κάνουν όλοι οι φασίστες και γι' αυτό ένα όλο και μεγαλύτερο κομμάτι απελπισίας θα γίνεται φασισμός.

Από την άλλη απέναντι σε αυτά τα απατηλά «όχι» στα μνημόνια δεν υπάρχει καμιά διέξοδος με τα «ναι» σ' αυτά. Αυτό έχει επίσης αποδειχτεί στο παρελθόν. Γι' αυτό η κατάσταση των μαζών σήμερα είναι η κατάσταση της απελπισμένης απάθειας, όπου δηλαδή το ενδιαφέρον τους για την πολιτική έχει αρχίσει να χάνεται επειδή πια δεν μπορούν να παρακολουθήσουν τις ασύλληπτες μεταμορφώσεις και τα σιχαμερά καμώματα σύσσωμου του επίσημου πολιτικού κόσμου. Αυτό οφείλεται στο βάθος στο ότι ο σοσιαλφασισμός με πρωτεργάτη το ΣΥΡΙΖΑ έχει αποκτηνώσει ολόκληρη την πολιτική ζωή καταργώντας με κυνισμό κάθε αρχή, κάθε δημοκρατισμό, και κάθε ικμάδα οικονομικής προόδου. Ο ΣΥΡΙΖΑ δεν είναι πλέον απλά ένα εγκληματικό κόμμα, που έχει καταστρέψει την παραγωγική ζωή και έχει πάει τη χώρα μισό αιώνα πίσω, αλλά είναι το κέντρο, είναι ο πιο ενεργητικός παράγοντας, ενός ολόκληρου εγκληματικού διακομματικού καθεστώτος.

Η κατάσταση αυτή είναι μοναδική στη 40χρονη μεταπολίτευση και οφείλεται στο βάθος στο ότι κανείς πολιτικός σχηματισμός σε κοινοβουλευτικό επίπεδο, δεν αντιστέκεται πια σαν τέτοιος στη ρωσκή επέλαση φασιστικού εκβραβισμού και σαπίλας. Υπάρχουν μόνο επί μέρους πρόσωπα που αντιστέκονται λίγο ή πολύ στους εγκληματίες. Δηλαδή δεν έχουμε πια δύο αστικά μπλοκ που αντιπαλεύουν: Το ευρωπαϊκό μισοδημοκρατικό και το ρωσόφιλο φασιστικό. Τώρα το ευρωπαϊκό αυτό μπλοκ ηγεμονεύεται ασφυκτικά απ' τη ρωσική πολιτική που θέλει την Ελλάδα μέσα στην Ευρώπη, εναντίον της Ευρώπης. Και από αυτή την άποψη κάνει πιο μεγάλη ζημιά από το ανοιχτό ρώσικο αντιευρωπαϊκό

μπλοκ.

Οι 7 μήνες δηλαδή που πέρασαν δεν ήταν αποκαλυπτικοί κυρίως για την αχρηστία του ΣΥΡΙΖΑ αλλά για τη σιχαμερή και γλοιώδη στήριξη αυτής της αχρηστίας από τους υποτιθέμενους ευρωπαϊκούς, και μάλιστα τη στοίχιση των υποτιθέμενων πιο προοδευτικών από αυτούς, από τον ύπουλο αρχισιπραίο Θεοδωράκη του Ποταμιού. Είναι όλοι αυτοί, και ΝΔ, και ΠΑΣΟΚ και Ποτάμι που στήριξαν τον Τσίπρα περιδιαβαίνοντας την Ευρώπη, όταν αυτός κήρυξε το βρώμικο πόλεμο μίσους και διάσπασης ενάντια στην Ευρώπη που τον ονόμασε διαπραγμάτευση. Είναι όλοι τους που έπαιξαν το παιχνίδι του μπαίνοντας με το «ναι» τους στην ιστορική καταστροφική για τη χώρα προβοκάτσια του δημοψηφίσματος που ήταν το προκάλυμα για να κλείσει τις τράπεζες και να σκοτώσει την ετοιμοθάνατη οικονομία. Είναι όλοι τους που τον συγχάρηκαν που από αντιμνημονιακός έγινε μνημονιακός εξαπατώντας ωμά την πλειοψηφία του λαού ενώ συνέχισε να τον γεμίζει με μεγαλύτερο μίσος για τη δημοκρατική Ευρώπη, είναι όλοι μαζί που σιώπησαν όταν κατέθεσε το νομοσχέδιο αρχής της πολιτικής δικτατορίας στην Ελλάδα για το κλείσιμο ή τον πολιτικό έλεγχο των καναλιών, είναι όλοι τους που δεν μίλησαν όταν έκλεισε τη μεγαλύτερη βιομηχανική επένδυση μιας Ελλάδας που μετατρέπεται σε βιομηχανικά ερείπια. Τελικά όλοι τους ακολουθούν το πολυκέφαλο ρώσικο κόμμα, τους ψευτοαριστοτέρους, τους ψευτοκομμουνιστές και τους ναζήδες και κάνουν το ειδικό εγκλημα απέναντι στην Ευρώπη να εμφανίζονται σαν ευρωπαϊκούς τους Τσιπροθεοδωράκηδες.

Σε τέτοιες συνθήκες δεν αδυνατίζει μόνο η ελπίδα των μαζών για υλική επιβίωση μέσα στις βαριές μυρωδιές του γενικού βούρκου αλλά αρχίζουν να απογοητεύονται και πιο προοδευτικοί και ευαίσθητοι άνθρωποι και αναρωτιούνται αν υπάρχει στ' αλήθεια διέξοδος. Είναι ακριβώς οι συνθήκες όπου νικεί για την πρωτοπορία η παραίτηση και για τους υπόλοιπους το να βρουν μια τρύπα να σωθούν. Είναι οι συνθήκες όπου ανοίγει ο δρόμος σε μια νέα βαρβαρότητα από την οποία θα βγουν κερδισμένες οι φασιστικές και σοσιαλφασιστικές συμμορίες που ξέρουν να χειρίζονται όσο κανείς άλλος τους φόβους των μεμονωμένων ατόμων και την ανάγκη τους για προστασία από δυνάμεις έξω και πάνω από τα ίδια αυτά άτομα.

Σε τέτοιες συνθήκες δεν μπορεί να λείπει, δεν πρέπει να λείπει η ΟΑΚΚΕ, ο μόνος πολιτικός σχηματισμός που αντέχει στη λαίλαπα και δίνει ερμηνεία και πολιτική προοπτική σ' αυτό το λαό και στη δημοκρατική, αριστερή και προλεταριακή του πρωτοπορία. Μερικοί φίλοι ίσως αναρωτηθούν. Μα τόσα χρόνια παλεύει η ΟΑΚΚΕ κόντρα στα τέρατα και παρά την παταγώδη επιβεβαίωσή της δεν δυναμώνει ακόμα οργανωτικά. Μα το ζήτημα δεν είναι γιατί δεν αναπτύχθηκε οργανωτικά σε αυτήν τη θύελλα η ΟΑΚΚΕ αλλά το ότι παρά το μικρό όγκο της άντεξε σε αυτήν, έμεινε εντελώς ενωμέ-

νη και μάλιστα αύξησε την πολιτική επιρροή της όταν κατέρρεαν, συρρικνωνόταν και διασπίνονταν οι πάντες μέσα στην ανυποληψία. Η αντίσταση ενός μικρού αποσπάσματος την ώρα μιας μεγάλης επέλασης είναι πάρα πολύ μεγάλη υπόθεση. Η ανάπτυξη θα αρχίσει όταν ο εχθρός θα αρχίσει να αποκαλύπτεται στις μάζες, ιδιαίτερα στις αριστερές μάζες που είναι ρουφηγμένες ακριβώς από αυτόν τον εχθρό και μάλιστα αποτελούν την κοινωνική του αιχμή. Και η αποκάλυψη και η αποσύνθεση του εχθρού έχει αρχίσει. Η ώρα της ΟΑΚΚΕ δεν είναι μακριά. Το ζήτημα είναι τώρα να ανεμίσει η σημαία μας πάνω στα ερείπια, για να δώσει τη δυνατότητα σε όλους τους φίλους της να πουν έμπρακτα: «Είμαι μ' αυτούς. Αυτοί είναι η διέξοδος. Ψηφίστε αυτούς». Δεν κάνει δηλαδή αυτή τη στιγμή να πούμε το «κάτω όλοι, και ψηφίστε άκυρο της ΟΑΚΚΕ» όπως κάναμε το Γενάρη. Ακόμα και αν δεν

μπορούσαμε να βρούμε τα λεφτά για όλες τις εκλογικές περιφέρειες θα έπρεπε να το κάναμε ακόμα και για μια μόνο. Η σημαία πρέπει να είναι εκεί μέσα στον ορμαγδό και τον αποπνικτικό κουνιαχτό που σηκώνει το εγκληματικό καθεστώς. Πάντα κατεβαίναμε για να μιλήσουμε στα ΜΜΕ. Το θέλουμε κι αυτό και είναι πολύ καλό. Αλλά τώρα αυτό που μετράει είναι να είναι εκεί το ψηφοδέλτιο της ΟΑΚΚΕ, στο βαθμό βέβαια που υπάρχει πλέον στη διάθεση μας το ίντερνετ.

Καλούμε τους φίλους μας να μας ενισχύσουν οικονομικά τώρα με όσες δυνατότητες έχουν ώστε να τα καταφέρουμε να κατεβούμε και στις 56 εκλογικές περιφέρειες. Ξέρουμε ότι είναι δύσκολο σε αυτές τις εποχές να δίνει κανείς λεφτά από αυτά που του λείπουν. Αλλά πιστεύουμε ότι είναι ζήτημα οικονομικής επιβίωσης και πολιτικής ελευθερίας για όλους μας το να είναι δυνατή η ΟΑΚΚΕ.

**Η ΟΑΚΚΕ ΚΑΤΕΒΑΙΝΕΙ ΣΕ ΟΛΕΣ ΤΙΣ
ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΕΣ ΧΑΡΗ ΣΤΗΝ ΑΥΤΟΘΥΣΙΑ
ΤΩΝ ΣΥΝΤΡΟΦΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΦΙΛΩΝ ΤΗΣ
Η ΚΑΜΠΑΝΙΑ ΓΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ
ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ**

(Δημοσιεύτηκε στις 7/9/2015 στην ιστοσελίδα της ΟΑΚΚΕ)

Ήταν συγκινητικός ο τρόπος με τον οποίο τα μέλη και οι φίλοι της ΟΑΚΚΕ ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμά της «για να είναι η ΟΑΚΚΕ εκεί» στις εκλογές στις 20 του Σεπτεμβρίου. Πραγματικά έπεσε σαν ηλεκτρισμός το σύνθημα για την αληθινή μοναδική αντίσταση στο εγκληματικό καθεστώς. Έτσι εξασφαλίστηκαν τα πρώτα απαραίτητα χρήματα για το κατέβασμα που είναι για την αγορά παραβόλων και την κατάθεσή τους από τους δικαστικούς επιμελητές, για την προκαταβολή για το τύπωμα και την αποστολή ψηφοδελτίων και για υπόλοιπα έξοδα. Συνολικά μαζεύτηκαν 18.000 ευρώ. Αυτό σημαίνει ότι σε ένα αρκετά κοντινό διάστημα πρέπει να δοθούν κι άλλα χρήματα για να εξοφληθούν συνολικά οι εκλογικές μας υποχρεώσεις. Καταλαβαίνει κανείς πόσο είναι απαραίτητη η συνέχιση της οικονομικής εξόρμησης.

Καλούμε τους φίλους μας να συνεχίσουν την προσπάθεια και την προσφορά τους ξέροντας ότι ακόμα κι ένα μικρό ποσό είναι πολύ μεγάλη υπόθεση για μας.

Δημοσιεύουμε παρακάτω το ψηφοδέλτιο της ΟΑΚΚΕ με τους υποψήφιους στις 56 περιφέρειες της χώρας:

- 1) Β' ΑΘΗΝΩΝ: Ηλίας Ζαφειρόπουλος, πολ. μηχανικός
- 2) Α' ΑΘΗΝΩΝ: Ελένη Κωνσταντινοπούλου, ιδ. υπάλληλος
- 3) Α' ΠΕΙΡΑΙΑ: Στάη Άννα, υπομηχανικός
- 4) Β' ΠΕΙΡΑΙΑ: Διονύσης Γουρνάς, ηλεκτροσυγκολλητής
- 5) ΑΤΤΙΚΗΣ: Γιάννης Νικολόπουλος, μαθηματικός
- 6) Α' ΘΕΣ/ΝΙΚΗΣ: Πιέρρος Γουρνάς, τεχνίτης
- 7) Β' ΘΕΣ/ΝΙΚΗΣ: Βαγγέλης Παπουτσής, οινολόγος
- 8) ΑΙΤΩΛ/ΝΙΑΣ: Ελένη Γιαντζάκη, ιδ. υπάλληλος
- 9) ΑΡΓΟΛΙΔΟΣ: Ευστράτιος Καρίπης, μεταλλεργάτης
- 10) ΑΡΚΑΔΙΑΣ: Παναγιώτης Μαυρονικόλας, ιδ. υπάλληλος
- 11) ΑΡΤΑΣ: Ειρήνη Μπουρίτη, ιδ. υπάλληλος
- 12) ΑΧΑΪΑΣ: Γιώργος Παγωμένος, ιδ. υπάλληλος
- 13) ΒΟΙΩΤΙΑΣ: Γιώργος Ζαφειρόπουλος,

- γραφίστας
- 14) ΓΡΕΒΕΝΩΝ: Βασιλεία Ζαραφίδου, οικιακά
- 15) ΔΡΑΜΑΣ: Οδυσσεάς Μωραϊτης, μεταλλεργάτης
- 6) ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΟΥ: Βαρβάρα Λειβαδίτη-Αλικανιώτη, συνταξιούχος
- 17) ΕΒΡΟΥ: Σοφία Χουρίδου, άνεργη
- 18) ΕΥΒΟΙΑΣ: Βασιλική Μήλτσου, συνταξιούχος
- 19) ΕΥΡΥΤΑΝΙΑΣ: Ταξιάρχης Γκορόγιας, βιομηχανικός εργάτης
- 20) ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Χρήστος Λιασόπουλος, ιδ. υπάλληλος
- 21) ΗΜΑΘΙΑΣ: Ροζέλλα Μαστοράκη, ιδ. υπάλληλος
- 22) ΗΛΕΙΑΣ: Αργυρώ Στεφοπούλου, συνταξιούχος
- 23) ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Χρήστος Λασκαριδής, φυσικός
- 24) ΘΕΣΠΡΩΤΙΑΣ: Μιχάλης Παγωμένος, ηλεκτρολόγος

συνέχεια στη σελ. 7

ΤΟ ΔΕΚΑΛΕΠΤΟ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ ΣΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

<<Αγαπητοί φίλοι γεια σας!

Όλοι βλέπουν ότι η χώρα μας αργοπεθαίνει μέσα στην εξαθλίωση και στο ατέλειωτο βασανιστήριο της ανεργίας και πολλοί προβλέπουν ότι η κατάσταση θα γίνει χειρότερη.

Το ζήτημα όμως είναι γιατί φτάσαμε σε αυτήν τη βαριά άρρωστη κατάσταση;

Η εξήγηση που δίνουν τα κόμματα ειδικά αυτή την εποχή είναι ότι αυτή η κατάσταση προέρχεται κυρίως από τον τρόπο διαχείρισης της σχέσης μας με τους δανειστές. Άλλα κόμματα θέλουν μια πιο σκληρή, άλλα μια πιο συμβιβαστική, κι άλλα μια πιο ενδιάμεση στάση απέναντί τους.

Εμείς λέμε, ότι η σημερινή τραγωδία δεν έχει να κάνει παρά δευτερευόντως με τους δανειστές. Οι δανειστές και τα μνημόνια είναι μια βαριά συνέπεια της αληθινής αρρώστιας. Και η αληθινή αρρώστια είναι ότι η χώρα μας γεννάει διαρκώς κάθε χρόνο νέο χρέος, όσο και να πεινάσει ο λαός, όσο κι αν οι δανειστές μειώσουν την κατανάλωση του πληθυσμού, όσο κι αν μειώσουν το χρονιακό ποσό που τους πληρώνουμε.

Η αρρώστια είναι μέσα στη χώρα!

Πιστεύουμε ότι η αρρώστια είναι η συστηματική αποβιομηχάνιση του τόπου. Γι αυτήν είναι υπεύθυνοι μια σειρά ηγέτες και ηγετικές ομάδες που κυριάρχησαν σταδιακά σε όλα τα βασικά κόμματα και **σαμπόταραν και σαμποτάρουν συστηματικά την παραγωγική μηχανή αυτού εδώ του τόπου**. Πρώτος ήταν ο Α. Παπανδρέου, μετά ο Σημίτης, ο Καραμανλής Β', ο Γ. Παπανδρέου, ο Σαμαράς. Ωστόσο οι πιο δραστήριες ηγεσίες στο σαμποτάζ ήταν αυτές του λεγόμενου ΚΚΕ, και μετά του ΣΥΝ-ΣΥΡΙΖΑ.

Θα μας ρωτήσετε ασφαλώς κανείς: Μα καλά, πώς είναι δυνατό τόσο ηγέτες να κάνουν επίτηδες τόσο κακό στη χώρα τους;

Λειτουργούν έτσι γιατί εκπροσωπούν τη σταδιακή στρατηγική στροφή της ελληνικής άρχουσας τάξης προς τη φασιστική ρώσικη υπερδύναμη. Η ελληνική άρχουσα τάξη ήταν πάντα ξενόδοουλη καθώς πάντα κοίταγε ποιος ήταν ο πιο ισχυρός διεθνής παράγοντας για να μπει κάτω από την προστασία του. Έτσι υπηρέτησε για πολλές δεκαετίες την Αγγλία και μετά ανάλογα την Αμερική. Εδώ και μερικές δεκαετίες, όμως, ένα τμήμα της με τον Α. Παπανδρέου άρχισε να στρέφεται προς τη Ρωσία. Το πιο προωθημένο εργαλείο της ρώσικης διείσδυσης στην Ελλάδα ήταν το λεγόμενο ΚΚΕ που η ηγεσία του υποτάχθηκε στην κλίκα Χρυσόστοφ - Μπρέζνιεφ, η οποία μετά το 1956 που έγινε η παλινόρθωση του καπιταλισμού στην ΕΣΣΔ διέλυσε το αληθινό ΚΚΕ και δολοφόνησε τον ηγέτη του Ν. Ζαχαριάδη. Γι αυτό αποκαλούμε αυτό το κόμμα ψευτο ΚΚΕ. Το **σαμποτάζ γίνεται επειδή η Ρωσία θέλει την Ελλάδα αδύναμη βιομηχανικά για να μπορεί να την αποκόψει οικονομικά από την υπόλοιπη Ευρώπη και τελικά να την ελέγξει**. Ταυτόχρονα όμως για να διασπάσει την Ευρώπη η Ρωσία θέλει την Ελλάδα μέσα σ' αυτήν. Έτσι εξηγείται η στάση του Τσίπρα να καλλιεργεί το μίσος ενάντια στην Ευρώπη και όμως να μένει μέσα στο Ευρώ.

Οι πιο συνηθισμένες μέθοδοι του σαμποτάζ είναι αυτές με πρόσημα το περιβάλλον ή με τη γραφειοκρατική καθυστέρηση ή με απεργίες που τραβιούνται επίτηδες ως το κλείσιμο μιας επιχείρησης. Το σαμποτάζ γίνεται είτε από τον κρατικό μηχανισμό είτε από αντιβιομηχα-

Δημοσιεύουμε την 10λεπτη ομιλία, που προβλήθηκε στην προεκλογική καμπάνια της ΟΑΚΚΕ κατά τις εκλογές του Σεπτεμβρίου 2015. Αποτελεί την πιο συμπυκνωμένη τοποθέτηση της ΟΑΚΚΕ σ' αυτή την καμπάνια

νικά κινήματα που τα οργανώνει η ψευτοαριστερά με το επιχείρημα ότι τα εργοστάσια σαν μηχανές παραγωγής κέρδους βλάπτουν οπωσδήποτε το περιβάλλον. Τελικά τα κινήματα αυτά πάνε στο δήμιο της βιομηχανικής αλλά και της τουριστικής ανάπτυξης, που λέγεται ΣτΕ, και αυτό τελειώνει την υπόθεσή. Κάθε παραγωγική μονάδα στον καπιταλισμό παράγει κέρδος για τους καπιταλιστές, αλλά ταυτόχρονα παράγει και το μισθό των εργατών σήμερα και την υλική βάση κάθε λαϊκής εξουσίας αύριο. Γι αυτό η αληθινή αριστερά παλεύει πάντα για μέτρα προστασίας του περιβάλλοντος και δεν κλείνει εργοστάσια.

Να πως έγινε και πολύ πριν την κρίση οι άνθρωποι του ρωσόφιλου μπλοκ τσάκισαν την αυτοκινητοβιομηχανία κλείνοντας Νισσάν, Βιαμάξ, Πόνυ και μετά την Πιρέλλι και την Γκουντγιάρ. Συνέτριψαν

τη ναυπηγική βιομηχανία. Έκλεισαν τα Λιπάσματα Δραπετσώνας. Εμπόδισαν την εκτροπή του Αχελώου που θα εκτίναζε τη γεωργική παραγωγή της χώρας και μπλόκαραν με γραφειοκρατική καθυστέρηση χιλιάδες επενδύσεις. Όχι μόνο πριν αλλά και πάνω στη κρίση περιορίσαν το πιο φτηνό καύσιμο που θα έσωνε τα νοικοκυριά και τα εργοστάσια, το λιγνίτη, και επέβαλαν το πολύ πιο ακριβό ρώσικο φυσικό αέριο, που είναι στην Ελλάδα μάλιστα το ακριβότερο μέσα στην Ευρώπη. Έτσι με το πανάκριβο ρεύμα, έκλεισαν πάνω στην κρίση το μεγαλύτερο μέρος της καρδιάς της βαριάς βιομηχανίας τη χαλυβουργία, την Hellenic Steel, τη χαλυβουργία Ελευσίνας, τη χαλυβουργία Ασπρηπύργου. Επίσης ακύρωσαν πάνω στη λαίλαπα της ανεργίας πελώρια τουριστικά έργα με πρώτη την επένδυση του Ελληνικού που θα απα-

σχολούσε 30.000 εργαζόμενους. Το πιο μεγάλο παραγωγικό σαμποτάζ στη σύγχρονη ιστορία το έκανε ο Τσίπρας όταν στραγγάλιζε τις τράπεζες δίνοντας συντριπτικό πλήγμα στις εισαγωγές πρώτων υλών για τη βιομηχανία, κλείνοντας 60.000 μικρές και μεσαίες επιχειρήσεις και οδηγώντας στην απόλυση 19.000 εργαζόμενους μόνο τον Ιούλη. Το δημοψήφισμα το έκανε επίτηδες ο Τσίπρας πέντε ημέρες μετά τη λήξη του δεύτερου μνημόνιου και όχι πέντε μέρες πριν απ' αυτήν για να μην μπορέσει η ΕΚΤ να συνεχίσει τη χρηματοδότηση των ελληνικών τραπεζών κι έτσι αυτές να κλείσουν περτώνοντας ίσως αργότερα σε ρώσους ολιγάρχες. Όμως το πιο ωμό χτύπημα του Σύριζα ήταν όταν διέκοψε τις εργασίες στα μεταλλεία χρυσού ρίχνοντας στο παγωμένο πέλαγος της ανεργίας 2000 μεταλλωρύχους που αντιστέκονται και τους οποίους οφείλει κάθε προοδευτικός άνθρωπος να υποστηρίξει.

Οι στατιστικές επιβεβαιώνουν την καταστροφή. Η Ελλάδα οδηγήθηκε στη

συνέχεια στη σελ. 7

ΨΗΦΙΣΤΕ ΟΑΚΚΕ

ΤΟ ΜΟΝΟ ΚΟΜΜΑ ΠΟΥ ΑΝΤΙΣΤΕΚΕΤΑΙ ΣΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΑΚΟΜΜΑΤΙΚΟ ΚΑΘΕΣΤΩΣ ΤΩΝ ΣΑΜΠΟΤΑΡΙΣΤΩΝ

• Αυτό το καθεστώς που είχε κορμό για χρόνια τις δήθεν ευρωπαϊκές ηγεσίες του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ και σε κάρδιο ρόλο τον ΣΥΡΙΖΑ και το ψευτοΚΚΕ, σκοτώνει και σκοτώνει με μεθοδικό σαμποτάζ την ελληνική βιομηχανική παραγωγή επί 30 χρόνια αλλά και την αγροτική οικονομία, και τον τουρισμό και την έρευνα. Αυτό το σαμποτάζ έφερε τελικά το πελώριο χρέος, τη χρεωκοπία και τα μνημόνια. Αυτό το σαμποτάζ γίνεται με πολιτικές, διοικητικές, δικαστικές ακόμα και ψευτοεργατικές τραμπούκικες μεθόδους και διεξάγεται με ιδεολογικό όπλο έναν επιλεκτικό κάλπικο αντικαπιταλισμό ιμπεριαλιστικού ή μικροαστικού τύπου. Αυτός ο «αντικαπιταλισμός» είναι σε ευθεία σύγκρουση με το μαρξισμό καθώς στην πράξη πολεμάει όχι τις καπιταλιστικές παραγωγικές σχέσεις αλλά τις πιο ανεπτυγμένες παραγωγικές δυνάμεις που αποτελούν τον πιο προοδευτικό παράγοντα της εξέλιξης, το έδαφος της ταξικής πάλης και την ισχυρότερη υλική προϋπόθεση κάθε νικηφόρας λαϊκής επανάστασης.

• Αυτό το καθεστώς δυνάμωσε το σαμποτάζ πάνω στην κρίση ματαιώνοντας πελώριες επενδύσεις και χωροταξικά σχέδια ενώ αύξησε στα ύψη το κόστος της ενέργειας αλλά και την φορολογία καλυπτόμενο για αυτό πίσω από τα μνημόνια. Γι αυτό μόνο στην Ελλάδα μέσα σε όλη την υπερχρεωμένη νότια Ευρώπη, υπήρξε τέτοια πελώρια πτώση της παραγωγής, τέτοια εφιαλτική ανεργία, τόσο χαμηλά αποικιακά μεροκάματα και βέβαια αύξηση του χρέους.

• Είναι σύσσωμο αυτό το καθεστώς που έκανε πλάτες στην αρχισαμποταριστική κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ υπεράσπιζόμενο την προβοκατόρικη δήθεν διαπραγμάτευσή της με την Ευρώπη και με πρόσημα αυτήν, να κλείσει τις τράπεζες και να αποτελειώσει δεκάδες χιλιάδες επιχειρήσεις. Επίσης κάλυψαν τον ΣΥΡΙΖΑ στο ότι ακύρωσε όλες τις μεγάλες βιομηχανικές επενδύσεις με εμβληματική εκείνη του χρυσού στη Χαλκιδική.

• Το διακομματικό εγκληματικό καθεστώς διεξήγαγε και διεξάγει όλο αυτό το παραγωγικό σαμποτάζ επί δεκαετίες για να παραδώσει τζάμπα τη χώρα, ιδιαίτερα τις τράπεζες και τα ενεργειακά και μεταφορικά δίκτυα στα αληθινά του αφεντικά, στις νεοαριστικές Ρωσία και Κίνα, βασικά στην πρώτη, που την υποστηρίζει στην εισβολή της στην Ουκρανία και στην προσάρτηση της Κριμαίας. Η Ρωσία ήδη έχει ηγεμονική συμμετοχή στην Τράπεζα Πειραιώς και στο Φυσικό αέριο.

• Αυτήν την μοναδική εθνική προδοσία το καθεστώς την πραγματοποιεί δείχνοντας, με πρωτοπόρο το ψευτοΚΚΕ και την εξωκοινοβουλευτική ουρά του, σαν κύριο εχθρό του λαού και του έθνους, τον κύριο εχθρό της σουτινικής Ρωσίας, τη δημοκρατική Ενωμένη Ευρώπη και την καρδιά της, την αντιναζιστική Γερμανία.

• Είναι αυτό το καθεστώς που σύσσωμο προστατεύει τους διεφθαρμένους και τους ρωσόφιλους ντόπιους κρατικούς ολιγάρχες και τους διεφθαρμένους της κρατικής υπαλληλίας επειδή αποτελούν την κοινωνική βάση του αποικιακού κρατικοφασισμού που οικοδομεί.

• Το πιο φρικτό: Είναι αυτό το καθεστώς το μόνο μέσα σε όλη την Ευρώπη που σύσσωμο προστατεύει και έχει νόμιμους και μέσα στη Βουλή δολοφόνους ναζιστές σαν αυτούς της Χ.Αυγής επειδή σαν ρωσόδοουλοι είναι κατάλληλοι για να γίνουν η βάση η κτηνώδης νεο-ταγματασφαλίτικη βάση μιας ρωσοκίνητης δικτατορίας χάρη κυρίως στη διείσδυσή τους στο στρατό και στην αστυνομία.

Αν δεν ξεκινήσει σήμερα κι όλας μια μαζική αντίσταση στο εγκληματικό καθεστώς ο λαός μας θα ζήσει μαρτυρικές στιγμές, ιδιαίτερα η ελληνική εργατική τάξη που σήμερα στενάζει στις ελάχιστες δουλειές που απέμειναν ακριβώς επειδή από την ατέλειωτη ανεργία αυτές έχουν γίνει κάτεργα. Το μόνο κόμμα που μπορεί να δώσει σήμερα στον εργαζόμενο λαό μια διέξοδο και να τον ενθαρρύνει με την έντιμη και δημοκρατική στάση του να χτίσει ένα νέο συνδικαλισμό και ένα πλατύ αντιφασιστικό μέτωπο είναι η πραγματικά αριστερή και επαναστατική ΟΑΚΚΕ. Μόνη αυτή υπερασπίζεται ταυτόχρονα την ύπαρξη του χώρου δουλειάς, κυρίως με το άνοιγμα νέων βιομηχανικών και γενικότερα παραγωγικών επενδύσεων, την αντίσταση στην εργοδοσία, ιδιωτική και κρατικοκομματική, την πάλη για επίδομα ανεργίας για όλους τους ανέργους, και πάνω απ όλα υπερασπίζεται την αντιφασιστική ενότητα του λαού και του έθνους όλόκληρου ενάντια στους νεοαποικιοκράτες και τα τσιράκια τους.

ΨΗΦΙΣΤΕ, ΔΥΝΑΜΩΣΤΕ ΤΗΝ ΟΑΚΚΕ

Αθήνα 11/09/2015

www.oakke.gr, e-mail: info@oakke.gr, Γραφεία: Χαλκοκονδύλη 35, Τηλ: 210-5232553

ΟΑΚΚΕ

Εκλογικό αποτέλεσμα: Όλο το καδεστώς στην υπηρεσία της νίκης του ΣΥΡΙΖΑ

Στην πρώτη μας ανακοίνωση για το εκλογικό αποτέλεσμα της 20ης του Σεπτεμβρίου, σημειώναμε ότι αποτέλεσε μια νίκη της γραμμής «μέσα στην Ευρώπη ενάντια στην Ευρώπη» (ΣΥΡΙΖΑ και λιγότερο ΑΝΕΛ) έναντι της γραμμής «έξω από την Ευρώπη ενάντια στην Ευρώπη» (ΛΑΕ του Λαφαζάνη) και «μέσα στην Ευρώπη με μικροαντιστασεις σε αυτήν» (κύριος εκφραστής της η ΝΔ).

Στο βάθος η γραμμή που νίκησε, δηλαδή η γραμμή Τσίπρα, είναι η «εθνική γραμμή» από το 1981. Αυτό δεν έχει να κάνει με κάποιου τύπου φυσική τάχα θρασύδειλία, αντιφατικότητα ή κουσούρι του λαού μας, όπως πολλές φορές ισχυρίζονται οι φιλελεύθεροι. Είναι πολιτική και ιδεολογική δουλειά του σοσιαλφασισμού (παπαντρεϊκού και κνίτικου) σε βάθος δεκαετιών, η οποία ανέσυρε ό,τι ελάττωμα κουβαλούσε αυτός ο λαός από τη βυζαντινή του κληρονομιά και το έντυσε με μια ψεύτικη, κούφια «αντιμπεριαλιστική» και «προοδευτική – αντιδεξιά» (και εσχάτως «αντινεοφιλελεύθερη») φορεσιά.

Βασικός εκφραστής αυτής της γραμμής σήμερα είναι η σοσιαλφασιστική ηγετική ομάδα του ΣΥΡΙΖΑ, παιδί του ψευτοΚΚΕ και σε μικρότερο βαθμό του «Κ»Κεσωτερικού, αρωγός και βαστάζος της όμως είναι το σύνολο των καθεστωτικών ηγεσιών όλων των κοινοβουλευτικών κομμάτων των τελευταίων χρόνων, είτε αυτά παραμένουν σήμερα στη Βουλή είτε χάθηκαν στην αφάνεια, λόγω των – εντελώς χωρίς αρχές – στροφών τους μέσα στα χρόνια της χρεοκοπίας (π.χ. το φασιστικό ΛΑ-ΟΣ).

Καμία από τις καθεστωτικές ηγεσίες, ακόμα και εκείνη της ΝΔ, η οποία εμφανίζεται ως ο αυθεντικότερος τάχα εκφραστής της ευρωπαϊκής πορείας της χώρας, δεν ανάδειξε τον εγκληματικό χαρακτήρα του ρώσικου – πουτινικού τύπου πολέμου τον οποίο εξαπέλυσε ο Τσίπρας κατά της αστικής δημοκρατικής Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο βάθος και κατά της ίδιας της χώρας μας), τον οποίο παρουσίασε ως «σκληρή διαπραγματεύση», ενώ στην ουσία ήταν ένα μπαταχτσίδικο γιουρούσι.

Χαρακτηριστικά, ο ελέω – κυρίως – Καραμανλή και δευτερευόντως Σαμαρά μεταβατικός αρχηγός της ΝΔ Μείμαρκης «αναγνώρισε», πριν τις εκλογές, από το βήμα της Βουλής, ότι οι Ευρωπαίοι εταίροι της Ελλάδας (και κυρίως ο ευρωπαϊστής Σόιμπλε) είναι «εκβιαστές», ασκώντας κριτική στον ολετήρα Τσίπρα ότι έπρεπε να το καταλάβει αυτό και να «συμβιβαστεί μαζί τους» νωρίτερα, για να χάσει η χώρα όσο το δυνατό λιγότερα!

Με ένα τέτοιο πνεύμα, το οποίο εξέφραζαν ακόμη πιο αυθεντικά από τον Μείμαρκη οι σοσιαλφασιστικές, «αντιδεξιές» και γλοιωδώς φιλοΣΥΡΙΖΑ ηγεσίες ΠΑΣΟΚ/ΔΗΜΑΡ και Ποταμιού (Γεννηματά – Θεοχαρόπουλος, Στ. Θεοδωράκης), ήταν φυσικό ο λαός να επιλέξει το «παλικάρι Τσίπρα», που, κι αν ακόμα ηττήθηκε, τουλάχιστο τάβαλε στα ίσια με τους «Ευρωπαίους νεοφιλελεύθερους εχθρούς». Το ότι η

Ευρώπη είναι αντίπαλος κι όχι εταίρος και φίλος είναι επίσης – ακόμη περισσότερο μάλιστα – κοινή γραμμή των χειρότερων αντιλαϊκών και φιλικών προς τη Ρωσία πολιτικών δυνάμεων, δηλαδή των ναζιστών δολοφόνων της «Χρυσής Αυγής» και των υμνητών της ρώσικης εισβολής στην Ουκρανία ψευτοΚΚΕ – ΛΑΕ.

Η γραμμή Τσίπρα λοιπόν δίνει ταυτόχρονα ηθική ικανοποίηση για τη «μάχη» που δόθηκε με τους Ευρωπαίους και μια στοιχειώδη ασφάλεια για τις όλο και μειούμενες αποταμιεύσεις και το πενιχρό εισόδημα των μικροστών κρατικών υπαλλήλων και των φτωχών συνταξιούχων στα πλαίσια της Ευρωζώνης. Γι' αυτό και, σε ένα βαθμό, ο Λαφαζάνης – ΛΑΕ άφησε νεφελώδη την πλατφόρμα του για τη δραχμή, ώστε ακριβώς να περνάει για φαντασιόπληκτος και ανεύθυνος στην πλατιά μάζα των ψηφοφόρων και ο αντιμνημονιακός κόσμος να πάει να ψηφίσει, έστω με βαριά καρδιά, το νέο «αντιμνημονιακό» στην ψυχή αλλά μνημονιακό στη μορφή ΣΥΡΙΖΑ του Τσίπρα, σαν μια πιο ρεαλιστική κυβερνητική λύση διαχείρισης της γραμμής «κόντρες με την μοχθηρή Ευρώπη, αλλά μέχρι εκεί που μας παίρνει ώστε να μην καταστραφούμε οικονομικά και μπορούμε σε περιπέτειες».

Στη νίκη αυτής της γραμμής συνέβαλαν βέβαια και οι αντιλαϊκές ιδεοληψίες των αστοφιλελεύθερων μέσα στη ΝΔ, οι οποίοι απέλυσαν χιλιάδες δημοσίους υπαλλήλους και απειλούσαν και άλλους με απολύσεις, οδηγώντας μία μάζα 700.000 ανθρώπων συν τα μέλη των οικογενειών τους στην αγκαλιά του «φίλου της κρατικής υπαλληλίας» Τσίπρα. Το ίδιο συνέβη και με την τεράστια μάζα των συνταξιούχων. Κι αυτό γιατί οι αστοφιλελεύθεροι δεν μιλούν ποτέ – στην κύρια πλευρά – για μέτρα ανάπτυξης ή και εκτίναξης της παραγωγής, από την οποία θα προκύψουν έσοδα για το κράτος και τα ασφαλιστικά ταμεία, άρα θα υπάρξει και σωτηρία των αποδοχών δημοσίων υπαλλήλων και συνταξιούχων. Με τη λογική «πονάει κεφάλι, κόψει κεφάλι», επειδή και οι ίδιοι σαν αστική τάξη είναι κυρίως κομπραδόροι και αεριτζήδες και ποτέ δεν δέθηκαν πραγματικά με τη μεγάλη, σύγχρονη καπιταλιστική παραγωγή, λένε: «αν τα κρατικά λεφτά δεν βγαίνουν, μειώνουμε μισθούς – συντάξεις και απολύουμε υπαλλήλους, δεν γίνεται αλλιώς, λυπούμαστε πολύ».

Αυτή η γραμμή των ελλήνων φιλελεύθερων, για τους οποίους ο κύριος εχθρός είναι το γραφειοκρατικό κράτος, που το εκλαμβάνουν σαν προπομπό

κομμουνισμού, είναι ο παράδεισος του Τσίπρα. Αυτός μπορεί να κάνει όσες κολοτούμπες θέλει ή να πουλάει ωμά τον κόσμο που τον πίστεψε, κάνοντας το ΟΧΙ της 5ης του Ιούλη ΝΑΙ μέσα σε εφτά μέρες και να λέει ταυτόχρονα: «δεν μπορώ παρά να δεχτώ τα μνημονιακά μέτρα των κουτόφραγκων, γιατί χρειαζόμαστε τα λεφτά τους για να μην πεινάσουμε τελείως, ωστόσο θα τους βάζω τρικλοποδιές κάθε τρία μέτρα για να σώσω εσάς τους φτωχούς από τα μέτρα που απαιτούν οι νεοφιλελεύθεροι, αντιλαϊκοί ιθύνοντες των θεσμών. Εγώ τουλάχιστον δεν το ευχαριστιέμαι, ενώ το μνημονιακό μπλοκ, με επικεφαλής τη ΝΔ, θα ξεπάτωνε το βαρέλι του λαϊκού εισοδήματος με χαρά και πάθος. Επίσης εγώ θα τιμωρήσω τους πασόκους και νεοδημοκράτες κλέφτες που με τις λοβιτούρες τους μας οδήγησαν σε όλα αυτά τα βάσανα».

Βέβαια ο Τσίπρας «ξεχνάει» ότι το χειρότερο και πιο λαμόγικο ΠΑΣΟΚ, που ήταν πάντα και το πιο αντιευρωπαϊκό, στεγάζεται σήμερα πολιτικά στον ΣΥΡΙΖΑ, ενώ η πλέον διεφθαρμένη και εθνοφασιστική προ του 2009 ΝΔ είναι σήμερα ο κυβερνητικός του εταίρος στο πρόσωπο του κρυφοχρυσουαγίτη Καμμένου και των ΑΝΕΛ.

Η φιλοΣΥΡΙΖΑ γραμμή της κυβέρνησης εθνικής ενότητας

Το βασικό όμως, πέρα από τον καλυμμένο αντιευρωπαϊσμό των ηγεσιών των υποτιθέμενων φιλοευρωπαϊκών κομμάτων, είναι και η πολιτική τακτική την οποία ακολούθησαν στην προεκλογική περίοδο και η οποία κυριολεκτικά ανέδειξε τον ΣΥΡΙΖΑ σε αδιαμφισβήτητο πολιτικό ηγεμόνα στη χώρα.

Κανένας, και κυρίως ο μοιραίος και δουλικός έναντι των Καραμανλή – Σαμαρά Μείμαρκης, δεν βγήκε θαρρετά να δηλώσει ότι δεν επρόκειτο ποτέ να μπει σε κυβέρνηση με τον «ψευτράκο και πονηρούλη» Τσίπρα, που κορόιδευε επί μήνες, με όργανό του το γελοίο Βαρουφάκη, τους υπουργούς 18 χωρών της Ευρωζώνης ώστε να δημιουργήσει αδιέξοδο, να κλείσει τις τράπεζες, να φανατίσει αντιευρωπαϊκά το λαό και τελικά να παριστάνει, με απύθμενο θράσος, το «θύμα εκβιασμού» που, «τι να κάνει», υπέκυψε λόγω αδυναμίας σε «υπέρτερους εχθρούς», αφού πρώτα τσάκισε τη χώρα.

Όταν δεν καταγγέλλεις τον Τσίπρα – ΣΥΡΙΖΑ για παράγοντα ανωμαλίας, με τον οποίο δεν μπορεί να υπάρξει καμία απολύτως σύμπτωση και συνεργασία, τότε νομιμοποιείς όλη του την εφτάμηνη καταστροφική διακυβέρνηση. Γιατί δεν μπορεί να ισχύουν και τα δύο: ή ο Τσίπρας είναι ολετήρας και το μόνο που του αξίζει είναι να τον κουτροβαλήσει (με εκλογές) ο λαός από την εξουσία και να μη μείνει ούτε ένας υφυπουργός από τον ΣΥΡΙΖΑ στην επόμενη κυβέρνηση ή ο Τσίπρας είναι

«εθνική δύναμη ευθύνης», άρα στην πραγματικότητα δεν είναι ψεύτης, αλλά ένα τίμιος φιλολαϊκός ηγέτης που πάλεψε με τον «εχθρό», έστω και με τα λάθη ανωριμότητας, τις δογματικές τάχα ιδεοληψίες και τις αστοχίες του.

Ο Μείμαρκης, κι ακόμα περισσότεροι οι κρυφοσυριζαίοι Γεννηματά – Θεοδωράκης, έκαναν πως δεν έβλεπαν τη χολή που ξερνούσαν ο Τσίπρας κι ο Καμμένος κατά της Ευρώπης ΚΑΙ μετά τη συμφωνία, τα ανοιχτά καλέσματα για υπονόμευση και μη εφαρμογή της, τα εντελώς γελοία και ουτοπικά παράλληλα προγράμματα του ΣΥΡΙΖΑ, τον εντελώς χρυσουαγίτικο «αντιδιαφθορά» λόγο των ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ, που ουσιαστικά απέδιδε την κρίση, ακόμα και τώρα, στους «κλέφτες και διεφθαρμένους» της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ κι όχι στην καταστροφή επί δεκαετίες κάθε σύγχρονης παραγωγής στη χώρα, κυρίως της βιομηχανίας.

Βεβαίως εμείς δεν έχουμε κανένα λόγο να υπερασπιστούμε, όπως και ποτέ δεν το κάναμε από το 2010, τα μνημόνια και τις συμφωνίες που το καθεστώς υπέγραφε με την Ευρώπη και με τα οποία πετύχαινε τρεις στόχους: να γκρεμίζει το βιοτικό επίπεδο των μαζών χωρίς να παίρνει το ίδιο την πολιτική ευθύνη, να γκρεμίζει την παραγωγική βάση της χώρας μέσα από την υπερφορολόγηση του παραγωγικού κεφάλαιου και να ενοχοποιεί την Ευρώπη ως εχθρό και φτωχευτή του λαού, φασιστικοποιώντας τον και οδηγώντας τον στη συμπάθεια για τη νεοχιτλερική Ρωσία.

Ωστόσο, πάντα φωνάζαμε στεντόρεια ότι η κριτική που κάνει το «αντιμνημονιακό» μπλοκ στα μνημόνια είναι από τα δεξιά, από την πλευρά της ακόμα μεγαλύτερης καταστροφής και αποσάθρωσης, ενώ η κριτική της ΟΑΚΚΕ είναι από τα αριστερά, από την πλευρά του πατριωτισμού, της δημοκρατίας, του προοδευτικού φιλοευρωπαϊσμού, του αντιμπεριαλισμού και τελικά της εργατικής τάξης και της επανάστασης.

ΠΑΣΟΚ/ΔΗΜΑΡ – Ποτάμι: Οι χρήσιμες στυμμένες λεμονόκουπες του Τσίπρα

Αν αξίζει να ειπωθεί κάτι παραπάνω για τους δύο αυτούς σχηματισμούς – εξαπτερά του Τσίπρα σε αυτή την εκλογική αναμέτρηση, είναι το πόσο ασφυκτική ήταν η ομοφωνία των ηγετικών στελεχών τους (με ελάχιστες εξαιρέσεις) υπέρ μιας νέας διακυβέρνησης υπό τον καταστροφέα της χώρας και αρχισαμποταριστή πρωθυπουργό.

Το ΠΑΣΟΚ, με τη νέα φιλοΣΥΡΙΖΑίη ηγετίδα του, απομάκρυνε τον Βενιζέλο, που παρά την έντονα ρωσόφιλη πολιτική του φυσιογνωμία, βρισκόταν σε σφοδρή σύγκρουση με τον ΣΥΡΙΖΑ. Αμέσως η Γεννηματά ανταμείφθηκε από το καθεστώς με την απόσυρση του κόμματος Παπανδρέου (ΚΙΔΗΣΟ) από τις

εκλογές και την προσκόλληση στον κορμό του ΠΑΣΟΚ της εναπομείνουσας ΔΗΜΑΡ, που έδινε έναν τόνο μετωπικού σχήματος της «Κεντροαριστεράς», ενός κάποιου «τρίτου πόλου» ανάμεσα σε ΣΥΡΙΖΑ και ΝΔ. Έτσι το ΠΑΣΟΚ φούσκωσε και νίκησε τους ψευτοΚΚΕ, Ποτάμι, ΑΝΕΛ, Λεβέντη και ΛΑΕ στη μάχη για την τέταρτη θέση, μετά βέβαια από τους ναζήδες μαχαιροβγάλτες, που και πάλι τερμάτισαν - ανενόχλητοι από το φιλοναζιστικό καθεστώς - τρίτοι.

Τα στελέχη του ΠΑΣΟΚ κι ακόμα περισσότερο της ΔΗΜΑΡ άρχισαν αμέσως μετά την προκήρυξη των εκλογών να εκφράζονται υπέρ της «προοδευτικής αντιδεξιότητας» διακυβέρνησης, δηλαδή της συνεργασίας με τον Τσίπρα, προδίνοντας ξεδιάντροπα το μέτωπο που έκανε στην πράξη ο ίδιος τους ο κόσμος με τον κόσμο της ΝΔ ενάντια στον Τσίπρα στο «Μένουμε Ευρώπη», παρά τη βρώμικη φιλοΣΥΡΙΖΑ ηγετική γραμμή αυτού του ολιγοήμερης διάρκειας και εντελώς ανυπολόγιστου στη βάση του κινήματος. Σε ηγετικό επίπεδο, αυτό το κίνημα το σκαρφίστηκαν οι ψευτοευρωπαίοι ρωσόφιλοι με επικεφαλής τον Θεοδωράκη για να εμφανίσει στην οργισμένη με τον ΣΥΡΙΖΑ Ευρώπη μια ευρωπαϊκή Ελλάδα που θα την ταλάντευε για μια ακόμα φορά και θα επέτρεπε στον Τσίπρα να κάνει πιο πειστική την φιλοευρωπαϊκή τάχα τούμπα του.

Ο δε Ποτάμι - Θεοδωράκης, με την εντελώς χρυσαυγίτικης κοπής επίθεσή του στον «παλιό διεφθαρμένο πολιτικό κόσμο», στον οποίο περιλαμβάνει μόνο το ΠΑΣΟΚ και τη ΝΔ και καθόλου τον επίσης εντελώς παλιό ΣΥΡΙΖΑ (που είναι μεταμφιεσμένος ο παλιός «καλός» ΣΥΝασπισμός, που υπάρχει από το 1989), έκλεινε το μάτι στον Τσίπρα, τον οποίο άλλωστε, ακόμη και στη διάρκεια του επταμήνου της διακυβέρνησής του, έγλειφε ως «ευρωπαϊό και ρεαλιστή» έναντι των «αριστεριστών» Λαφαζάνη και Κωνσταντοπούλου.

Είναι τόσος ο ρώσικος, για την ακρίβεια καγκεμπίτικος φιλοσυριζαϊσμός των ηγεσιών ΠΑΣΟΚ/ΔΗΜΑΡ και Ποταμιού, που ανέχονται αδιαμαρτύρητα ο Τσίπρας να κάνει μέτωπο συμμαχίας με την ευρωπαϊκή, μισοπουλημένη στη Ρωσία σοσιαλδημοκρατία στο εξωτερικό, αλλά εντός Ελλάδας να συμμαχεί με τον ακροδεξιό φασίστα Καμμένο, ενώ σε όλη την προεκλογική περίοδο διέδιδε υπόγεια και ύπουλα ότι η επιλογή του είναι η συγκυβέρνηση με ΠΑΣΟΚ - Ποτάμι, ώστε να κόψει ψήφους φιλοευρωπαίων από τη ΝΔ. Τα δε στελέχη της ΔΗΜΑΡ, έμπειρα παιδιά του μάλιστα του «σοσιαλφασισμού με ανθρώπινο πρόσωπο» Κύρκου, είναι έτοιμα να κάνουν, όταν χρειαστεί, τη γέφυρα για να συναντηθεί το ΠΑΣΟΚ με τους παλιούς τους συντρόφους στην Κουμουνδούρου. Ο πρώην αρχηγός τους, Κουβέλης, που ψήφισε ανοιχτά ΣΥΡΙΖΑ, αποκαλύφθηκε άλλωστε ότι ήταν πάντα αυτό που η ΟΑΚΚΕ τον κατηγορούσε από το 2010: μια σοσιαλδημοκρατικού, ψευτοευρωπαϊκού τύπου μεταμφίεση του αντιευρωπαίου - πάλαι ποτέ «αντιμνημονιακού» Τσίπρα.

Η αστική τάξη έχει σαπίσει - Μόνη λύση η πραγματική Αριστερά με καθοδηγητικό πυρήνα την ΟΑΚΚΕ

Το γεγονός ότι η κλασσικού, ιδιωτικού ή εθνικού - κρατικού γραφειοκρατικού τύπου αστική τάξη, μετά από μια τέτοια ηρωστράτεια καταστροφή (καλύτερα αποτέλειωμα) της χώρας από τους Τσίπρα - ΣΥΡΙΖΑ, δεν μπόρεσε και δεν μπορεί να τους αντιτάξει μια στοιχειωδώς ουσιαστική πολιτική αντίσταση, δείχνει τα ταξικά και ιστορικά όριά της.

Ο ρωσοχαφίης Τσίπρας είναι τελικά ο βαθύς εαυτός της ΝΔ, του ΠΑΣΟΚ, της ηγετικής κλίμακας του Ποταμιού: ξενοδουλεία, μίσος για την πραγματική παραγωγή και την προκοπή του τόπου, κόμπλεξ, τυχοδιωχτισμός, περιφρόνηση στη χειρωνακτική δουλειά και στους ανθρώπους του λαού και ταυτόχρονα αμορφωσιά, κουτοπονηριά, μπαταχτισιδισμός. Κι όλ' αυτά υπό τη μπαγκέτα του χειρότερου και πιο κτηνώδη ιμπεριαλιστή όλων των εποχών: της Ρωσίας, που ενώνει το νεοτσαρικό φεουδαρχικό μίσος ενάντια στην πρόοδο με τη χιτλερική μανία καταστροφής του ανθρώπου και του πολιτισμού που αυτός οικοδόμησε μέσα στους αιώνες.

Μόνο μια πραγματική Αριστερά, που θα ξεκινάει από τη βαθιά αγάπη για το λαό που παράγει με τα χέρια και το μυαλό του τον πλούτο αυτής της χώρας, από το διεθνισμό και την ανάγκη για ενότητα με τους λαούς και τα έθνη του Τρίτου Κόσμου, αλλά και της δημοκρατικής Ευρώπης ενάντια στις υπερδυνάμεις (κυρίως ενάντια στη φασιστική Ρωσία και στον άξονά της με την επίσης φασιστική Κίνα), από την πραγματικά πατριωτική θέση για πραγματική και στέρεη παραγωγική ανάπτυξη της χώρας ώστε αυτή να μην είναι παρίας αλλά ισότιμος εταίρος στην παγκόσμια κοινότητα κρατών, εθνών και λαών, από τον πιο ευγενικό και ταυτόχρονα μαχητικό αντιφασισμό και αντιναζισμό, τον πιο ριζοσπαστικό και βαθύ δημοκρατισμό, που οδηγεί στη σοσιαλιστική δημοκρατία, μπορεί να γεννήσει πραγματική αντίσταση στο καθεστώς των ανδρικήλων και των παλιανθρώπων που στρογγυλοκάθισαν στο σβέγκο του λαού, με ακόμη μεγαλύτερο θράσος, στις 20 του Σεπτεμβρίου το βράδυ.

Όποιος περιμένει τη σωτηρία από τα φιλοτσιπρικά ψελλίσματα της κλασσικής ελληνικής αστικής τάξης, χάνει τον καιρό του και κάνει κακό και στον εαυτό του και στη χώρα. Ή, να το πούμε αλλιώς, αν υπάρχει μια πιθανότητα κάποιου μειοψηφικού, κάπως δημοκρατικού αστού να βάλουν πλάτη σε ένα πατριωτικό, δημοκρατικό - αντιιμπεριαλιστικό μέτωπο, είναι να τους αναγκάσει ή έστω να τους πείσει η δύναμη και ορμή του πρωταθλητή της δημοκρατίας και του πατριωτισμού, δηλαδή του προλεταριάτου και των πραγματικών κομμουνιστών πρωτοπόρων του, όπως έγινε πριν, κατά τη διάρκεια και λίγο μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο σε Ευρώπη και Ασία.

ΟΙ ΥΠΟΨΗΦΙΟΙ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ

συνέχεια από τη σελ. 5

25) ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Παύλος Καρύδης, σωληνογράφος
26) ΚΑΒΑΛΑΣ: Παναγιώτης Τέννες, μηχανικός-μηχανικός
27) ΚΑΡΔΙΤΣΗΣ: Δημήτρης Κανσός, μεταλλεργάτης
28) ΚΑΣΤΟΡΙΑΣ: Γαλάτεια Κυπραίου, οικιακά
29) ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Θεοδώρα Δαλιέτου, ιδ. υπάλληλος
30) ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Παρασκευή Σιανδρή, ιδ. υπάλληλος
31) ΚΙΛΚΙΣ: Ελένη Ζαφειροπούλου, ιδ. υπάλληλος
32) ΚΟΖΑΝΗΣ: Ηλίας Τσολομήτης, συνταξιούχος
33) ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ: Παναγιώτης Χρήστου, μεταλλεργάτης
34) ΚΥΚΛΑΔΩΝ: Θανάσης Νικολάου, μουσικός
35) ΛΑΚΩΝΙΑΣ: Μαρία Ροδίτου, ελ. επαγγελματίας
36) ΛΑΡΙΣΗΣ: Θανάσης Κοφίνας, μαθηματικός
37) ΛΑΣΙΘΙΟΥ: Βαγγέλης Γαλάνης, μηχανικός
38) ΛΕΥΚΑΔΑΣ: Διονύσης Βόγλης, μεταλλεργάτης
39) ΛΕΣΒΟΥ: Νίκος Σοφτζόγλου, φοιτητής ΤΕΙ

40) ΜΑΓΝΗΣΙΑΣ: Ειρήνη Κούτελου, δικηγόρος
41) ΜΕΣΣΗΝΙΑΣ: Βαγγέλης Χρήστου, ιδ. υπάλληλος
42) ΞΑΝΘΗΣ: Γιώργος Σοφτζόγλου, πτυχιούχος Φιλοσοφικής
43) ΠΕΛΛΗΣ: Στέργιος Γκιουλάκης, ναυτεργάτης
44) ΠΙΕΡΙΑΣ: Ελεάνα Ζαραφίδου, ιδ. υπάλληλος
45) ΠΙΡΕΑΙΩΝ: Σπύρος Καβαβάδας, άνεργος
46) ΡΕΘΥΜΝΗΣ: Κων/νος Πολυδεύκης, συν/ξιούχος μεταλλεργάτης
47) ΡΟΔΟΠΗΣ: Άννα Παλαβισίνη, φιλόλογος
48) ΣΑΜΟΥ: Χρήστος Κωνσταντινίδης, ιδ. υπάλληλος
49) ΣΕΡΡΩΝ: Αναστασία Μπασκούτα, συν/ξιούχος εκπαιδευτικός
50) ΤΡΙΚΑΛΩΝ: Σωτήρης Βάσκος, ηλεκτρολόγος
51) ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ: Γιάννης Πολυδεύκης, σωληνογράφος
52) ΦΛΩΡΙΝΗΣ: Κων/νος Κούτελος, ιδ. υπάλληλος
53) ΦΩΚΙΔΟΣ: Βαρβάρα Σέγκου, άνεργη
54) ΧΑΛΚΙΔΙΚΗΣ: Ηλίας Ζαφειρόπουλος, πολ. μηχανικός
55) ΧΑΝΙΩΝ: Μαρουσώ Μπρόφα, σχεδιάστρια
56) ΧΙΟΥ: Γιάννης Ρήγας, ιδ. υπάλληλος

ΤΟ ΔΕΚΑΛΕΠΤΟ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ ΣΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

συνέχεια από τη σελ.5

χρεοκοπία επειδή η βιομηχανική παραγωγή είχε κατέβει 12,5% του ΑΕΠ την ώρα που η άλλη Ευρώπη είχε πάνω από 20%. Επίσης στα πέντε χρόνια της κρίσης οι βιομηχανικές επενδύσεις έπεσαν στο τρομακτικό 49%, και οι βιομηχανικοί εργάτες μειώθηκαν κατά 40%, δηλαδή κατά 230.000 άτομα! Πρόκειται για ένα ιστορικό πλήγμα για την ελληνική εργατική τάξη. Όταν η κατ'εξοχήν τάξη που παράγει συνθλίβεται, τότε συνθλίβεται και ο συνταξιούχος και ο δημόσιος υπάλληλος και οι μικροεπιχειρηματίες.

Η εθνική εξήγηση για τα μνημόνια είναι ότι με αυτά οι γερμανοί χτύπησαν την Ελλάδα για να την αγοράζουν τζάμπα. Όμως αυτοί που την αγοράζουν τζάμπα είναι οι ρώσοι και οι κινέζοι καπιταλιστές. Αυτοί αθόρυβα αγόρασαν το σχετικά ισχυρότερο πακέτο της Πειραιώς που από τότε έγινε ξαφνικά γίγας αγοράζοντας άλλες τράπεζες και κυρίως την ΑΤΕ, το κλειδί του ελέγχου της αγροτικής οικονομίας. Ρώσοι ολιγάρχες αγόρασαν τον κρατικό τζόγο με τον ΟΠΑΠ, αγοράζουν ακριβή τουριστική γη, ξενοδοχεία, ποδοσφαιρικές ομάδες και εργοστάσια όπως τη ΣΕΚΑΠ και τη Δωδώνη θέλουν να αρπάξουν το λιμάνι της Θεσσαλονίκης και τα τρένα. Από την άλλη η Κίνα έχει τη διακομματική έγκριση να καταπιεί όλο το λιμάνι του Πειραιά, όπου η COSCO έχει εγκαταστήσει ανενόχλητη από τη ΓΣΕΕ και το ΠΑΜΕ καθεστώς πρωτοφανούς εργασιακής γαλέρας. Ταυτόχρονα μέσα στην κρίση ενισχύουν τις θέσεις τους οι κρατικοί ολιγάρχες του ρωσόφιλου αστικού μπλοκ Κόκκαλης, Μπόμπολας, Κοπελούζος, Γερμανός, Μυτιληναίος, που βέβαια ποτέ τους δεν χτυπήθηκαν από τους σαμποτέρ.

Η υποστήριξη όλων των κομμάτων στη φιλορωσική πολιτική Τσίπρα εξηγεί γιατί δεν υπάρχει αληθινή αντιπολίτευση στον πρωταθλητή αυτού του σαμποτάζ. Μάλιστα, οι ΝΔ, ΠΑΣΟΚ και Ποτάμι θέλουν να συγκυβερνήσουν μαζί του. Γι αυτό μιλάμε συνολικά για ένα εγκληματικό κα-

θεστώς.

Αυτό που σκοτώνει όχι μόνο την υλική πρόοδο, αλλά και συντρίβει τα δικαιώματα των εργαζομένων και εγκαθιστά ό που μπορεί μικρά ή μεγάλα εργασιακά γκέτο. Γι αυτό το λόγο οι εργαζόμενοι πρέπει να δώσουν ένα διπλό αγώνα: ένα για να προστατεύσουν τους χώρους δουλειάς τους από το κλείσιμο και έναν άλλο για να μην υποκύψουν στην εργασιακή εξαθλίωση και στην κατάργηση του συνδικαλισμού από μια εργοδοσία που έχει σαν όπλο της την πίεση από τον απέραντο στρατό ανέργων. Για να μειωθεί αυτή η πίεση είναι απαραίτητη η κοινή πάλη εργαζομένων και ανέργων για επίδομα ανεργίας για όλους τους ανέργους.

Αυτή είναι η στάση μιας πραγματικής Αριστεράς. Ο λαός μας δεν βλέπει ακόμα τους νέους δυνάστες του, όμως, όταν θάρθει η ώρα θα εξεγερθεί εναντίον τους. Γι αυτό οι εχθροί συγκροτούν ένα αντιδημοκρατικό, ένα αντιευρωπαϊκό μέτωπο, που ενώνει κυρίως την κλασσική φασιστική δεξιά με τη ρωσόφιλη ψευτοαριστερά. Δεν υπάρχει τίποτα το πιο ανησυχητικό από την κάλυψη όλων των κομμάτων στην πρωτοφανή νομιμότητα μιας ναζιστικής δολοφονικής συμμορίας σαν τη ΧΑ, και στην πολιτική και δικαστική ασυλία που της παρέχεται έτσι ώστε να καμαρώνει στη Βουλή σαν τρίτο κόμμα και όλοι να βρίσκουν αυτή τη τερατώδη φυσιολογική. Αλλά αυτή είναι στην ουσία η στάση της αστικής τάξης που οδηγεί γενικά τη χώρα στην καταστροφή. Ο εργαζόμενος λαός δεν θα δεχθεί αυτή την κατάσταση για πολύ, γιατί αυτός πεθαίνει και σβήνει μέσα στην αγωνία ούτε και θα συμβιβαστεί με τους σαμποταριστές και με την υποτέλεια και το φασισμό που αυτοί φέρνουν. Αυτός ο λαός κρατάει το μέλλον του στα χέρια του και η ΟΑΚΚΕ ήδη βρίσκεται στην πρώτη γραμμή του αγώνα του για το Ψωμί, τη Δουλειά και τη Δημοκρατία.

Σας καλούμε να ψηφίσετε και να δυναμώσετε την ΟΑΚΚΕ. Ευχαριστώ! >>

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ

ΟΧΙ ΣΤΟ ΝΕΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΜΕΤΑΛΛΕΙΩΝ ΧΑΛΚΙΔΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΡΧΙΣΑΜΠΟΤΑΡΙΣΤΗ ΤΣΙΠΡΑ

Ένα βήμα πριν το κλείσιμο τα μεταλλεία μετά το κυβερνητικό πραξικόπημα της διακοπής των εργασιών σε Σκουριές και Ολυμπιάδα

Να μην περάσει ξανά ο εφηνσυχασμός-Μόνο το κίνημα των εργαζομένων μπορεί να κρατήσει τα μεταλλεία ανοιχτά

(Δημοσιεύτηκε στις 25/8/2015 στην ιστοσελίδα της ΟΑΚΚΕ)

Μετά το πρώτο χτύπημα που έδωσε στα μεταλλεία ο Λαφαζάνης με την ανάκληση πολεοδομικών αδειών για το εργοστάσιο εμπλουτισμού, ήρθε το δεύτερο και πιο ακαριαίο χτύπημα με την ανάκληση των εγκρίσεων των τεχνικών μελετών που σήμαινε και την άμεση διακοπή των εργασιών σε Σκουριές και Ολυμπιάδα. Αυτή η ανάκληση ήταν εξώφθαλμα αυθαίρετη και παράνομη αφού επικαλέστηκε μια όψιμη απαίτηση του υπουργείου που δεν είχε συμπεριληφθεί στη περιβαλλοντική μελέτη, δηλαδή το ότι η ημιβιομηχανική δοκιμή της μεθόδου της ακαριαίας τήξης που θα εφαρμοζόταν στα μεταλλεία Χαλκιδικής έπρεπε να γίνει στο χώρο των μεταλλείων. Η δοκιμή αυτή έγινε στις εγκαταστάσεις που έχει η εταιρεία στη Φινλανδία γιατί στη Χαλκιδική προφανώς αυτές δεν υπάρχουν ακόμα. Το ότι αυτό το πείραμα ήταν πρόσχημα αποδεικνύεται από το ότι οι Τσίπρας – Σκουρλέτης δεν μπόρεσαν να κάνουν συζητήσεις για αυτό το θέμα με την εταιρεία, πριν ανακοινώσουν τις αποφάσεις τους στα ΜΜΕ.

Η ΟΑΚΚΕ καταγγέλλει αυτή την κυβερνητική απόφαση σαν ένα πελώριο έγκλημα κατά του λαού και όλης της χώρας, σαν την κορυφαία εκδήλωση της συνεχιζόμενης εγκληματικής πολιτικής του παραγωγικού σαμποτάζ που είναι αυτή που έχει φέρει την πείνα και παράλληλα τα μνημόνια. Αντίθετα από όσα λένε οι ψευτοαριστεροί σαμποτέρ, που παριστάνουν τους αντιμνημονιακούς, είναι το βιομηχανικό σαμποτάζ που αυξάνει το χρέος και φέρνει τα μνημόνια και όχι τα μνημόνια που φέρνουν το χρέος. Για αυτό το λόγο μόνο η Ελλάδα των βιομηχανικών σαμποτέρ βυθίζεται στο χρέος και στα μνημόνια ενώ όλες οι άλλες υπερχρεωμένες χώρες του νότου της Ευρώπης βγήκαν από αυτά.

Συnergούς σε αυτό το έγκλημα των εγκλημάτων, δηλαδή στο έγκλημα της ματαίωσης της παραγωγής χρυσού σε μια στιγμή που η Ελλάδα αργοπεθαίνει από ανεργία και μεροκάματα πείνας, ο ΣΥΡΙΖΑ με τα δύο πρόσωπα (Τσίπρας-Λαφαζάνη), έχει και τις ηγεσίες των υπόλοιπων κοινοβουλευτικών κομμάτων που το κάλυψαν με τη σιωπή τους, αντί να κάνουν αυτήν την κτηνώδη απόπειρα εξόντωσης 5000 ανθρώπων που ζουν από τα μεταλλεία, το πιο σημαντικό ζήτημα της προεκλογικής περιόδου.

Αυτή η στάση δεν είναι μόνο μιας στιγμής. Όλο αυτό τον τελευταίο καιρό μετά το χτύπημα Λαφαζάνη τον Απρίλη όλα τα άλλα κόμματα –πλην βέβαια της ΟΑΚΚΕ- καθυσχάζαν τους μεταλλωρύχους για να μην συνεχίσουν το μεγάλο κίνημα τους που συγκλόνισε την Αθήνα και όλη την Ελλάδα. Μόλις οι εργαζόμενοι σταμάτησαν να φωνάζουν οι κομματικοί εκπρόσωποι εξαφάνισαν το θέμα από την πολιτική επικαιρότητα, κάνοντας εύκολο το σημερινό χτύπημα του ΣΥΡΙΖΑ.

Τώρα, ακόμα και μετά τη διακοπή των εργασιών αυτοί οι συνένοχοι και άλλοι καλοθελητές για να συνεχίζουν

να καθυσχάζουν τους εργαζόμενους προωθούν τη θεωρία ότι πρόκειται για μια προσωρινή προεκλογική τακτική στα πλαίσια του υποτιθέμενου «εμφυλίου» ανάμεσα σε Τσίπρας – Λαφαζάνη. Λένε δηλαδή ότι ο Τσίπρας έκλεισε τα μεταλλεία για να συσπειρώσει τους «επαναστάτες» της βάσης του ΣΥΡΙΖΑ και να τον ψηφίσουν και ότι ίσως μετά τις εκλογές θα ξανανοίξει το εργοστάσιο μιας και ο Τσίπρας είναι τάχα πιο «δυτικός» από το Λαφαζάνη. Γι αυτό, λένε οι συνένοχοι και οι καλοθελητές, καλό είναι να κάνουν κάποιες διαμαρτυρίες οι εργαζόμενοι αλλά όχι τόσες και τέτοιες που να φέρνουν το κίνημα των εργατών σε αληθινή, βαθιά και κεντρική πολιτική σύγκρουση με τον Τσίπρας, δηλαδή να σφραγιστούν αυτές οι εκλογές από τον αγώνα των μεταλλωρύχων, πράγμα που εμείς νομίζουμε ότι πρέπει και μπορεί να γίνει.

Αλλά ο Τσίπρας ποτέ του δεν έκρυψε πόσο ήθελε το κλείσιμο των μεταλλείων και το πάλεψε με νύχια και με δόντια, ακόμα και με τραμπούκικη βία βάζοντας μπροστά τον κρατικό ψευτοαναρχισμό. Η ματαίωση της επένδυσης είναι μια στρατηγική δέσμευση που την έχει όλος ο ΣΥΡΙΖΑ αλλά και το ψευτοΚΚΕ και οι ναζήδες απέναντι στο κοινό αφεντικό τους, τη Ρωσία του Πούτιν, που με τίποτα δεν θέλει κοντά στην Θεσσαλονίκη και κυρίως δίπλα στο Άγιο Όρος που ωμά το εποφθαλμιά, μια δυτική μεγάλης κλίμακας επένδυση. Οι μόνοι λόγοι για τους οποίους ο ΣΥΡΙΖΑ καθυστέρησε να κλιμακώσει την επίθεση του κατά των μεταλλείων ήταν το κίνημα των εργαζομένων, όσο εμφανιζόταν και, κυρίως, η ανάγκη τακτικής συμμαχίας του ΣΥΡΙΖΑ με τις ΗΠΑ κόντρα στην ΕΕ για το χρέος, καθώς σε πολλά τέτοια ζητήματα οι ΗΠΑ παρέχουν έντονη διπλωματική κάλυψη στον πιο αδύναμο ιμπεριαλιστικά γείτονα τους Καναδά. Τη συμμαχία ΣΥ-

ΡΙΖΑ με την προεδρία Ομπάμα θα τη δυσκόλευε η ακύρωση μιας μεγάλης канаδικής επένδυσης στην Ελλάδα. Ήδη η πρεσβεία του Καναδά εξετάζει το ενδεχόμενο διαβήματος για το στάματμα του έργου.

Αφού σταμάτησαν οι κινητοποιήσεις και τέλειωσαν οι διαπραγματεύσεις τίποτα δεν εμπόδιζε τους Τσίπρας – Σκουρλέτη να περάσουν στην επίθεση χρησιμοποιώντας σαν πολιτική κάλυψη την προεκλογική περίοδο και τη δήθεν σύγκρουση Τσίπρας-Λαφαζάνη που στο συγκεκριμένο κορυφαίο για την ανάπτυξη και τις ξένες επενδύσεις ζήτημα έχουν την πιο μεγάλη ενόχληση.

Το πόσο ωμά, κυνικά και απροσχημάτιστα συμπεριφέρεται ο εγκληματίας πρωθυπουργός απέναντι στους εργαζόμενους το αποδεικνύει η πρόσφατη δήλωση του ότι «όταν υπάρχει βούληση βρίσκεται και ο τρόπος». Το ίδιο δείχνει και ο χαιρετισμός του ΣΥΡΙΖΑ σε επίσημη ανακοίνωση του που αναφερόταν σε δικαίωση του «κινήματος των κατοίκων». Αλλά δεν υπήρχε κανένα μαζικό κίνημα κατοίκων μετά το κατέβασμα των εργατών στην Αθήνα τον Απρίλη και όσο συνεχίζονταν οι διαπραγματεύσεις με την ΕΕ. Μόνο πριν λίγες μέρες διοργάνώθηκε ένα δεκαήμερο «αντίστασης» στις Σκουριές που κατέληξε σε επεισόδια και συλλήψεις. Έτσι νομιμοποιήθηκε «κίνηματικά» η κυβέρνηση. Αυτό δείχνει πόσο καθοδηγημένες και ελεγχόμενες από το ΣΥΡΙΖΑ είναι οι κινητοποιήσεις κατά της επένδυσης.

Η υπουργική απόφαση οδήγησε σε τρίμηνη διαθεσιμότητα την πλειοψηφία των 2000 εργαζομένων, αφού η канаδική εταιρεία δήλωσε ότι αναστέλλει κάθε αναπτυξιακή και μεταλλευτική δραστηριότητα λόγω της εχθρικής στην επένδυση κυβερνητικής πολιτικής.

Θυμίζουμε ότι σε διαθεσιμότητα είχαν μπει ξανά οι εργαζόμενοι το 2003 όταν μετά από μια συντονισμένη διακομματική επίθεση στα μεταλλεία με τη βοήθεια του ΣτΕ εκδιώχθηκαν οι канаδοί μιας άλλης εταιρείας χρυσού, της TVX, για να ακολουθήσει η σχεδόν τζάμπα παραχώρηση της στον ανατολικό κρατικοολιγάρχη Μπόμπολα. Σε αυτόν οι επόμενοι канаδοί επενδυτές, αυτοί της Ελντοράντο, πλήρωσαν μετά από λίγα χρόνια πολλά εκατομμύρια ευρώ για να τα πάρουν και άφησαν τον Μπόμπολα διευθυντή και υπεργολάβο, δηλαδή ανάμεσα στα άλλα και βασικό κουμανταδόρο στις προσλήψεις. Για να καθυστερήσουν την

Ελντοράντο και να πληρώσει αυτή τα πολλά εκατομμύρια ευρώ στον Μπόμπολα ο ΣΥΡΙΖΑ όχι μόνο είχε παγώσει για 4 χρόνια περίπου τα μαζικά κινήματα κατά του χρυσού, αλλά διαφήμιζε την «Ελληνικός Χρυσός» στην εφημερίδα του την «Αυγή». Μόλις όμως οι канаδοί αγόρασαν, δηλαδή ο Μπόμπολας πήρε τα λεφτά, τα κινήματα ξανάρχισαν αμέσως. Δεν είναι περίεργο για μας που ο Μπόμπολας πάντα ρίχνει μέσα από τα ηγετικά διευθυντικά του στελέχη τη γραμμή των καλών σχέσεων με τον ΣΥΡΙΖΑ και βέβαια με το ψευτοΚΚΕ. Αν οι канаδοί φύγουν οι εργάτες θα καταστραφούν, αλλά ο Μπόμπολας μπορεί πάλι να πάρει τζάμπα το «πανδοχείο του Τρόμου» όπως έχουν καταστήσει τα μεταλλεία Κασσάνδρας για όποιον, μη ρωσοκινέζο, τα αγοράσει.

Πρέπει να σημειώσουμε ότι επικεφαλής της αντιβιομηχανικής εκστρατείας επί TVX με ανάλογους τραμπουκισμούς αλά ΣΥΡΙΖΑ, ήταν το ψευτοΚΚΕ που σήμερα κάνει υποκριτικά το φίλο στους εργαζόμενους. Τώρα, μετά το χτύπημα, στην ανακοίνωση της τοπικής του οργάνωσης κάνει κριτική στην κυβέρνηση ότι δεν λύνει το πρόβλημα που είναι τάχα πρόβλημα «ιδιοκτησίας», δηλαδή ότι τα μεταλλεία δεν πρέπει να τα έχει «το κεφάλαιο», αλλά το «λαϊκό κράτος» την ώρα που όλοι ξέρουν ότι ένα λαϊκό κράτος για να υπάρξει χρειάζεται προηγούμενα μια λαϊκή επανάσταση που το ψευτοΚΚΕ, ούτε θέλει ούτε θα μπορούσε ποτέ να καθοδηγήσει. Γιατί αυτό το κόμμα εκτός από πολιτικό πρακτορείο της Ρωσίας είναι κόμμα της κρατικής γραφειοκρατίας, που έχει μέσα στους βιομηχανικούς εργάτες μόνο συνδικαλιστικές μικροσυμμορίες που δουλεύουν για τον εαυτό τους. Το ψευτοΚΚΕ στην ουσία δεν θέλει καμιά μη ρωσοκινέζικη βιομηχανική επένδυση. Το χειρότερο είναι ότι καλεί τους εργαζόμενους να στραφούν κύρια ενάντια στην «κερδοσκοπική πολιτική του κεφάλαιου» εννοώντας να στραφούν κύρια ενάντια στην εταιρεία. Με αυτή την τοποθέτηση το ψευτοΚΚΕ ουσιαστικά συμπαρατάσσεται με την κυβέρνηση που λέει ακριβώς το ίδιο πράγμα. Γιατί είναι η κυβέρνηση που στις δοσμένες συνθήκες έχει προκαλέσει τις διαθεσιμότητες των εργαζομένων παρόλο που η εταιρεία έχει τις δικές της ευθύνες για τη στιγμή και τον τρόπο που το έκανε. Η ταξική πάλη ενάντια στην Ελντοράντο σαν εργοδοσία, μπορεί να απελευθερωθεί και να γίνει μια κεντρική πάλη

μόνο όταν οι σαμποταριστές θα νικηθούν και το εργοστάσιο μεταλλουργίας χρυσού θα γίνει πραγματικότητα. Είναι οι υποκριτές σαμποταριστές του ΣΥΡΙΖΑ και του ψευτοΚΚΕ που εμποδίζουν την ταξική πάλη εντός της εταιρείας γιατί διεξάγουν μια ταξική πάλη εκτός εταιρείας, δηλαδή την πάλη του νεοναζιστικού ρωσοκινεζικού κεφάλαιου για τη βίαιη συντριβή ενός κλασικού δυτικού βιομηχανικού κεφάλαιου. Αυτό το τελευταίο παρόλες τις αθλιότητες του δεν σκοτώνει συνδικαλιστές ηγέτες και πολιτικούς αντιφρονούντες, ούτε μετατρέπει τους εργάτες σε δούλους ακριβώς επειδή αυτό δεν του το επιτρέπουν προς το παρόν οι πολιτικές και οικονομικές νίκες του δυτικού προλεταριάτου απέναντι στα αφεντικά του. Αυτές οι ελευθερίες έχουν ανατραπεί σήμερα στην Ελλάδα μόνο στο κάτεργο της Cosco όπου ο ΣΥΡΙΖΑ και το ψευτοΚΚΕ από κοινού με τη «Χρυσή Αυγή» περιφρουρούν την ταξική ησυχία για τα κτηνώδη αφεντικά. Δεν πρέπει καθόλου να περνάει απαρατήρητο ότι το έγκλημα ενάντια στα μεταλλεία και στη μεταλλουργία χρυσού εγκρίθηκε σε μια σύσκεψη του υπουργού «Παραγωγικής Ανασυγκρότησης» με τον πρωθυπουργό, με δεύτερο αντικείμενο συζήτησης το νέο ρώσικο αγωγό που συμφώνησε η κυβέρνηση να περάσει από ελληνικό έδαφος. Γι' αυτόν δεν εκφράστηκε καμία περιβαλλοντική ανησυχία ή ανησυχία περί ιδιοκτησίας από τους δήθεν υπερασπιστές του λαϊκού κράτους.

Οι εργαζόμενοι δεν πρόκειται να βρουν τη σωτηρία από όσους ευκαιριακά εμφανίζονται σαν σύμμαχοι τους στα μεγάλα κόμματα, ούτε μπορούν να τους σώσουν τα καναδικά αφεντικά που βέβαια θέλουν την επένδυση αλλά κοιτάνε βασικά πως θα βρουνε συμμάχους στην όποια κυβέρνηση και αντιπολίτευση και δεν θέλουν να ισχυροποιήσουν πολύ ένα εργατικό κίνημα που θα αποκτούσε πολιτική οντότητα, θα συγκρουόταν με όλη αυτήν την πολιτική σαπίλα και θα έσωνε το εργοστάσιο.

Τα σωματεία των εργαζομένων κατάγγειλαν τις κυβερνητικές αποφάσεις, διαδήλωσαν την απόφαση τους για αγώνα διαρκείας και έχουν αποδείξει ότι ξέρουν να αγωνίζονται. Αλλά η νίκη θα έρθει με διαρκή σκληρό αγώνα και μέσα από επίμονη δουλειά διαφώτισης στο καίριο θέμα της μόλυνσης. Το λέμε καίριο όχι γιατί υπάρχει σαν πραγματικό πρόβλημα. Είμαστε βαθειά πεισμένοι ότι αυτή η μέθοδος μεταλλουργίας χρυσού είναι ότι καλύτερο σήμερα στον κόσμο, ότι δηλαδή εφαρμόζεται στις πιο ανεπτυγμένες και δημοκρατικές χώρες που πραγματικά σκίζονται για το περιβάλλον και πραγματικά δεν μολύνει καθόλου. Όμως είναι ακριβώς σε αυτό το ζήτημα που έχουν δημαγωγήσει ασύστολα οι σαμποταριστές επί δεκαετίες χρησιμοποιώντας δικούς τους απατεώνες αλλά και άσχετους με το συγκεκριμένο επιστημονικό αντικείμενο που εμφανίζονταν σαν ειδικοί σε πλήθος ιστοσελίδων, συνεντεύξεων και εκδη-

λώσεων. Αντίθετα η φωνή της υπέρσπισης της εξορυκτικής διαδικασίας, δηλαδή η φωνή «η επένδυση δεν μολύνει» δεν ακούγεται δυνατά και όποτε ακούγεται λίγο είναι μόνο σαν ισχυρισμός μιας εταιρείας που έχει ιδιοτελή κίνητρα, άρα, λένε οι σαμποταριστές, λέει ψέματα. Έτσι δουλεύουν σήμερα οι φασίστες και οι εχθροί της βιομηχανικής προόδου, συνήθως ρωσόφιλοι και

να μην πεθάνουν τα δικά μας παιδιά» δεν μπορούν να πείσουν τρίτους που βομβαρδίζονται με δηλητήριο καθημερινά από το κίνημα του ψέματος. Θέλει δηλαδή ενίσχυση η βασική κραυγή του αγώνα των μεταλλωρύχων που είναι ότι «δεν θέλουμε να πεθάνουμε και δεν θα επιτρέψουμε σε κανέναν να μας πεθάνει από την ανεργία», μια κραυγή που οπωσδήποτε συγκλονίζει σήμερα

γκληματιών και έτσι μόνο θα απομονωθούν οι τσιπρολαφαζαναίοι στο λαό. Αλλιώς θα συνεχίζουν να λένε το παραμύθι τους «δεν θα πεθάνουμε εμείς για να ζήσετε εσείς».

Γι αυτό χρειάζεται οι εργαζόμενοι να βάλουν μπροστά την επιστήμη και τους επιστήμονες που μόνο αυτοί έχουν με το μέρος τους. Όλοι οι σοβαροί ειδικοί και η βιβλιογραφία στην Ελλάδα και στο εξωτερικό είναι μαζί τους. Καθηγητές της μεταλλουργίας, ΙΓΜΕ, οι πάντες. Το καλύτερο είναι αυτοί να καλεστούν από τους εργάτες, και όχι από την εταιρεία, στα ΜΜΕ να μιλήσουν και αυτό θα τους ενθαρρύνει να μιλήσουν και τελικά να αντιπαρατεθούν επιστημονικά στους ψευτοεπιστήμονες των σαμποταριστών. Εκεί ανοιχτά μπροστά στο λαό και σε όλους τους ειδικούς ή επιστημονικά καλλιεργημένους ανθρώπους που θα ακούνε θα ξεσκεπαστούν οι απατεώνες. Αυτή η αντιπαράθεση θα μπορεί να γίνει στα κανάλια τώρα και όχι αύριο που ο σοσιαλφασίστας Τσίπρας, ετοιμάζεται να ψηφίσει νόμο να τα κλείσει ή να τα αγοράσουν οι φίλοι του. Χρειάζεται κατά τη γνώμη μας όλα αυτά να γίνουν επειγόντως, γιατί ακόμα υπάρχει κάποιος χρόνος. Το λέμε αυτό, γιατί η κυβέρνηση προτιμάει να διώξει την εταιρεία με τη μέθοδο της φθοράς, ώστε να την αναγκάσει να φύγει από μόνη της.

Το κίνημα των μεταλλωρύχων είναι τώρα η ώρα να ακουστεί από τη μια άκρη της χώρας μέχρι την άλλη και κυρίως στο κέντρο της, στην Αθήνα, και να μπει σαν κεντρικό ζήτημα αυτής της προεκλογικής περιόδου, να αναστατώσει τους τσίπρες και τους λαφαζάνηδες και να τους υποχρεώσει όλους όσους πάνε τώρα να το πνίξουν να τοποθετηθούν ανοιχτά.

Η ΟΑΚΚΕ στέκεται πάντα στο πλευρό των μεταλλωρύχων και του αγώνα τους από τα μέσα του 1990, κόντρα σε όλη την ψευτοαριστερά και έχει δεχτεί πολλές πολιτικές επιθέσεις για αυτό. Αυτό έκανε και στη μεγάλη διαδήλωση του Απρίλη. Αμέσως μετά όμως, με ανακοίνωσή της (<http://www.oakke.gr/2013-02-16-19-35-51/item/520>) προειδοποιούσε τους εργαζόμενους για τη θανάσιμη παγίδα του εφησυχασμού. Η ανακοίνωση αυτή είχε τίτλο «ΣΥΝΑΓΕΡΜΟΣ! - Πάνε να κοιμίσουν τους μεταλλωρύχους! Τα μεταλλεία της Χαλκιδικής πάνε για κλείσιμο εάν δεν ξεκινήσει μακρύς αγώνας για τη διαφώτιση του ελληνικού λαού». Αυτή δυστυχώς επιβεβαιώνεται με τις σημερινές εξελίξεις.

Το μέλλον των μεταλλείων βρίσκεται στα χέρια των μεταλλωρύχων. Η ΟΑΚΚΕ καλεί όλους τους εργαζόμενους και όλους τους δημοκράτες της χώρας να βάλουν σαν ύψιστο ζήτημα επιβίωσης του λαού σήμερα την πάλη κλειδί να μείνουν τα μεταλλεία ανοιχτά, δηλαδή να γίνει η μεταλλουργία χρυσού και έτσι να νικηθεί στην πιο κτηνώδη και εμβληματική της έκφραση η εγκληματική πολιτική των σαμποταριστών.

Αθήνα, 25 Αυγούστου 2015

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΕΑ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ ΣΤΟΥΣ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΟΥΣ ΜΕΤΑΛΛΩΡΥΧΟΥΣ

Ένα κλιμάκιο αποτελούμενο από περίπου 40 μεταλλωρύχους της Χαλκιδικής στα πλαίσια του πολυμέτρωτου αγώνα που δίνουν με κέντρο τις στοές των μεταλλείων, έχουν κατασκηνώσει από την Τρίτη κάτω από το Υπουργείο Ανάπτυξης διαμαρτυρόμενοι για το έγκλημα που συντελείται σε βάρος τους.

Στους μεταλλωρύχους συμπαραστέκεται εδώ και χρόνια και σήμερα βέβαια με ιδιαίτερη ένταση η ΟΑΚΚΕ. Χθες το μεσημέρι μίλησε στους μεταλλωρύχους έξω από το υπουργείο ο σ. Ηλίας Ζαφειρόπουλος εκδηλώνοντας για μια ακόμα φορά τη θερμή συμπαράσταση της Οργάνωσης

εκθέτοντας τη μεγάλη σημασία του αγώνα τους όχι μόνο για την ίδια τους τη ζωή και για την παραγωγή χρυσού στη χώρα μας, αλλά και για την επιβίωση όλης της εργατικής τάξης που βομβαρδίζεται από το καθεστώς των σαμποταριστών. Ο σύντροφος διατύπωσε τις απόψεις της ΟΑΚΚΕ για την αποκάλυψη της εκστρατείας ψεύδους και της απάτης που έχει εξαπολύσει ο ΣΥΡΙΖΑ με τις πλάτες των υπόλοιπων κομμάτων σχετικά με τη μόλυνση του περιβάλλοντος που τάχα προκαλεί η επένδυση. Έδωσε ιδιαίτερη έμφαση στο γεγονός ότι η πρακτική εγκατάλειψη του αγώνα τους από όλα τα κόμματα στην πραγματικότητα δεν αποτελεί τόσο μεγάλο μειονέκτημα για αυτούς όσο φαίνεται, γιατί αυτά είναι κόμματα χωρίς αληθινό κύρος μέσα στο λαό, ενώ οι ίδιοι σαν άνθρωποι που κάνουν μια από τις πιο δύσκολες, σκληρές και παραγωγικές δουλειές σε συνδυασμό με την πελώρια και βασανιστική ανεργία που δέρνει τη χώρα έχουν κατακτήσει και κατακτούν όλο και περισσότερο τη συμπάθεια του κόσμου.

Οι μεταλλωρύχοι χειροκρότησαν το σύντροφο πολύ θερμά, έκφρασαν τη βαθιά τους εκτίμηση για τη σταθερή και ανιδιοτελή συμπαράσταση της Οργάνωσης εδώ και πολλά χρόνια, αγκάλιασαν το σύντροφο και φωτογραφήθηκαν μαζί του.

Οι παραπάνω φωτογραφίες αναρτήθηκαν στο blog «Εργαζόμενοι Μεταλλείων Μαύρων Πέτρων-Ολυμπιάδος-Σκουριών-Στρατωνίου» με το σχόλιο "Το Ο.Α.Κ.Κ.Ε ήταν είναι και θα είναι στο πλευρό του δικαίου αγώνα των μεταλλωρύχων".

Η ΟΑΚΚΕ καλεί όλους τους δημοκρατικούς ανθρώπους της Αθήνας να βρεθούν δίπλα στους μεταλλωρύχους έξω από το υπουργείο Ανάπτυξης στη Μεσογείων ιδιαίτερα δε να είναι μαζί τους την ερχόμενη Τρίτη έξω από το Συμβούλιο της Επικρατείας (Πανεπιστημίου), όπου θα εκδικαστεί η προσφυγή του Σωματείου εναντίον της εγκληματικής απόφασης της κυβέρνησης Τσίπρα.

Αθήνα 11 Σεπτέμβρη 2015

φιλοκινέζοι σε όλο τον κόσμο: χτυπάνε την επιστήμη όποτε τους συμφέρει να το κάνουν.

Απέναντι σε αυτό το μαζικό κίνημα του ψέματος μπορεί να επιβληθεί μόνο ένα μαζικό κίνημα της αλήθειας. Μόνο του δηλαδή το σωστό επιχείρημα των εργαζομένων «παλεύουμε για τη ζωή μας» ή το επίσης πολύ σωστό ότι «εργυμάστε εμείς για το περιβάλλον για

τον ελληνικό λαό που είναι σε απόγνωση από την ανεργία και έχει αρχίσει να αισθάνεται ότι κάποιος επίτηδες χτυπάνε τη βιομηχανία. Θέλει δίπλα της να προστεθεί και το κίνημα της αλήθειας για το ζήτημα της μόλυνσης δηλαδή ότι η μέθοδος της ακαριαίας τήξης που θα ακολουθηθεί στις Σκουριές δεν μολύνει το περιβάλλον. Έτσι θα τσακιστεί το βασικό επιχείρημα των ε-

Η ΟΑΚΚΕ ΣΤΟ ΠΛΕΥΡΟ ΤΩΝ ΜΕΤΑΛΛΩΡΥΧΩΝ

Αμέσως μετά την ανακοίνωση του σαμποταριστή Σκουρλέτη, στα μέσα του Αυγούστου, για την ανάκληση των αδειών της κατασκευής της μεταλλουργίας χρυσού, οι εργάτες των μεταλλείων αποφάσισαν να εντείνουν τον αγώνα τους. Από την πρώτη στιγμή η ΟΑΚΚΕ, όπως πάντα άλλωστε τα τελευταία 20 χρόνια, βρέθηκε στο πλευρό των μεταλλωρύχων. Αντιπροσωπεία της οργάνωσής μας επισκέφτηκε τα μεταλλεία στην Ολυμπιάδα και το Στρατώνι και μίλησε με τους εργαζόμενους που εκείνες τις μέρες ήταν στις στοές της Ολυμπιάδας και συμμετείχε μαζί τους στη συμβολική κατάληψη που έκαναν στο δημαρχείο της Αρναίας. Εκεί μοίρασε προκήρυξη που είναι η ανακοίνωση που δημοσιεύουμε σε αυτό το φύλλο. Η προκήρυξη αυτή έγινε δεκτή με ενθουσιασμό από τους διαδηλωτές γιατί ήταν η μόνη προκήρυξη πολιτικού κόμματος και μάλιστα αριστερού που συμπαραστεκόταν στον αγώνα τους.

Μετά από μερικές μέρες συμμετείχε επίσης στη διαδήλωση που πραγματοποιήσαν οι εργαζόμενοι των μεταλλείων στη Θεσσαλονίκη. Εκεί οι σύντροφοι της οργάνωσής μας μαζί με εργαζόμενους των μεταλλείων σήκωσαν πανώ της ΟΑΚΚΕ που βρισκόταν στο τέλος και έκλεινε τη διαδήλωση. Το πανώ αυτό το ήθελαν εκεί τα σωματεία για να διαχωριστεί το μπλοκ των εργαζομένων και των υπερασπιστών της λειτουργίας της μεταλλουργίας χρυσού, από το μπλοκ των εχθρών των εργατών -που αποτελούνταν κυρίως από μέλη της εξωκοινοβουλευτικής δέξας, ΛΑΕ του Λαφαζάνη και από αναρχικούς και δήθεν οικολόγους που επίσης βρίσκονταν εκεί παραδίπλα.

Το πανώ της ΟΑΚΚΕ στη διαδήλωση της Θεσσαλονίκης

Ήταν απαίτηση των εργατών να σηκωθεί το πανώ αυτό στη θέση αυτή επειδή αυτό δήλωνε τη συμμετοχή της πραγματικής αριστεράς και των πραγματικών κομμουνιστών στο μεγάλο αυτόν εργατικό αγώνα. Γιατί αντίθετα από το λαθεμένο σύνθημα «για τη μάσκα της αριστεράς που έπεσε» που ακούγεται μερικές φορές στις διαδηλώσεις των εργαζομένων της Χαλκιδικής όταν καταγγέλλουν τον ΣΥΡΙΖΑ, η αλήθεια είναι ότι το μόνο κόμμα που είναι μαζί τους είναι ένα αριστερό κόμμα δηλαδή μια πραγματική επαναστατική αριστερά που είναι σε κόντρα με όλη την άλλη ψεύτικη, καθεστωτική αριστερά.

Η ΟΑΚΚΕ είναι με τους εργάτες των ορυχείων της Χαλκιδικής επειδή έχουν δίκιο. Αν έχει τις διαφωνίες της τότε κάνει και την κριτική της. Πρώτα η συμπάρασταση σε ένα δίκαιο αγώνα και μετά η κριτική. Αυτή είναι πιστεύουμε μια σωστή στάση. Όπως κάθε φορά έτσι και εδώ η υποδοχή των συντρόφων μας ήταν θερμή από τη μεριά των εργατών.

Στη συνέχεια οι εργαζόμενοι κλιμακώνοντας τον αγώνα τους κατεβαίνουν

στην Αθήνα και στήνουν σκηνές έξω από το ΥΠΑΠΕΝ, που μόνο υπουργείο ανάπτυξης δεν είναι. Η παρουσία της οργάνωσής μας ήταν σχεδόν καθημερινή. Η πρώτη επίσκεψη εκεί του γ.γ της ΟΑΚΚΕ σ. Η. Ζαφειρόπουλου έτυχε μιας πολύ θερμής υποδοχής.

Αν και όλα αυτά ήταν σε μια προεκλογική περίοδο πολύ δύσκολη για τις σχετικά λίγες δυνάμεις μας, η ΟΑΚΚΕ κόλλησε πλατεία αφίσα ταυτόχρονα με την προεκλογική αφίσα της ΟΑΚΚΕ που καλούσε σε συμπάρασταση στον αγώνα των μεταλλωρύχων. Αυτό έδινε κουράγιο στους εργαζόμενους γιατί όλη αυτή την περίοδο κανείς άλλος δεν ήταν εκεί μαζί τους. Αφού οι εργαζόμενοι την Τετάρτη πριν τις εκλογές συγκεντρώθηκαν

έξω από το Συμβούλιο της Επικρατείας για την εκδίκαση ασφαλιστικών μέτρων κατά της απόφασης Σκουρλέτη, στη συνέχεια αναχώρησαν στα χωριά τους για να ψηφίσουν.

Όμως κατέβηκαν ξανά πάλι αμέσως μετά τις εκλογές. Και πάλι αντίσκηνα έξω από το ΥΠΑΠΕΝ. Και πάλι η

οργάνωσή μας ήταν εκεί. Μόνη αυτή δίπλα στους εργάτες. Όπως έχουμε τονίσει ο αγώνας των μεταλλωρύχων της Χαλκιδικής είναι ηρωικός επειδή αυτοί δεν αντιπαλεύουν μόνο το ΣΥΡΙΖΑ αλλά ολόκληρο το πολιτικό καθεστώς που είτε ανοιχτά είτε καλυμμένα είναι ενάντια στη δουλειά τους και ενάντια στην επένδυση. Αποκορύφωση της κινητοποίησής τους ήταν η μαζική τους παρουσία έξω από το ΣτΕ κατά τη συζήτηση της υπόθεσής τους. Εκεί συμμετείχε φυσικά και η ΟΑΚΚΕ. Όταν οι σύντροφοι μας άνοιξαν το πανώ της οργάνωσής που συμπαραστεκόταν στον αγώνα των μεταλλωρύχων ένα θεαλλώδες σχεδόν εκρηκτικό αυθόρμητο χειροκρότημα ξέσπασε από τη μεριά τους. Παρόλο που στις εκλογές στη Χαλκιδική η ΟΑΚΚΕ πήρε λίγους σχετικά ψήφους, εντούτοις ήταν και πάλι εκεί. Και αυτό αναγνώρισαν και πάνω απ' όλα χειροκρότησαν οι εργάτες, που πολλοί αισθάνθηκαν την ανάγκη να μας δώσουν μια εξήγηση γιατί ψήφισαν ΝΔ ενώ συμπαθούσαν την ΟΑΚΚΕ. Μας είπαν ότι τους μπήκε το δίλημμα αν θα ψηφίσουν την ΟΑΚΚΕ που αγαπούσαν

Ο σ. Η. Ζαφειρόπουλος, γγ της ΟΑΚΚΕ, έξω από το ΥΠΑΠΕΝ με τους μεταλλωρύχους

ή τη ΝΔ με την οποία θα κράταγαν τη δουλειά τους. Τους απαντούσαμε ότι δεν πρέπει να έχουν τέτοιου είδους ενοχές και ότι τους καταλαβαίναμε απολύτως, γιατί όλοι οι άνθρωποι ξεκινάνε τους αγώνες τους παλεύοντας αρχικά για την ατομική επιβίωση τους και ότι μόνο πολύ αργότερα, από περίπλοκους δρόμους αντιλαμβάνονται ποιο είναι το γενικό συμφέρον της κοινωνίας οπότε και το ατομικό τους συμφέρον. Βέβαια τους τονίζαμε παράλληλα ότι το δίλημμα που αντιμετώπιζαν δεν ήταν πραγματικό γιατί ούτε η ΝΔ θα τους έσωσε από τα χτυπήματα στην επένδυση. Κυρίως όμως τους τονίζαμε ότι είναι άλλο πράγμα τι ψηφίζει κανείς και άλλο πράγμα οι εργατικοί αγώνες. Για μας η υποστήριξη αυτού του αγώνα είναι ζήτημα αρχής. Από αυτήν την άποψη είμαστε και θα εί-

μαστε στο πλευρό τους.

Μετά το τέλος της διαδήλωσης έξω από το ΣτΕ και μετά τα διαπραγματευτικά τερτίπια της κυβέρνησης και του Σκουρλέτη οι εργάτες απομάκρυναν τις σκηνές έξω από το ΥΠΑΠΕΝ και έφυγαν για τη Χαλκιδική. Πάντως στο μεταξύ οι εργαζόμενοι που είχαν εγκατασταθεί έξω από το ΥΠΑΠΕΝ έκαναν μοίρασμα προκήρυξης στο Σύνταγμα όπου διαπίστωσαν με ευχάριστη έκπληξη πόσο θερμή ήταν η υποδοχή του κόσμου στον αγώνα τους. Γενικά και αυτοί και εμείς έχουμε διαπιστώσει μια μεγάλη μεταστροφή της κοινής γνώμης υπέρ των μεταλλωρύχων τον τελευταίο καιρό.

Αυτός ο αγώνας θα συνεχίζεται, θα γίνεται πιο συνειδητός και θα παίρνει διαρκώς νέες και πιο έντονες μορφές.

ΟΙ ΔΗΘΕΝ ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΤΕΣ

Εμείς όταν λέμε συμπάρασταση σε έναν αγώνα, δεν εννοούμε να βγάλουμε μια ανακοίνωση που να λέει είμαστε με τους εργάτες και πάει τελείωσε. Αυτά τα κάνουν οι πολιτικοί απατεώνες που σκοπό έχουν να εξαπατήσουν τους εργάτες για τα δικά τους σκοτεινά σχέδια. Συμπάρασταση για μας θα πει να είσαι παρών στους αγώνες και να πασχίζεις για αυτούς και κυρίως να προπαγανδίζεις το δίκιο τους και να μοιράζεσαι σκέψεις και εμπειρίες με τους ανθρώπους που αγωνίζονται.

Με εξαίρεση την ΟΑΚΚΕ, κανένα άλλο κόμμα δεν έπραξε κάτι τέτοιο. Πρώτα-πρώτα η ΝΔ που εμφανίζεται όλη αυτήν την περίοδο ότι δήθεν υποστηρίζει τον αγώνα. Αυτή δεν έστειλε ούτε ένα σωματείο που ελέγχει, ούτε ένα συνδικαλιστή της να πει μια κουβέντα και να μείνει μαζί με τους εργάτες τις μέρες που ήταν έξω από το ΥΠΑΠΕΝ ή στα μεταλλεία. Και παρόλο που οι εργάτες -και αυτό ήταν λάθος τους- έδωσαν λουλούδια στο Μείμαρκα έξω από την ΕΡΤ πριν το debate με τον Τσίπρα, αυτός δεν βρήκε ούτε μια λέξη να πει για να υποστηρίξει τους εργαζόμενους και τον αγώνα τους όταν ο Τσίπρας έλεγε ότι πρέπει να τηρηθούν οι νόμοι για τις άδειες των μεταλλείων. Την ίδια στιγμή μάλιστα που οι εργάτες χτυπιόντουσαν με την αστυνομία έξω από τα κάγκελα του μεγάρου της ΕΡΤ.

Στο ίδιο μήκος κύματος και το Ποτάμι. Για το Ποτάμι όλο το πρόβλημα εντοπιζόταν στην αντίθεση Σκουρλέτη-Λαφαζάνη, δηλαδή ότι ο ΣΥΡΙΖΑ για να μη χάσει ψή-

φους από τη ΛΑΕ έβαλε το Σκουρλέτη και ανακάλεσε τις άδειες. Το ΠΑΣΟΚ σε συνέντευξη της Γεννηματά κατά την επίσκεψή της στα μεταλλεία είπε ότι είναι με την επένδυση εφόσον αυτή δεν μολύνει. Μα καλά δεν διάβασαν τις μελέτες; Τόσα χρόνια δεν ξέρουν αν υπάρχει μόλυνση ή δεν υπάρχει; Μα ήταν το ΠΑΣΟΚ που τόσα χρόνια στην κυβέρνηση δεν έκανε τίποτα για την επένδυση. Ήταν η ΝΔ που σαν κυβέρνηση δεν οργάνωσε ούτε μια συζήτηση στην τηλεόραση και να καλέσει τους επιστήμονες να συζητήσουν για τη μόλυνση. Το χειρότερο όλων είναι το ψευτοΚΚΕ που αφού παλιότερα αυτό ξεκίνησε από την εποχή της ΤΝΧ εκστρατεία ενάντια στην επένδυση, σε συμμαχία με το φασίστα Μήτσου, τότε κοινοτάρχη Ολυμπιάδας, τώρα κάνει το φίλο των εργατών. Αλλά στα ψηφοδέλτιά του στη Β' Θεσσαλονίκης έχει την «ΠΟΛΥΖΩΙΔΟΥ ΒΑΣΩ, ιδιωτική εκπαιδευτικό, δημοτική σύμβουλος Βόλβης, μέλος του Συντονιστικού Στρυμονικού ενάντια στην επένδυση Χρυσού» και στη Χαλκιδική τη «ΖΑΦΕΙΡΙΑΔΟΥ ΜΑΡΙΑ, εκπαιδευτικό, μέλος επιτροπής ενάντια στην εξόρυξη χρυσού Ν. Ρόδων» (Ριζοσπάστης, 6-9), ενώ ο Κουτσούμπας προεκλογικά και προφορικά είπε σε μια στιγμή ότι η επένδυση μπορεί να γίνει εφόσον δεν μολύνει το περιβάλλον. Αμέσως μετά τα ΔΣ των σωματείων βγήκαν δυστυχώς και ύμνησαν το ψευτοΚΚΕ: «*Εμείς τιμούμε την στάση του ΚΚΕ, το οποίο σταθερά στην πορεία του βρίσκεται στο πλευρό των εργαζομένων,*

ΜΙΑ ΣΗΜΑΝΤΙΚΗ ΝΙΚΗ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΜΕΤΑΛΛΩΡΥΧΟΥΣ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΖΩΤΙΚΗ ΑΝΑΓΚΗ ΓΙΑ ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΤΟΥΣ ΠΑΛΗΣ

συνέχεια από τη σελ. 3

ρίσεων. Επίσης και μόνο η αναφορά του Σκουρλέτη στις συνομιλίες ότι κακώς η εταιρεία προσέφυγε στο ΣτΕ και ότι το ζήτημα έπρεπε να λυθεί σε πολιτικό επίπεδο δείχνει ότι οι συνομιλίες αποτελούσαν ανοιχτή προσπάθεια προκαταβολικής αχρήστευσης των δικαστικών αποφάσεων οι οποίες ως τώρα, 11 τον αριθμό, ήταν όλες κατά της κρατικής διοίκησης χωρίς από την τελευταία των ασφαλιστικών μέτρων που δεν είχε ληφθεί όταν ο Σκουρλέτης έκανε τις συναντήσεις. Δηλαδή θα ήταν άλλο πράγμα αν η κυβέρνηση καλούσε την εταιρεία και τους εργαζόμενους σε διαπραγματεύσεις με τα μεταλλεία ανοιχτά και χωρίς να στρέφεται κατά της δικαιοσύνης και άλλο να τα κλείνει και να προχωράει σε δήθεν διαπραγματεύσεις κόντρα σε ενδεχόμενες θετικές δικαστικές αποφάσεις (που αποδείχτηκε ότι ήταν καταρχήν θετικές πράγμα που πιθανά ο Σκουρλέτης προεξοφλούσε).

Κι όμως η εταιρεία με τον διευθύνοντα σύμβουλο της Θεοδωρακόπουλο δέχτηκε από την αρχή με χαρά και ανεπιφύλακτα ένα τέτοιο πλαίσιο διαπραγμάτευσης και μάλιστα την θεώρησε θετική ακόμα και μετά την πραγματοποίηση της πρώτης συνάντησης όπου εκδηλώθηκε η πλήρης αδιαλλαξία της κυβέρνησης, η επίθεση στο ΣτΕ και η προσπάθεια της να διασπάσει τους θιγόμενους από την απόφαση της συννομιλητές της. Για κάποιον που δεν ξέρει την φύση της εταιρείας αυτής η στάση αυτή αποτελεί άλυτο αίνιγμα καθώς με πρώτη την ματιά είναι αυτοκτονική.

Η διφυής αντιφατική «Ελληνικός Χρυσός» και το πανδοχείο του τρόμου

Για μας το αίνιγμα δεν είναι άλυτο. Το κλειδί της λύσης βρίσκεται στο ότι η συγκεκριμένη εταιρεία είναι στην πράξη ένα αντιφατικό δικάφαλον. Εταιρεία είναι από τη μια μεριά ο κύριος του κεφαλαίου της που είναι η канаδική Ελντοράντο με πρόεδρο τον Πολ Γουάιτ. Αυτή έχει σαν θυγατρική της την «Ελληνικός Χρυσός» που έχει συγκεκριμένα αναλάβει την εξόρυξη και τη μεταλλουργία χρυσού. Η διεύθυνση της «Ελληνικός Χρυσός» είναι στα χέρια του Μπόμπολα. Δεν είναι καθόλου ασυνήθιστο οι ξένες εταιρείες να βάζουν σε θέσεις διευθύνσεως ντόπιους διευθυντές που έχουν δεσμούς με την πολιτική εξουσία για να τους ανοίγουν δρόμους μέσα στην κρατική, κομματική και κυβερνητική μηχανή στην οποία αυτές δεν έχουν άμεση πρόσβαση αι επίσης να διαχειρίζονται τη ντόπια κοινή γνώμη και τις σχέσεις με τον ντόπιο πληθυσμό που οι ξένοι επίσης δεν την ξέρουν καθόλου. Στην συγκεκριμένη περίπτωση μάλιστα ο ντόπιος πολιτικός διαχειριστής, ο Μπόμπολας, είναι και διαχειριστής της εργατικής δύναμης, δηλαδή αυτός, που με τους διευθυντές του, στρατολογεί και διευθύνει το εργατικό προσωπικό, και έτσι μπορεί έμμεσα και επεμβαίνει και σε συνδικαλιστικά ζητήματα.

Ως εδώ όμως δεν υπάρχει καμιά θεμελιώδη αντίφαση. Η αντίφαση αρχίζει από την ώρα που ο ντόπιος πολιτικός διαχειριστής της επένδυσης και προσωπάρχης δεν είναι ένας απλός υπάλληλος των ξένων κεφαλαίων αλλά είναι ένας κρατικός, δηλαδή ένας πανίσχυρος καθεστωτικός ολι-

γάρχης που έγινε τέτοιος επειδή ήταν πάντα και είναι το αγαπημένο παιδί των ρωσόδουλων που δεν θέλουν την επένδυση. Δηλαδή είναι φίλος του ψευτοΚΚΕ- που κυριαρχεί συνδικαλιστικά στον Άκτορα, και του ΣΥΡΙΖΑ που κυριαρχεί στο κράτος. Πάντα σημειώναμε ότι ο Μπόμπολας πήρε σχεδόν τζάμπα για 11 εκατομμύρια ευρώ τα μεταλλεία από το καθεστώς αφού τα εγκατέλειψε, μετά από απόφαση του ΣτΕ η επίσημη καναδική TVX (που μάλιστα χρεωκόπησε για αυτό το λόγο). Ο Μπόμπολας κράτησε και δούλεψε για μερικά χρόνια τα μεταλλεία χωρίς να γίνει κανένα ουσιαστικό κίνημα εναντίον του στη Χαλκιδική πράγμα που αποδεικνύει πόσο πολιτικά ελεγχόμενα από τον ΣΥΡΙΖΑ είναι αυτά τα κίνηματα. Αυτή η ησυχία υπέρ του Μπόμπολα κορυφώθηκε όταν η Αυγή, δηλαδή ο πολιτικός ηγέτης του αντι-γκολντ, δηλαδή ο ΣΥΡΙΖΑ, έκανε διαφήμιση της «Ελληνικός Χρυσός». Χάρη σε αυτήν την εξαιρετική παράσταση αγάπης του ΣΥΡΙΖΑ στα μεταλλεία χρυσού ο Μπόμπολας έπεισε την канаδική Ελντοράντο να αγοράσει τις μετοχές του τσεπώνοντας περίπου μισό δις Ευρώ (μαζί με τις προηγούμενες μεταβιβάσεις που έκανε στην European Goldfields). Έτσι η Ελντοράντο, πήρε τη θέση της TVX στο ελληνικό πανδοχείο του Τρόμου, όπου ο επισκέπτης γίνεται δεκτός με μουσική μέσα στη φωτισμένη μεγάλη σάλα του ισόγειου και σταδιακά τεμαχίζεται και μετατρέπεται σε γεύμα μέσα στα σκοτεινά του υπόγειο.

Αρκεί να παρακολουθήσει κανείς την τακτική των στελεχών της «Ελληνικός Χρυσός» για να καταλάβει πως μαζί με την κυβερνητική δράση καταβροχθίζεται πολιτικά η Ελντοράντο και μαζί της οι εργαζόμενοι.

Η διεύθυνση της «Ελληνικός Χρυσός» είναι ο πιο βασικός πολιτικός υπονομευτής αυτής της επένδυσης, δηλαδή του κεφαλαίου που υποτίθεται ότι εκπροσωπεί. Η τακτική Μπόμπολα δηλαδή η τακτική της διεύθυνσης της «Ελληνικός Χρυσός» συνίσταται πάνω απ' όλα στο να μη ρίχνει πυρά στους συμποταριστές του ΣΥΡΙΖΑ αλλά να ζητάει πάντα μια συνεννόηση μαζί τους στη βάση της αλληλοκατανόησης, δηλαδή στη βάση της λύσης τάχα μιας παρεξήγησης. Αυτό το έκανε και πριν ο ΣΥΡΙΖΑ γίνει κυβέρνηση και όταν ήταν ένα μικρό κόμμα και το έκανε και το κάνει κυρίως για να αφοπλίσει πολιτικά τον αγώνα των εργαζόμενων ενάντια στον κύριο εχθρό τους. Γι' αυτό η διεύθυνση της «Ελληνικός Χρυσός» κρύβει επί χρόνια σχολαστικά ότι ο ΣΥΡΙΖΑ είναι ο καθοδηγητής και ο άμεσος οργανωτής του αντιεπενδυτικού και τελικά φασιστικού κινήματος της Ιερισσού. Θα διαπιστώσει κανείς με έκπληξη πως ο διευθύνων σύμβουλος Θεοδωρακόπουλος αλλά και ο διευθυντής πρώην κνίτης Στρατουδάκης φροντίζουν πάντα στις τοποθετήσεις τους να θεωρούν υπεύθυνους του κινήματος της Ιερισσού όχι τον ΣΥΡΙΖΑ αλλά κάποιους ξεκάρφωτους τοπικούς «οικολόγους» που με πρωτοβουλία τους παραπληροφορούν τον πληθυσμό της Ιερισσού και γενικά τον πληθυσμό της χώρας, και ότι ο ΣΥΡΙΖΑ προσπαθεί να ικανοποιήσει πολιτικά αυτόν τον παραπληρορημένο, δηλαδή εξαπατημένο πληθυσμό και γενικά τις οικολογικές διαθέσεις των πανελλαδικών ψηφοφόρων του. Δηλαδή αντί η «Ελληνικός Χρυσός» να λέει την αλήθεια ότι ο ΣΥΡΙΖΑ διαμορφώνει το κίνημα της Ιερισσού λέει το τρομερό ψέμμα ότι το κίνημα της Ιερισσού διαμορφώνει την

πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ. Αυτή η θέση εμφανίζει την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ και κάθε ελληνική κυβέρνηση στην ουσία σαν θύμα πιέσεων δύο αντίθετων υπαρκτών κινήματων, του κινήματος της Ιερισσού και του κινήματος των μεταλλωρύχων. Αυτή η γραμμή οδηγεί σήμερα στη θέση ότι οι δύο πλευρές πρέπει οπωσδήποτε να τα βρουν αλλιώς η επένδυση είναι καταδικασμένη δηλαδή υπονοεί ότι η αλήθεια είναι τάχα κάπου στη μέση. Η αλήθεια και το δίκιο εδώ δεν βρίσκεται στη μέση, αλλά στη μια πλευρά, και το άδικο και το ψέμμα βρίσκονται στην άλλη πλευρά. Αυτή η εσκεμμένα ύπουλη και μεσοβέζικη γραμμή οδηγεί στις επαίσχυντες, χωρίς δημοκρατικό πλαίσιο, διαπραγματεύσεις Σκουρλέτη-Εταιρείας, τάχα για κοινά αποδεκτή λύση. Να ποιο είναι το νόημα της φράσης της εταιρείας : η κυβέρνηση προσπαθεί να καταλάβει τις θέσεις μας και εμείς τις θέσεις της κυβέρνησης. Λες και τώρα τις πρωτάκουσαν οι δύο πλευρές μετά από 20 χρόνια όπου τραβάει στην πραγματικότητα αυτή η τρομακτική σαφής και συχνά βίαιη σύγκρουση.

Κρύβουν για παράδειγμα συστηματικά οι εκπρόσωποι του Μπόμπολα, που είναι ντε φάκτο και εκπρόσωποι των канаδών, ότι οι δήθεν επιστημονικές επιτροπές του ΤΕΕ Κεντρικής Μακεδονίας και του ΑΠΘ κατά της επένδυσης δεν είχαν καμιά σχέση με τις επίσημες, εκλεγμένες επιστημονικές επιτροπές του κεντρικού ΤΕΕ αλλά ήταν, είτε επιτροπές στημένες από ανθρώπους του ΣΥΡΙΖΑ (αυτό συμβαίνει με την σχετική ad Hoc επιτροπή του τοπικού ΤΕΕ Κ. Μακεδονίας), είτε οι γνωμοδοτήσεις τους δεν ήταν ψηφισμένες από το αντίστοιχο τμήμα (τμήμα δασολογίας του ΑΠΘ) και για αυτό άκυρες. Κρύβουν κυρίως ότι είναι η βία που παίζει τον αποφασιστικό ρόλο στη διαμόρφωση των δύο στρατοπέδων στη Χαλκιδική, δηλαδή ότι δεν πρόκειται απλά για δύο στρατόπεδα γνώμης το ένα κατά, το άλλο υπέρ της επένδυσης, αλλά δύο στρατόπεδα όπου το ένα επιβάλλει τη θέση του με τη βία και το άλλο αμύνεται στη βία. Κρύβουν δηλαδή ότι τα ψευτοαναρχικά αντεργατικά τάγματα εφόδου επελαύνουν κάθε τόσο στην περιοχή επειδή καλύπτονται πολιτικά από τον ΣΥΡΙΖΑ, όπως κρύβουν ότι ο ΣΥΡΙΖΑ και πανελλαδικά και τοπικά καλύπτει τη φασιστική ψυχολογική και υλική βία κατά των μεταλλωρύχων που ζουν στην Ιερισσό και μάλιστα κρύβουν το χιτλερικό τύπου στιγματισμό και απομόνωση των παιδιών τους στα σχολεία, και τελικά τον εξαναγκασμό πολλών από αυτές τις οικογένειες σε ξεριζωμό από τον τόπο τους. Για τους υπεύθυνους επικοινωνίας του Μπόμπολα ο ΣΥΡΙΖΑ είναι το ίδιο αντίθετος με όλα τα άλλα κόμματα απέναντι στην επένδυση (πρόσφατη δήλωση Θεοδωρακόπουλου) και κραυγάζουν διαρκώς πως δεν θέλουν σαν εταιρεία καμιά εμπλοκή στην πολιτική και κομματική αντιπαράθεση την ώρα που ένα και μόνο ένα κόμμα εμποδίζει με πολιτική, διοικητική και παρακρατική βία την επένδυσή τους. Μάλιστα όσοι παρακολουθούν έστω και λίγο την πολιτική του Μπόμπολα στη Χαλκιδική έχουν διαπιστώσει ότι στη βάση της γραμμής των «ισων αποστάσεων» και της «παρεξήγησης» βοήθησε στην ανάδειξη του Μίχου στη δημαρχία του Αριστοτέλη, ενώ εξαπέλυσε πόλεμο εναντίον του Πάχτα, που θέλει την επένδυση και που το μεγάλο του έγκλημα ήταν ακριβώς ότι χάρισε τα μεταλλεία στον Μπόμπολα όταν έφυγε η TVX.

Το κλειδί της νίκης είναι η συντριβή της κομπογιαννίτικης δημαγωγίας περί μόλυνσης

Τα παραπάνω αποδεικνύουν ότι είναι εσκεμμένη η μόνη άρνηση της «Ελληνικός Χρυσός» να κάνει κεντρικό το ζήτημα της μη μόλυνσης του περιβάλλοντος από τη συγκεκριμένη επένδυση. Γι αυτό δεν οργάνωσε ποτέ ούτε μια μεγάλη συζήτηση στα τηλεοπτικά ΜΜΕ (που το σημαντικότερο από αυτά το ΜΕΓΚΑ, το ελέγχει σε μεγάλο βαθμό) ώστε μπροστά στο ελληνικό κοινό, να αντιπαρατεθούν οι ντόπιοι και διεθνείς ειδικοί της μεταλλουργίας ή της δασολογίας ή οι περιβαλλοντολόγοι με τους αντίστοιχους υποτιθέμενους ειδικούς του στρατοπέδου της αντιεξόρυξης, τους αντιγκολντ, όπου σίγουρα με την ασχετοσύνη τους θα γελοιοποιούνταν. Χωρίς αυτήν την αντιπαράθεση, το να μιλάει για χρόνια ο ίδιος ο διευθύνων σύμβουλος της εταιρείας στα κανάλια ή, καμιά φορά, οι τεχνικοί της εταιρείας για τη μη μόλυνση δεν είναι καθόλου πειστικό στη χώρα του ψέμματος, ιδιαίτερα όταν πρόκειται για ανθρώπους του πιο γνωστού για τις σκανδαλώδεις αναθέσεις του δημοσίου κρατικο-ολιγάρχη. Επίσης δεν είναι πειστικό από μόνο του το επιχείρημα που προβάλλει και η εταιρεία σχετικά με την απώλεια θέσεων εργασίας, αλλά και οι ίδιοι οι εργαζόμενοι ότι έχουν δίκιο επειδή δεν πρέπει να χάσουν τη δουλειά τους. Όμως το δικαίωμα να έχουν τη δουλειά τους έρχεται μετά από εκείνο του υπόλοιπου πληθυσμού να μην χάσει την υγεία του και τη δικιά του δουλειά. Οι μεταλλωρύχοι έχουν δίκιο όχι γιατί δεν πρέπει να χάσουν τη δουλειά τους αλλά γιατί υπάρχουν όλα τα επιστημονικά στοιχεία και όλες οι τοποθετήσεις των ειδικών που αποδεικνύουν ότι τα δύο αυτά δικαιώματα, το δικαίωμα στη δουλειά, και το δικαίωμα στο καθαρό περιβάλλον, στη συγκεκριμένη περίπτωση δεν έρχονται σε σύγκρουση. Η δουλειά ενός πραγματικά ταξικού σωματίου είναι να φέρει σε γνώση του κοινού τα σχετικά στοιχεία.

Για τους παραπάνω λόγους η ΟΑΚΚΕ σε αλληπάλληλες ανακοινώσεις, εφημερίδες τοίχου και προκηρύξεις της και κυρίως στις ζωντανές επαφές με τους μεταλλωρύχους έχει επιμείνει στο ότι το κεντρικό ζήτημα της πάλης τους για την επένδυση, για τη διατήρηση της δουλειάς τους και για την ευημερία της χώρας, είναι η υποστήριξη κυρίως από την πλευρά τους της θέσης ότι η μεταλλουργία χρυσού δεν μολύνει. Αυτή η έλλειψη είναι φανερή στη συνθηματολογία αυτού του κινήματος όπου δεν προβάλλεται η θέση ότι η επένδυση δεν μολύνει. **Αυτή η στάση εξυπηρετεί τη γραμμή Μπόμπολα και του ΣΥΡΙΖΑ να μένουν οι εργαζόμενοι σαν κίνημα έξω από το κατεξοχήν επίμαχο και πολιτικά βλαπτικό ζήτημα της μόλυνσης του περιβάλλοντος σαν ένα τάχα τεχνικό ζήτημα που είναι για την εργοδοσία και όχι για τους εργάτες.** Μια τέτοια στάση, εκτός από το ότι ευνοεί σήμερα συγκεκριμένα τους συμποταριστές και σκοτώνει τους εργάτες, είναι η γενική ιδεολογική στάση του οικονομισμού, η τόσο χαρακτηριστική του σοσιαλφασιστικού συνδικαλισμού, τύπου ΠΑΜΕ. Σύμφωνα με αυτήν οι εργαζόμενοι πρέπει να ασχολούνται με τις αμοιβές τους και τη

συνέχεια στη σελ. 12

ΜΙΑ ΣΗΜΑΝΤΙΚΗ ΝΙΚΗ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΜΕΤΑΛΛΩΡΥΧΟΥΣ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΖΩΤΙΚΗ ΑΝΑΓΚΗ ΓΙΑ ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΤΟΥΣ ΠΑΛΗΣ

συνέχεια από τη σελ. 11

διατήρηση της δουλειάς τους και ότι τα τεχνικά ζητήματα της παραγωγής είναι δουλειά των ειδικών που σαν τέτοιοι είναι στην υπηρεσία του κεφάλαιου. Αυτή η στάση εμποδίζει τους εργάτες να υψωθούν σαν τάξη πέρα από τη μισθωτή τους σχέση και να αποκτήσουν τη γενική εικόνα της διαδικασίας παραγωγής, δηλαδή να αντιληφθούν την παραγωγή σαν δική τους σχέση με τη φύση, και τελικά τις παραγωγικές δυνάμεις σαν δικές τους κοινωνικές δυνάμεις οι οποίες μπορούν να βρουν την ολοκλήρωσή τους σαν τέτοιες μόνο όταν οι εργαζόμενοι θα γίνουν ιδιοκτήτες αυτών των μέσων παραγωγής.

Ειδικά λοιπόν σήμερα όπου η διεύθυνση Μπόμπολα σέρνοντας πίσω της και την καναδική εργοδοσία, που θέλει από την ταξική φύση της να βολευτεί με την όποια πολιτική εξουσία όπως μπορεί, αφήνει την κοινή γνώμη έκθετη στα ψέμματα των σκοταδιστών του ΣΥΡΙΖΑ, οι εργαζόμενοι είναι υποχρεωμένοι να αναλάβουν εκείνοι την υπεράσπιση της επένδυσης από την καθαρά παραγωγική της πλευρά. Αυτό μπορούν να το κάνουν χρησιμοποιώντας τους ειδικούς τεχνικούς της εργοδοσίας και τους ειδικούς επιστήμονες ακριβώς όπως θα το έκανε το επίσης ειδικό στην επιστήμη κεφάλαιο που τους απασχολεί. Δηλαδή θα έπρεπε οι μεταλλωρύχοι οι ίδιοι να οργανώσουν με τα συνδικαλιστικά τους όργανα και τους τεχνικούς συναδέλφους τους αυτές τις αντιπαραθέσεις με τους σκοταδιστές του ΣΥΡΙΖΑ στα ΜΜΕ που η δικέφαλη εταιρία δεν θέλει ή είναι ανίκανη να οργανώσει. Αυτή η στάση όχι μόνο δεν θα έκανε τους εργάτες λιγότερο ταξικούς, αλλά θα αποκάλυπτε πως η συγκεκριμένη εργοδοσία ειδικά και η εργοδοσία γενικότερα δεν είναι σε θέση να υπερασπίσουν τις ίδιες τις παραγωγικές δυνάμεις που κατέχουν και θέλουν να βάλουν σε κίνηση, και ότι το κενό μπορεί να το καταλάβει εκείνη η τάξη που είναι αντικείμενο της εκμετάλλευσης και γι αυτό μπορεί να συγκρουστεί και με το κράτος και με την εταιρία όταν χρειαστεί. **Γιατί ειδικά στις δοσμένες συνθήκες με την καταστροφή της επένδυσης ενώ το κεφάλαιο θα χάσει τα κέρδη του και ένα μέρος από την αξία του, οι εργάτες θα χάσουν ένα μεγάλο μέρος από την ίδια τους την ύπαρξη ίσως κάπιοι και όλη τους την ύπαρξη μέσα στις δοσμένες συνθήκες ανεργίας και πείνας.** Άρα η θα μείνουν στον οικονομισμό όπως θέλει ο δήμιος τους Σκουρλέτης και οι σοσιαλφασίστες του ΣΥΡΙΖΑ και του ΠΑΜΕ και θα ζητάνε ανύπαρκτες αποζημιώσεις από την φευγάτη εταιρία και το χρεωκοπημένο κράτος ή θα υψωθούν σε τάξη που αλλάζει τις πολιτικές σχέσεις στη χώρα, επιβάλλοντας το έργο σε μια σάπια άρχουσα τάξη που έχει πια εκθεθεί και εσωτερικά και διεθνώς. Αν είναι οι μεταλλωρύχοι που θα επιβάλουν την πολιτική λύση, αξιοποιώντας κάθε νομικό όπλο και τις εσωτερικές και διεθνείς αντιθέσεις, μοιραία θα έχουν αποκτήσει αφάνταστη γνώση και δύναμη στο μέλλον, αν η επένδυση ζήσει, για να επιβάλουν τους ευνοϊκότερους όρους εργασίας και όρους συνδικαλιστικού ελέγχου απέναντι στην όποια εργοδοσία.

Πιστεύουμε ότι αυτός είναι ο μόνο δρόμος για τη νίκη των μεταλλωρύχων απέναντι στους σαμποταριστές του καθεστώτος, ο μόνος με τον οποίο μπορούν να πά-

ρουν μαζί τους την κουρασμένη από τους πολιτικούς απατεώνες και σαμποταριστές κοινή γνώμη.

Ο συνδικαλισμός που προτείνει η ΟΑΚ-ΚΕ δεν βγαίνει από το κεφάλι της αλλά από τις ανάγκες της ζωής. Εμείς συμπαρραστεκόμαστε ανοιχτά και με ένταση σε αυτόν τον αγώνα και θα συνεχίσουμε να το κάνουμε. Αλλά η δική μας συμπαράσταση έχει δυο χαρακτηριστικά: πρώτον δεν θέλει να επιβάλει με το ζόρι τη γραμμή της αλλά να τη βάλει στην κρίση των εργατών και αυτοί να την κρίνουν μέσα από τη ζωντανή τους πείρα και δεύτερον δεν κρύβει τις θέσεις και τις προτάσεις της ακόμα και όπου αυτές είναι σε σύγκρουση με εκείνες μιας πλειοψηφίας ή της ηγεσίας ενός αγώνα. Η αντίληψή μας είναι ότι οι εργαζόμενοι πρέπει να μαθαίνουν από την πείρα τους και να βαδίζουν σύμφωνα με τις δικές τους δημοκρατικά παρμένες αποφάσεις αλλά ότι κανείς δεν μπορεί να κρύβει από αυτούς όποια δεδομένα, αναλύσεις και προτάσεις έχει στη διάθεση του. Με γνώμονα αυτή τη στάση οφείλουμε να εκφράσουμε τη διαφωνία μας με τη θέση που διατυπώθηκε από εκπροσώπους των δύο σωματείων μετά την πρώτη διαπραγμάτευση με το Σκουρλέτη ότι «υπάρχει η αρχή ενός διαλόγου και ένας δρόμος που οδηγεί στο να συνε-

χιστεί η μεταλλευτική δραστηριότητα» και ότι φταίει για το ότι δεν βρέθηκε λύση «και το υπουργείο και η εταιρεία».

Νομίζουμε ότι αποδείξαμε ότι μια τέτοια διαδικασία δεν αποτελεί διάλογο και δεν μπορεί από τη φύση της να οδηγήσει σε συνέχιση της μεταλλευτικής δραστηριότητας αλλά ότι αντίθετα χρειάζεται σύγκρουση με αυτήν την πολιτική ηγεσία και αυτή τη διαδικασία, και από την άλλη ότι είναι λάθος να μπαίνει αυτή τη στιγμή στο ίδιο τσουβάλι η εταιρεία και το υπουργείο και έτσι να ελαφρύνεται η συντριπτικά κύρια ευθύνη του δεύτερου για την όποια αργία των εργαζομένων και για το μόνιμο κίνδυνο που θα συνεχίσει να κρέμεται πάνω από το κεφάλι τους όποια και να είναι η επόμενη απόφαση του ΣΤΕ.

Κατά τη γνώμη μας οι εργαζόμενοι δεν πρέπει να επαφένται σε μια απόφαση του ΣΤΕ εφόσον ο Σκουρλέτης προχώρησε σε εκκαθαρίσεις των ειδικών του υπουργείου πριν τη δίκη στο ΣΤΕ και τοποθέτησε αντίπαλους της επένδυσης. Το κυριότερο όμως, όπως είπαμε, είναι μόνο ένα πολιτικό κίνημα καταγγελίας των ψεμμάτων γύρω από την επένδυση και του ίδιου του Σκουρλέτη μπορεί να εμποδίσει τον τελευταίο να κλείνει κάθε τόσο το εργοτάξιο.

Κλείνουμε αυτό το σημείωμα μας με την

παρατήρηση ότι η κυβέρνηση και γενικά οι εχθροί της επένδυσης έχουν ήδη αρχίσει να χάνουν πόντους στη μάχη της μόλυνσης, γι αυτό αρχίζουν να μετατοπίζουν την επιχειρηματολογία τους στο ότι η επένδυση είναι αποικιακού χαρακτήρα δηλαδή ότι το κράτος χάνει λεφτά από αυτήν. Βέβαια και μόνο αυτή η μετατόπιση του ζητήματος αποκαλύπτει ότι τα περί μόλυνσης είναι προσχηματικά. Γιατί είτε παίρνει περισσότερα είτε λιγότερα λεφτά το κράτος από την εξόρυξη του χρυσού, αυτό δεν μειώνει τους υποτιθέμενους νεκρούς και αρρώστους που αυτή προκαλεί ούτε τις καταστροφές σε άλλους παραγωγούς.

Σε κάθε περίπτωση πάντως οι εργαζόμενοι πρέπει να μελετάνε κάθε επιχείρημα των αντιπάλων τους, να μαζεύουν συγκεκριμένα στοιχεία, ιδιαίτερα συγκριτικά στοιχεία για το ότι συμβαίνει σε ανεξάρτητες και δημοκρατικές χώρες με ανάλογες εξορυκτικές εκμεταλλεύσεις. Η εργατική τάξη πρέπει να ξέρει. Αυτό έχει αποδειχτεί ότι είναι πολύ καίριο για να μετατραπεί από τάξη καθ'εαυτή, όπως λέει ο Μαρξ, σε τάξη για τον εαυτό της, δηλαδή σε επαναστατική τάξη ή αλλιώς σε ιδιοκτήτρια τάξη πριν καταργήσει τον εαυτό της σαν τάξη και όλες τις τάξεις για πάντα.

Γιατί ξαφνικά Τζιτζικώστας

Σε εξέλιξη βρίσκεται η διαδικασία για την εκλογή προέδρου της ΝΔ μετά την παραίτηση Σαμαρά και την εκλογική ήττα του Σεπτέμβρη που βραβαίνει τον προσωρινό διάδοχο του Μείμαράκη.

Μετά από τις αλληπάλληλες εκκαθαρίσεις από τις ηγεσίες Καραμανλή και Σαμαρά των πιο φιλοευρωπαϊκών στελεχών του και το σύρσιμο πίσω από τον Τσίπρα στη δήθεν «φιλομνημονιακή» του στροφή, η ΝΔ πάει σε εκλογή ηγεσίας με τέσσερις υποψηφίους. Για τους τρεις από αυτούς ακούγονται όλα τα κουσούρια: ο Β. Μείμαράκης βγαίνει από το παλιό σύστημα της «διαπλοκής» και απέτυχε στις τελευταίες εκλογές, ο Κ. Μητσότακης, είναι «μνημονιακός» και συνδεδεμένος με τα «παλιά τζάκια», ο Αδ. Γεωργιάδης είναι ακροδεξιός και επίσης «μνημονιακός».

Αντίθετα για το σχετικά άγνωστο Τζιτζικώστας τίποτα κακό δεν ακούγεται. Αντίθετα ακούγεται ότι είναι «ενωτικός» «αφθαρτος», «μετριπαθής» και πάνω απ' όλα νέος στην ηλικία, δηλαδή ο Τσίπρας της ΝΔ.

Ο Απ. Τζιτζικώστας συγκεντρώνει όλα εκείνα τα χαρακτηριστικά που θα τον καθιστούσαν εκλεκτό μέλος του διακομματικού καθεστώτος των λακέδων του Πούτιν που ασκεί εξουσία στη χώρα, σε τέτοιο βαθμό που αν η ΝΔ ήταν πραγματικά ένα φιλοευρωπαϊκό κόμμα, δεν θα έπρεπε καν να είναι υποψήφιος.

Καταρχήν έχει στηρίξει πολιτικά και μάλιστα σε μια κρίσιμη πολιτική στιγμή τους ναζιστές της Χ.Α. Ως περιφερειάρχης της Κεντρικής Μακεδονίας, το 2013 προσκάλεσε επίσημα τη ΧΑ στην παραλαση της 28 Οκτωβρίου σε μια στιγμή που η ΧΑ ήταν στο σκαμνί και κατάπυστη για τη δολοφονία του Φύσσα. Επέμεινε στην απόφασή του ακόμα και μετά τις αντιδράσεις του Μπουτάρη, του ΠΑΣΟΚ και της ΔΗΜΑΡ γιατί αυτό επέβαλε ο «θεσμικός» του ρόλος». Μάλιστα υπεράσπισε την απόφαση του λέγοντας ότι με την ίδια λογική θα μπορούσε να μην καλέσει και το ΠΑΣΟΚ

στην παρέλαση σαν εγκληματική οργάνωση επειδή καταδικάστηκε ο Τσοχατζόπουλος! Το νόημα της τοποθέτησης του αυτής ήταν ότι οι «κλέφτες» δεν μπορούν να μιλάνε για τους «καθαρούς» χρυσαυγίτες μόνο και μόνο επειδή οι τελευταίοι έχουν το κακό κουσούρι να βάζουν τα χέρια τους με αίμα. Τα ίδια είχε πει και ο Μιχαλολιάκος στο κοινό του ένα χρόνο πριν, τον Οκτώβρη του 2012, χαιρετώντας ναζιστικά, ότι μπορεί να τους είπαν ναζί, αλλά δεν τους είπαν ποτέ κλέφτες γιατί έχουν «καθαρά χέρια». Ο Σαμαράς τον κάλυψε τότε, και για να καθησυχάσει το ΠΑΣΟΚ, έβαλε τον κυβερνητικό εκπρόσωπο Κεδικόγλου να του ζητήσει «διορθωτική δήλωση» την οποία και έκανε.

Λίγους μήνες πριν, το Μάρτη του 2013, ο Τζιτζικώστας είχε παραστεί στη συνάντηση του Ιβάν Σαββίδη, με Σαμαρά και Κεδικόγλου με θέμα τη διαγραφή των χρεών του ΠΑΟΚ (!) και την κατασκευή του γηπέδου. Σε δηλώσεις του είπε ότι με το Σαββίδη τον «συνδέουν σχέσεις ετών» και ότι βλέπει θετικά τη διαγραφή χρεών, έναντι κάποιου ποσού που πρότεινε να πληρώσει ο Σαββίδης. Αυτή η διαγραφή τελικά έγινε με μία συνολική ρύθμιση για ληξιπρόθεσμες οφειλές της κυβέρνησης Τσίπρας στην οποία βολικά εντάχθηκε και ο Σαββίδης.

Ένα μήνα αργότερα, τον Απρίλη του 2013, σε δηλώσεις του στον ARENA 89,4 FM δήλωσε τη μεγάλη του χαρά που ο Σαββίδης πήρε το «Μακεδονία Παλλάς» γιατί έτσι «στηρίζει την Ελλάδα» και επίσης ότι «Το συναίσθημα είναι πάντα κάτι που βγαίνει από τον Ιβάν Σαββίδη. Βοηθούσε και βοηθάει τον Ελληνισμό και αυτό είναι γνωστό και από την πολιτική του διαδρομή στη Ρωσία», δηλαδή ως βουλευτής με την «Ενωμένη Ρωσία» του Πούτιν (http://olapaok.gr/podosfair/synentefxseis/tizkostas_o_ivan_savids_shizei_fm_eleca2218629.html).

Από την πρώτη στιγμή που ο Τζιτζικώστας έγινε περιφερειάρχης άρχισε να συφίγγει τις σχέσεις της Περιφέρειας με το ρώσικο προξενείο της Θεσσαλονίκης οργανώνοντας διαγωνισμούς και συνέδρια σε

συνεργασία με το κατ'εξοχήν καθεστωτικό πανεπιστήμιο της Ρωσίας, το Λεμονόσωφ ενώ έκανε κεντρική τη φροντίδα του για αναπτύξει τον ήδη ρώσικο τουρισμό στη Χαλκιδική καθώς αρκετές ξενοδοχειακές της μονάδες αρχίζουν να περνάνε στα χέρια ρώσων ολιγαρχών.

Αλλά η σχέση του Τζιτζικώστα με τη Ρωσία έχει αποκτήσει πιο βαθιές πολιτικές ρίζες. Ένας από τους πιο φανατικούς υποστηρικτές του στην Πελοπόννησο είναι ο πρώην γενικός γραμματέας Ενημέρωσης της κυβέρνησης Σαμαρά, Γιάννης Παναγιωτόπουλος, ο οποίος σύμφωνα με ρεπορτάζ του «parapolitika.gr» (5/10/2015) «έχει εξαιρετική σχέση με το ρώσο πρέσβη, αλλά και ευρύτερα με το ρωσικό Πατριαρχείο, ενώ είναι και μέλος του σύνδεσμου ελληνορωσικής φιλίας. Στο παρελθόν έχει ξεναγήσει ρώσους ανταποκριτές Ενημέρωσης στην Ελλάδα και τους έχει ενημερώσει για πάσης φύσεως θέματα», και επίσης «έχει πολύ καλές σχέσεις και με το Άγιο Όρος».

Δεν γνωρίζουμε πως θα εξελιχθεί τελικά η διαδικασία για την εκλογή προέδρου στη ΝΔ.

Πάντως ήδη ο Τσίπρας, φρόντισε να υπονομεύσει την υποψηφιότητα Β. Μείμαράκη που είναι και ο πιο ισχυρός αντίπαλος του Τζιτζικώστα, λέγοντας μέσα στη Βουλή ότι επιθυμεί αυτόν να έχει για συνομιλητή του, δηλαδή για αρχηγό. Αυτή τη δήλωση την έκανε ο συνηθισμένος στις προβοκάτιες Τσίπρας γιατί ξέρει ότι αυτός που θα εμφανιστεί σαν περισσότερο αντι-ΣΥΡΙΖΑ θα κερδίσει. Είναι φανερό ότι ανάμεσα στους υποψηφίους ο Τσίπρας έχει περισσότερες πολιτικές συμφωνίες με τον Τζιτζικώστα, και στο ξέπλυμα των ναζιστών και, κυρίως, στην αγάπη για τη Ρωσία του Πούτιν και τους ολιγάρχες της.

Ανεξάρτητα λοιπόν από το ποιο θα είναι το αποτέλεσμα, μπορούμε να εκτιμήσουμε ήδη με τα στοιχεία που έχουμε, ότι ο Τζιτζικώστας προορίζεται από τους Καραμανλή, Σαμαρά για πιο «κατάλληλος» διάδοχος στη σειρά των ρωσόδουλων ηγετών της τελευταίας δεκαετίας.

Το άνοιγμα των συνόρων από την κυβέρνηση Τσίπρα μεγαλώνει τη διάσπαση της Ευρώπης για λογαριασμό του Πούτιν

Η ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΗ ΕΠΙΒΟΛΗ ΠΟΣΟΣΤΩΣΕΩΝ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ ΜΕΓΑΛΩΝΕΙ ΤΑ ΡΗΓΜΑΤΑ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΕΕ ΚΑΙ ΔΥΝΑΜΩΝΕΙ ΤΟΥΣ ΦΑΣΙΣΤΕΣ

Η χρεωκοπία της Ελλάδας τραυμάτισε βαθιά την πολιτική και οικονομική ενότητα της ΕΕ. Η κυβέρνηση Τσίπρα, με το προβοκατόρικο άνοιγμα των θαλάσσιων συνόρων της χώρας που έκανε χωρίς προηγούμενη συνεννόηση με την ΕΕ και σε συνεργασία με τους φίλους της ρώσικης διπλωματίας στην ΕΕ, δηλαδή με τη βοήθεια των Μέρκελ-Ολάντ-Ρέντζί-Γιουνκέρ, δίνει τώρα ένα μεγαλύτερο χτύπημα στην καρδιά της Ευρώπης, ένα χτύπημα στη δημοκρατική της ενότητα.

Τέτοιο χτύπημα αποτελεί η απόφαση για υποχρεωτική εφαρμογή από όλα τα κράτη-μέλη ενός σχεδίου ποσοστώσεων για τη μετεγκατάσταση κατ' αρχήν 120.000 προσφύγων από Ελλάδα και Ιταλία. Η απόφαση αυτή λήφθηκε με πλειοψηφία από τους υπουργούς εσωτερικών της ΕΕ στις 22/9, κάτω από την πίεση των τετελεσμένων που δημιουργήσε και συνεχίζει να δημιουργεί ο Τσίπρα ανοίγοντας μονομερώς τα ελληνικά θαλάσσια σύνορα της Ευρώπης στους Σύρους πρόσφυγες που ζούσαν ως χθες για πάνω από δύο χρόνια στην Τουρκία, στο Λίβανο και στην Ιορδανία συν τις εκατοντάδες χιλιάδες των οικονομικών μεταναστών από άλλες χώρες της Ασίας και της Αφρικής που όπως είναι φυσικό είδαν το άνοιγμα των ελληνικών συνόρων σαν μια ευκαιρία εισόδου στην Ευρώπη. Διαφώνησαν τέσσερα κράτη (Ουγγαρία, Τσεχία, Σλοβακία, Ρουμανία), από τα οποία η Σλοβακία δήλωσε ανοιχτά ότι δεν πρόκειται να την εφαρμόσει. Την ίδια στιγμή στη Γερμανία η πολιτική της Μέρκελ να ανοίξει τα σύνορα της χώρας για τους πρόσφυγες και τους οικονομικούς μετανάστες έχει προκαλέσει διάσπαση στο κυβερνητικό στρατόπεδο.

Η έκρηξη του αριθμού των προσφύγων και μεταναστών που έφθασαν στη Μεσόγειο μέσω Ελλάδας ήταν αυτόματο αποτέλεσμα της πολιτικής Τσίπρα όχι μόνο να αφήσει τελείως ανοιχτά τα θαλάσσια σύνορα, αλλά και να διαβεβαιώνει όσους έρχονταν ότι δικαιούνται να πάνε στη δυτική Ευρώπη και ότι αυτός θα κάνει τα πάντα για να τους βοηθήσει σε αυτό. Έτσι ξεσηκώθηκαν οι Σύροι πρόσφυγες που είχαν καταφύγει ήδη σε άλλες χώρες της Μέσης Ανατολής για να κάνουν κατά εκατοντάδες χιλιάδες το ταξίδι στην Ελλάδα. Το προσφυγικό ρεύμα από τη Συρία ξεκίνησε το 2011 όταν άρχισε ο εμφύλιος εκεί. Από το 2011 έως σήμερα ο τεράστιος όγκος των προσφύγων έχει ήδη εγκατασταθεί στις χώρες που συνορεύουν με τη Συρία, ή στις πιο κοντινές που μπορούν να εγκατασταθούν. Αυτές είναι κυρίως η Τουρκία στην οποία έχουν καταφύγει από την αρχή του πολέμου περίπου δύο εκατομμύρια Σύροι, και ακολουθούν ο Λίβανος που έχει δεχθεί 1,1 εκ πρόσφυγες, η Ιορδανία που έχει δεχθεί 629.000 πρόσφυγες. Ακολουθεί το Ιράκ, και ιδιαίτερα οι βόρειες περιοχές του με κουρδικό πληθυσμό, όπου

ο ISIS δεν έχει δύναμη και η Αίγυπτος (σύμφωνα με στοιχεία της Frontex, του Γραφείου Συντονισμού Ανθρωπιστικών Υποθέσεων των ΗΠΑ, και του CNN- <http://edition.cnn.com/2015/09/09/world/welcome-syrian-refugees-countries/>). Η Ελλάδα δεν ήταν ούτε είναι χώρα πρώτου προορισμού των προσφύγων της Συρίας γιατί δεν είναι γειτονική χώρα. Έγινε χώρα προορισμού μόνο γιατί η ελληνική κυβέρνηση προσκάλεσε ουσιαστικά στη χώρα τους πρόσφυγες για να τους διοχετεύσει στην ΕΕ.

Έτσι οι Σύροι πρόσφυγες αποφάσισαν να κάνουν αυτό το ταξίδι με τις χειρότερες δυνατές συνθήκες και βάζοντας τη ζωή τους στα χέρια της μαφίας των λαθροδιακινητών, όχι λόγω της πρόσφατης αναθέρμανσης κάποιου μετώπου στον εμφύλιο της Συρίας που προκάλεσε ένα νέο μεγάλο προσφυγικό κύμα, όπως λέει η παγκόσμια προπαγάνδα των ρωσόφιλων αλλά επειδή οι πρώτες χώρες στις οποίες είχαν βρει καταφύγιο για την επιβίωσή τους, οι γειτονικές τους Τουρκία, Λίβανος και Ιορδανία δεν τους εξασφάλιζαν τις συνθήκες ζωής που θα τους εξασφάλιζε μια πλούσια ευρωπαϊκή χώρα. Όμως αυτή η λογική είναι σωστή μόνο όταν οι ευρωπαϊκές χώρες υποδοχής θα τους δέχονταν, όπως γίνεται εδώ και δεκαετίες, με την έγκριση και την προετοιμασία της κοινής τους γνώμης και όχι κάτω από έναν αιφνιδιασμό που θα ενδυνάμωνε σε κάθε χώρα φιλοξενίας τους ρατσιστές της και συνολικά θα έσπερνε την αντίθεση ανάμεσα στις χώρες της ΕΕ. Όταν μία χώρα της ΕΕ, η Ελλάδα, τους άνοιξε τα σύνορα της, και τους υποσχέθηκε ότι θα τα κρατούσε ανοιχτά για να πάνε προς τη δυτική Ευρώπη ήταν πάντως επόμενο να ξεκινηθούν σαν απελπισμένα άτομα δίχως πολιτική οργάνωση και καθοδήγηση με όποιο μέσο μπορούσαν για να φτάσουν στην χώρα αυτή.

Έτσι στη διάρκεια της πρώτης κυβερνητικής θητείας Τσίπρα, η Ελλάδα έγινε μακράν το πρώτο σημείο εισόδου στη Μεσόγειο με αριθμό αφίξεων που αναμένεται να φτάσει τους 400.000 για αυτό το χρόνο σύμφωνα με τα στοιχεία της ύπατης αρμοσθείας του ΟΗΕ, αφήνοντας κατά πολύ πίσω την Ιταλία του επίσης ρωσόφιλου Ρέντζί, που μέχρι τώρα είχε 130.000 αφίξεις.

Έως και τα τέλη Αυγούστου 230.000 πρόσφυγες και μετανάστες είχαν μπει στη χώρα μας από τους οποίους οι 157.000 εντοπίστηκαν το δίμηνο Ιουλίου-Αυγούστου (Καθημερινή, 6/9).

Η κυβέρνηση Τσίπρα πρώτα διογκώνει το μεταναστευτικό και μετά το φορτώνει στην ΕΕ

Όπως και με τη χρεωκοπία έτσι και με το μεταναστευτικό το ελληνικό καθεστώς κατηγορεί την Ευρώπη για την κατάσταση στην Ελλάδα χρησιμοποιώντας μια δήθεν φιλομεταναστευτική δημαγωγία. Λένε δηλαδή ότι η Ελλάδα επιβαρύνεται δυ-

σανάλογα από τις ρυθμίσεις της συνθήκης «Δουβλίνο II» για τη μετανάστευση και το άσυλο που υποχρεώνει τη χώρα της πρώτης εισόδου του μετανάστη να φροντίσει για αυτόν. Σύμφωνα με τη συνθήκη αυτή όταν ένας μετανάστης μπαίνει σε κάποια χώρα μέλος της ΕΕ, πρέπει η χώρα αυτή να αποφασίσει αν θα τον νομιμοποιήσει σε μετανάστη ή πρόσφυγα, ή αν θα φροντίσει για τον επαναπατρισμό του, ενώ ιδιαίτερη έμφαση δίνεται στο ζήτημα του ασύλου αφού όλες οι χώρες υποχρεούνται να έχουν μηχανισμούς χορήγησης ασύλου. Αν αυτός ο μετανάστης περάσει σε μία άλλη χώρα χωρίς να έχει από την πρώτη χώρα το στάτους του πρόσφυγα, τότε η δεύτερη χώρα θα τον προωθήσει πίσω στη χώρα της πρώτης εισόδου. Αυτή η συνθήκη βάζει ουσιαστικά σε κάθε χώρα την ευθύνη για τη φύλαξη των συνόρων της, αλλά και την υποχρεώνει να τηρεί βασικές δημοκρατικές αρχές στη μεταναστευτική της πολιτική και κυρίως την αρχή του ασύλου. Το ελληνικό κράτος έχει βρεθεί πολλές φορές κατηγορούμενο για παραβίαση της πολιτικής του ασύλου, έχει δεχθεί πλήθος καταγγελιών για αστυνομική βία κατά των μεταναστών και για ελλιπείς μηχανισμούς στις διαδικασίες χορήγησης αδειών διαμονής και εργασίας κ.α. Αλλά ενώ δεν κάνει τίποτα για όλα αυτά, εδώ και καιρό, και ιδιαίτερα σήμερα, διαμαρτύρεται ότι η συνθήκη δεν πρέπει να ισχύει για οικονομικά αδύναμα κράτη όπως είναι η χώρα μας και ότι πρέπει η Ευρώπη να αναλάβει το μεγαλύτερο μέρος των μεταναστών που μπαίνει στο έδαφος της Ελλάδας γιατί η ίδια δεν μπορεί.

Όμως είναι το ελληνικό κράτος που με το εσκεμμένο άνοιγμα των συνόρων δημιούργησε ξαφνικά και σε τέτοια κλίμακα προσφυγικό πρόβλημα για όλη την Ευρώπη και μέσω αυτού τη διασπάει και την αδυνατίζει με ένα βαθύ και στρατηγικό χτύπημα, αφού επιτίθεται στην ίδια τη δημοκρατική ενότητα της. Ακριβώς με τον ίδιο τρόπο το καθεστώς που ευθύνεται για το βιομηχανικό σαμποτάζ που χρεωκόπησε τη χώρα, φορτώνει τη χρεωκοπία του στην ΕΕ και μέσω αυτής επιχειρεί να τη διασπάσει. Και στις δύο περιπτώσεις το ελληνικό καθεστώς λειτουργεί για λογαριασμό των συμφερόντων του αφεντικού του, της πούτινικής Ρωσίας. Με τη χρεωκοπία της χώρας μέσα από το βιομηχανικό σαμποτάζ, τη μετατρέπει σε μία ρώσικη αποικία μέσα στην Ευρώπη. Με τον ίδιο τρόπο χρησιμοποιεί και το προσφυγικό ζήτημα για να δυναμώνουν όλα τα φιλοπυτινικά ρατσιστικά και φασιστικά κόμματα στην Ευρώπη, ενώ ισχυροποιεί σε μεγάλο βαθμό τη ναζιστική δολοφονική συμμορία της Χ.Α στο εσωτερικό.

Σε αυτή την περίπτωση είναι τεράστιες οι ευθύνες των ευρωπαϊκών ηγεσιών, ιδιαίτερα των ρωσόδουλων ή ρωσόφιλων ηγεσιών Μέρκελ-Ολάντ-Ρέντζί που στηρίζουν και διευκολύνουν όλες τις προβοκάτσιες Τσίπρα. Αυτές δεν κάνουν τίποτα για πραγματικά μέτρα επίλυσης του προσφυγικού και μεταναστευτικού προ-

βλήματος από τον Τρίτο Κόσμο, και κυρίως δεν κάνουν πολιτική ενάντια στους ιμπεριαλισμούς που προκαλούν τα προσφυγικά ρεύματα, ιδιαίτερα απέναντι στο ρώσικο ιμπεριαλισμό που έχει την κύρια ευθύνη για τα περισσότερα θερμά μέτωπα στον πλανήτη, και ανάμεσα σε αυτά είναι η Συρία. Για να βοηθηθούν ουσιαστικά οι προσφυγικοί πληθυσμοί από τη Συρία, πρέπει να υποστηριχθούν υλικά οι γειτονικές χώρες που φιλοξενούν τους πρόσφυγες, αλλά κυρίως πρέπει να υποστηριχθεί και πολιτικά και με όπλα η δημοκρατική αντιπολίτευση και μέσα στη Συρία, και στις γειτονικές χώρες που έχει καταφύγει ένα τμήμα της, ώστε να μπορέσει να νικήσει το φασιστικό καθεστώς Άσαντ, και τους προβοκάτορες του ISIS που δουλεύουν για το ρώσικο ιμπεριαλισμό. Έχουμε αναφερθεί σε αυτό και σε προηγούμενη αρθρογραφία μας, αλλά και στην προεκλογική μας καμπάνια επανειλημμένα.

Οι ευθύνες αυτές των ευρωπαϊκών ηγεσιών γίνονται ακόμα πιο βαριές σήμερα που δεν καταγγέλλουν τους νέους χίτλερ όταν κάνουν την ωμή επέμβαση τους εναντίον της συριακής αντιπολίτευσης και υπέρ του Άσαντ. Η ρώσικη επέμβαση είναι τόσο κραυγαλέα προσηχηματική σε ότι αφορά τον ISIS, που η Τουρκία βγήκε να την καταγγείλει ότι στρέφεται άμεσα κατά του Ελεύθερου Συριακού Στρατού και όχι κατά του ISIS, μέσα από δηλώσεις του πρωθυπουργού της Νταβούτογλου (www.hurriyetdailynews.com, 2/10/2015). Τις ίδιες καταγγελίες έχουν κάνει και εκπρόσωποι του Ελεύθερου Συριακού Στρατού χωρίς όμως καθόλου να συγκινήσουν τις ευρωπαϊκές ηγεσίες που παραμένουν εγκληματικά υφesiaκές απέναντι στον Πούτιν.

Ασφαλώς το καθεστώς που κυβερνάει τη χώρα μας, δεν θα ζητήσει ποτέ κάτι τέτοιο από την Ευρώπη, και θα εναντιωθεί σε κάθε τέτοια κίνηση, γιατί πάντα στην εξωτερική του πολιτική υποστηρίζει μόνο ότι συμφέρει το Κρεμλίνο, όπως έδειξε με τον πιο απροκάλυπτο τρόπο στην περίπτωση της Ουκρανίας, που πήγε κόντρα σε όλη την Ευρώπη για τα μέτρα κατά της Ρωσίας.

Η πρόσφατη ρώσικη επέμβαση, που όντας κόντρα στην πλειοψηφία του συριακού πληθυσμού θα πρέπει να λογαριάζεται σαν εισβολή και κατοχή, θα διογκώσει ακόμα περισσότερο το προσφυγικό κύμα.

Γιουνκέρ και Αβραμόπουλος περνάνε τις υποχρεωτικές ποσοτώσεις. Πρώτη ανοιχτή ρήξη στην ΕΕ

Αρωγοί στην απαίτηση των σοσιαλιστών της κυβέρνησης Τσίπρα να μοιραστεί όλη η Ευρώπη το βάρος όσων προσφύγων και μεταναστών που φθάνουν στην Ελλάδα, είναι οι φίλοι της ρώσικης

συνέχεια στη σελ. 14

Η ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΗ ΕΠΙΒΟΛΗ ΠΟΣΟΣΤΩΣΕΩΝ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ ΜΕΓΑΛΩΝΕΙ ΤΑ ΡΗΓΜΑΤΑ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΕΕ ΚΑΙ ΔΥΝΑΜΩΝΕΙ ΤΟΥΣ ΦΑΣΙΣΤΕΣ

συνέχεια από τη σελ. 13

διπλωματίας στην ΕΕ, όπως ο Γιουνκέρ και η ξετσιπωτή ρωσόφιλη Μονγκερίνι, καθώς και οι ηγεσίες Μέρκελ, Ολάντ και Ρέντζι στη Γερμανία, στη Γαλλία και στην Ιταλία. Κρίσιμος άνθρωπος στην κατάλληλη θέση είναι ο αγαπημένος όλων των ελληνικών κομμάτων, Αβραμόπουλος, επίτροπος για ευρωπαϊκά θέματα μετανάστευσης.

Ο Αβραμόπουλος έχει προστατεύσει μεθοδικά την κυβέρνηση Τσίπρα από κάθε κριτική που της απευθύνεται από τους κοινοτικούς αξιωματούχους ότι δεν κάνει τίποτα για να ανακουφίσει τους μετανάστες, δεν αξιοποιεί τα κονδύλια που είναι διαθέσιμα από τα κοινοτικά ταμεία, δεν εξασφαλίζει συνθήκες ανθρώπινης διαβίωσης στον προσφυγικό και μεταναστευτικό πληθυσμό που φθάνει από τα παράλια, δεν έχει ζητήσει βοήθεια σε ζητήματα ασύλου, δεν κάνει καταγραφή οπότε και δεν κάνει διαχωρισμό ανάμεσα σε πρόσφυγες και οικονομικούς μετανάστες, και δεν έχει ζητήσει βοήθεια για τη φύλαξη των συνόρων.

Ο Τσίπρας διευκρίνισε την πολιτική του ελληνικού κράτους σε ότι αφορά το θέμα της φύλαξης των συνόρων, όταν στη ΔΕΘ σε σχετική ερώτηση του Spiegel απάντησε: «Ποια σύνορα; Έχει η θάλασσα και δεν το ξέραμε;» ([www.protothema.gr, 7/9/2015](http://www.protothema.gr/7/9/2015)). Ο ίδιος δήλωσε επίσης κυνικά ότι «ήταν μεγάλη διορατικότητα μας να φτιάξουμε υπουργείο μεταναστευτικής πολιτικής» (www.enikos.gr, 13/9/2015). Αυτό το υποκειμένο και το κόμμα του δεν έχουν διστάσει ποτέ να κραυγάζουν για τα εθνικά δίκαια και τις παραβιάσεις των ελληνικών θαλάσσιων συνόρων στο Αιγαίο μαζί με όλους τους εθνικιστές και σοβινιστές για να ανεβούν στην εξουσία και μάλιστα σε έναν από τους χειρότερους από αυτούς έχουν αναθέσει το στρατό της χώρας. Τώρα ανακαλύπτουν ότι δεν υπάρχουν θαλάσσια σύνορα. Εδώ απλά έχουν τη λογική του δουλέμπορα που είναι αλήθεια ότι τους ταιριάζει πολύ περισσότερο από τη λογική του εθνικιστή γιατί το τσιράκι μιας αποικιοκρατικής υπερδύναμης δεν είναι εθνικιστής είναι άνθρωπος που κάνει βρωμοδουλειές για το αφεντικό του, εν προκειμένω δουλεμπόρο διεθνούς επίπεδου.

Ο Αβραμόπουλος σε συνεργασία με τον Γιουνκέρ συνδράμουν όσο μπορούν αυτή την κυβέρνηση, προωθώντας το σύστημα των υποχρεωτικών ποσοστώςσεων απορρόφησης προσφύγων που φθάνουν σε Ελλάδα και Ιταλία από όλα τα κράτη – μέλη της ΕΕ. Το σύστημα αυτό καταργεί στην πράξη τη συνθήκη «Δουβλίνο II» αφού καταργεί τον κεντρικό της πυρήνα, την εφαρμογή εθνικής νομοθεσίας σε κάθε χώρα για το άσυλο. Οι ποσοστώςσεις επιτρέπουν στις χώρες υποδοχής (Ελλάδα και Ιταλία) να διανείμουν ένα πληθυσμό σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες χωρίς να έχουν εξετάσει αν είναι πρόσφυγες ή όχι με βάση τη νομοθεσία τους για το άσυλο, αλλά με τεκμήριο ότι είναι πρόσφυγες λόγω της χώρας προέλευσής τους, και αυτό με βάση τις καταγραφές που γίνονται σε κάθε χώρα. Για να καταλάβει κανείς τι σημαίνει αυτό για την Ελλάδα από την οποία έχει προγραμματιστεί να απορροφηθούν οι

περισσότεροι πρόσφυγες, αρκεί να λάβει υπόψη του το ερώτημα που έστειλε ένας στενός συνεργάτης του Αβραμόπουλου στις ελληνικές αρχές σχετικά με το σύστημα καταγραφής που ακολουθούν. Σύμφωνα με τα στοιχεία που έχει δώσει η Ελλάδα, από ένα σύνολο 160.000 μεταναστών και προσφύγων που έφθασαν στη χώρα έχουν υποβληθεί σε διαδικασία λήψης δακτυλικών αποτυπωμάτων και καταχωριστεί στην ευρωπαϊκή βάση Eurodac οι 60.000 (Καθημερινή, 4/9).

Το σχέδιο αυτό εξετάστηκε από το συμβούλιο των υπουργών εσωτερικών τον Ιούλη, αλλά απορρίφθηκε επειδή δεν υπήρξε συμφωνία. Έντονος ενστάσεις πρόβαλε μεταξύ άλλων και η Γαλλία. Ωστόσο σε εθελοντική βάση, συμφωνήθηκε όποια κράτη θέλουν να απορροφήσουν έναν αριθμό περίπου 40.000 προσφύγων. Η γερμανική πλευρά έμεινε εκκοφαντικά σιωπηλή σε αυτή την αντιπαράθεση.

Με τη νέα έκρηξη αφίξεων στο δίμηνο Ιούλη-Αυγούστου στην Ελλάδα, η μέχρι τότε σιωπηλή Μέρκελ στάθηκε στο πλευρό του Τσίπρα, ανέστειλε τη συνθήκη Δουβλίνο II για τη Γερμανία και άνοιξε τα σύνορα για όσους είχαν φθάσει μέσω Ελλάδας στην Ουγγαρία, χωρίς να έχει συνεννοηθεί με κανένα ούτε μέσα στην κυβέρνησή της, ούτε μέσα στη χώρα της, ούτε μέσα στην Ευρώπη, και χωρίς να έχει κάποιο σχέδιο. Η κίνηση αυτή προκάλεσε την έντονη αντίδραση των χριστιανοκοινωνιστών (CSU), του ενός από τα τρία κόμματα του κυβερνητικού συνασπισμού, και την πτώση της δημοφιλίας της ίδιας και της κυβέρνησής της μέσα στη Γερμανία. Ο επικεφαλής του CSU Ζέεχοφερ είπε ότι πρόκειται για ένα λάθος που θα τους επιβαρύνει για πολύ καιρό ακόμη. Η Γερμανία αναμένεται να δεχθεί από 800.000 έως 1.000.000 πρόσφυγες.

Ο επίσης ρωσόδουλος πρόεδρος του SPD, Γκάμπριελ, που στήριξε αρχικά τη Μέρκελ, αναγκάστηκε να κρατήσει αποστάσεις λέγοντας ότι «η χώρα «πλησιάζει στα όρια των δυνατοτήτων της» σε ότι αφορά την υποδοχή προσφύγων» (Ναυτεμπορική, 2/10).

Κάτω από την πίεση των αντιδράσεων, η Μέρκελ έκλεισε στη συνέχεια τα σύνορα, αλλά συνέχισε να υποστηρίζει σταθερά τον Τσίπρα, παίρνοντας μαζί της και τον αυστριακό καγκελάριο Φάινμαν. Οι τρεις τους είχαν τηλεφωνική συνομιλία στην οποία οι δύο δήλωσαν την πρόθεσή τους στην κυβέρνηση Τσίπρα να τη συνδράμουν για το προσφυγικό.

Η έκρηξη Ιούλη – Αυγούστου, και οι μονόπλευροι χειρισμοί της Μέρκελ, βοήθησαν τους Γιουνκέρ – Αβραμόπουλο να επανέλθουν στο σύστημα των ποσοστώςσεων και τελικά στις 22 Σεπτέμβρη το συμβούλιο των υπουργών εσωτερικών πήρε για πρώτη φορά απόφαση υπέρ των υποχρεωτικών ποσοστώςσεων για ένα συγκεκριμένο αριθμό 120.000 προσφύγων. Αυτή η απόφαση λήφθηκε με πλειοψηφία, κάτι εξαιρετικά ασυνήθιστο για υποθέσεις που αφορούν την κρατική κυριαρχία της κάθε χώρας. Αυτή τη φορά η Γαλλία σε μέτωπο με τη Γερμανία και την Ιταλία πίεσαν για να γίνουν σεβαστές οι ποσοστώςσεις. Διαφώνησαν, η Τσεχία, η Ουγγαρία, η Ρουμανία και η Σλοβακία, από τις οποίες η τελευταία δήλωσε ότι δεν θα δεχτεί

την επιβολή ποσοστώςσεων στην εδαφική επικράτεια της, δηλαδή ότι δεν θα εφαρμόσει μια συλλογική απόφαση επικαλούμενη την αρχή της εθνικής κυριαρχίας. Αρχικά διαφώνησαν επίσης η Πολωνία και η Λετονία οι οποίες τελικά συντάχθηκαν με την πλειοψηφία. Η Τσεχία, η Σλοβακία, η Ρουμανία, η Πολωνία και η Λετονία, είναι στο μπλοκ των πρώην ανατολικών και πιο φτωχών χωρών, που ο μεγαλύτερος φόβος τους είναι να βρεθούν κάτω από την ηγεμονία του ρώσικου σοσιαλิมπεριαλισμού. Με την έκρηξη του μεταναστευτικού και σχέδια όπως οι αναγκαστικές ποσοστώςσεις, δυναμώνουν μέσα στις χώρες αυτές οι αντιευρωπαϊκές και φιλοπουτινικές δυνάμεις. Οι αντιρρήσεις τους στο σχέδιο έχουν να κάνουν με την αδυναμία τους να δεχθούν τους αριθμούς προσφύγων που προβλέπονται. Τέτοια στάση κράτησε η Σλοβακία που πρόβαλε το επιχείρημα ότι ποτέ δεν ήταν χώρα προορισμού προσφύγων και οικονομικών μεταναστών, αλλά και η Τσεχία που το κοινοβούλιο της αντιπρότεινε μεγαλύτερους ελέγχους στα σύνορα και κυνήγι των λαθροδιακινητών.

Σε αυτούς εμφανίζεται τώρα να αποκτάει ηγετικό ρόλο ο φιλορώσος Ορμπάν της Ουγγαρίας, υποστηρικτής μίας ρατσιστικής πολιτικής για μια Ευρώπη χωρίς μετανάστες, πολέμιος της ευρωπαϊκής πολιτικής για το άσυλο και φίλος του ανοιχτά ρατσιστικού και αντισημιτικού Jobbik. Ο Ορμπάν κράτησε μία αντιφατική στάση στο συμβούλιο, δηλαδή αρνήθηκε την πρόταση που του έγινε να μετεγκατασταθούν οι 54.000 πρόσφυγες που βρίσκονται στο έδαφος της Ουγγαρίας, αλλά παρά τους αντιμεταναστευτικούς βρυχηθμούς του, δέχθηκε ευχαρίστως να εφαρμόσει το μέτρο των ποσοστώςσεων και να πάρει στη χώρα του κι άλλους μετανάστες. Ο Ορμπάν δέχθηκε το σχέδιο, όπως ο Τσίπρας δέχθηκε το μνημόνιο, για να είναι μέσα στην Ευρώπη και ταυτόχρονα να τη διασπάσει. Ενώ απέρριψε την πρόταση για μετεγκατάσταση των προσφύγων της χώρας του για να μπορέσει να γίνει ηγέτης των διαφωνούντων ανατολικών, να προωθήσει μέσα στα κράτη αυτά τη ρατσιστική του προπαγάνδα και να ενισχύσει τις φιλοπουτινικές φασιστικές δυνάμεις, και τελικά να τις απομονώσει μέσα στην ΕΕ.

Έτσι, στη μία πλευρά της αντίθεσης τη «φιλομεταναστευτική», αρχηγός γίνεται η σταζιτίσσα ψευτοευρωπαϊά Μέρκελ που ανοίγει εντελώς τα σύνορα στο πλευρό του Τσίπρα, και στην άλλη, γίνεται αρχηγός ο πουτινικός πάλι Ορμπάν που εναντιώνεται εντελώς στο κάθε άνοιγμα των συνόρων και προωθεί τη ρατσιστική αντιευρωπαϊκή ατζέντα. Πρόκειται για τα αγαπημένα «δίπολα» της ρώσικης διπλωματίας που και στις δύο πλευρές μιας αντίθεσης βάζει τους δικούς της ανθρώπους για να κάνουν όλες τις προβοκάτσιες για να τη βολεύουν, αλλά και να χειραγωγούν τα αντίστοιχα μπλοκ δυνάμεων.

Το επόμενο πεδίο σύγκρουσης θα είναι η διαδικασία επανεξέτασης της συνθήκης Δουβλίνο II που έχει δρομολογήσει η Κομισιόν όπως είπε ο Αβραμόπουλος σε συνέντευξη τύπου: «Η συνθήκη αυτή, που επιβαρύνει τις χώρες εισό-

δου των μεταναστών με την υποστήριξη τους ακόμα και όταν έχουν καταφέρει να μεταβούν στο εσωτερικό της Ευρώπης, θα επανεξεταστεί από την Επιτροπή, έτσι ώστε να εντοπιστούν τα «άδικα σημεία» που έχει και στη συνέχεια «να διορθωθούν» (www.thetoc.gr, 14/8/2015).

Η προβοκάτσια δυναμώνει τις φασιστικές και αντιευρωπαϊκές δυνάμεις

Σε συνδυασμό με την ύφεση, την ανεργία και τα ελλείμματα, η έξαρση του μεταναστευτικού κάνει πιο εύκολη την άνοδο των αντιευρωπαϊκών, ξενοφοβικών και ρατσιστικών δυνάμεων στις ευρωπαϊκές χώρες.

Σύμφωνα με ανακοίνωση του Ομοσπονδιακού Γραφείου της Γερμανίας για το Έγκλημα (BKA), εντός του 2015 έχουν σημειωθεί 437 αξιόποινες πράξεις εναντίον κέντρων φιλοξενίας προσφύγων, ενώ ολόκληρο το 2014 είχαν καταγραφεί περίπου 200.

«Πρόκειται για νέο επίπεδο – τόσο από ποσοτική όσο και από ποιοτική άποψη», δήλωσε η εκπρόσωπος του BKA Σάντρα Κλέμενς και εξήγησε ότι εντός του τρέχοντος έτους έχουν καταγραφεί 59 εγκλήματα που χαρακτηρίζονται ως «βίαια», εκ των οποίων 26 εμπρησμοί, υπερδιπλάσια από ό,τι κατά το 2014 (www.capital.gr, 28/9/2015).

Στην Αυστρία το φασιστικό Κόμμα των Ελευθέρων διπλασίασε τα ποσοστά του στις περιφερειακές εκλογές. Οι βουλευτές αυτού του κόμματος είχαν νομιμοποιηθεί ως «παρατηρητές» το αποσχιστικό δημοψήφισμα που οργάνωσε ο Πούτιν στην Κριμαία, ενώ ο αρχηγός του Χανς-Κρίστιαν Στράχε (ομοϊδέατης του Χάιντερ), είχε επισκεφθεί τη Μόσχα το 2011 και είπε ότι θέλει να έχει φιλικούς δεσμούς με την Ενωμένη Ρωσία (<http://www.protothema.gr/world/article/513058/to-prosfugiko-zitima-enishuse-tin-anodo-tis-akrodexias-stin-austria/>, euobserver.com/eu-elections/123887).

Στην Πράγα έγιναν διαδηλώσεις κατά του σχεδίου των ποσοστώςσεων που ζητούσαν την παραίτηση της κυβέρνησης, και την αποχώρηση της χώρας από την ΕΕ.

Με τη νέα προβοκάτσια στο μεταναστευτικό μπαίνει στο στόχαστρο η δημοκρατική ενότητα της ΕΕ ενάντια στη βαρβαρότητα του ρατσισμού και της γενοκτονικής εξόντωσης που χτίστηκε με το αίμα των λαών που πολέμησαν τον Χίτλερ στον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο. Μία από τις βασικές εκδηλώσεις αυτής της ενότητας ήταν η κατάργηση των εσωτερικών συνόρων, και η ελεύθερη μετακίνηση προσώπων και κεφαλαίων που είχε συμπεριλάβει ένα κοινό πλαίσιο σεβασμού της αρχής της χορηγησης ασύλου.

Τώρα όλα αυτά μπαίνουν σε αμφισβήτηση, ενώ κερδισμένος από τα βάσανα και τις ταλαιπωρίες των προσφύγων, των μεταναστών και των ευρωπαίων βγαίνει ο Χίτλερ Πούτιν. Οι δημοκράτες σε Ελλάδα και Ευρώπη πρέπει να καταγγείλουν τις προβοκάτσιες που παίζουν στην πλάτη του ελληνικού και των ευρωπαϊκών λαών τα τσιράκια του στη χώρα μας, οι λακέδες της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ, και των κοινοβουλευτικών κομματικών ηγεσιών.

ΣΚΑΝΔΑΛΟ VOLKSWAGEN

Το διαφημιστικό της Volkswagen που προβάλλει την αρετή των μηχανικών της εμφανίζοντάς τους με φτερά αγγέλων δεν κατάφερε να διασώσει το γερμανικό κολοσό από τις συνέπειες του σκανδάλου απάτης στο οποίο εμπλέκεται. Παρόμοια σκάνδαλα ξεσπούν από καιρού εις καιρό στις ισχυρότερες αυτοκινητοβιομηχανίες του πλανήτη αποδεικνύοντας ότι η ηθική εξαχρείωση διέπει όχι μόνο το ανατολικό κρατικό μονοπώλιο, που αποτελεί οπωσδήποτε τον παγκόσμιο πρωταθλητή της διαφθοράς και της απάτης, αλλά και τη δυτική, πιο ανταγωνιστική στην παγκόσμια αγορά και πιο τεχνολογικά εξελιγμένη μονοπωλιακή επιχείρηση. Στην ουσία όπου υπάρχει καπιταλιστικός ανταγωνισμός υπάρχει και το κίνητρο και η προϋπόθεση για απάτη.

Το ιστορικό της υπόθεσης έχει ως εξής: Θέλοντας να ανταγωνιστεί την Toyota στην παγκόσμια αγορά, η γερμανική αυτοκινητοβιομηχανία επεδίωξε να κατακτήσει τις ΗΠΑ με πετρελαιοκίνητα οχήματα που υπόσχονται οικονομικότερη κατανάλωση, έχουν όμως ένα ουσιώδες μειονέκτημα: παράγουν ψηλά επίπεδα ρύπων. Για να περάσει λοιπόν τα τεστ ατμοσφαιρικής ρύπανσης των ΗΠΑ που είναι αυστηρότερα των ευρωπαϊκών, η διεύθυνση της αυτοκινητοβιομηχανίας αποφάσισε να εγκαταστήσει ένα κακόβουλο λογισμικό στους κινητήρες των οχημάτων της, το οποίο θα αλλοίωνε τις μετρήσεις. Κάποια στιγμή οι αμερικάνικοι έλεγχοι έγιναν ακόμα αυστηρότεροι και τότε οι μετρήσεις χτύπησαν «κόκκινο». Κάπως έτσι ξέσπασε το σκάνδαλο.

Η προσφυγή σε τόσο αθέμιτα μέσα ανταγωνισμού ήταν υποχρεωτική για ένα μονοπώλιο όπως η Volkswagen, που αδυνατεί να καταφύγει στη λύση της συμβατικής αλλά πανάκριβης αντιρρυπαντικής τεχνολογίας (BlueTec) προκειμένου να κερδίσει την πρωτοκαθεδρία στην παγκόσμια αγορά αυτοκινήτου. Αυτό δείχνει και τα όρια του καπιταλισμού όσον αφορά τη δυνατότητα ανάπτυξης των παραγωγικών δυνάμεων, της ανάπτυξης των μέσων παραγωγής και των ανθρώπων, της προστασίας του περιβάλλοντος κτλ., δυνάμεων που θα απελευθερώνονταν μόνο μέσα από μια κοινωνική επανάσταση.

Από την άλλη, σε καμία περίπτωση δεν νομιμοποιούνται φωνές σαν αυτές που επικαλούνται το σκάνδαλο της VW για να δικαιολογήσουν τη διαφθορά που υπάρχει στη χώρα μας. Στον ανεπτυγμένο γερμανικό (και γενικότερα ευρωπαϊκό) μονοπωλιακό καπιταλισμό η διαφθορά είναι αρρώστια μιας ελίτ μονοπωλιστών σε ανώτατο διευθυντικό επίπεδο και δεν περνάει ούτε στις εκατοντάδες χιλιάδες των εργαζόμενων της μονοπωλιακής επιχείρησης, ούτε σε ευρύτερα κοινωνικά στρώματα, όπως γίνεται στις χώρες με ισχυρή αριθμητικά μικροαστική τάξη και μια εξαιρετικά διεφθαρμένη άρχουσα τάξη, όπως είναι η ελληνική. Για παράδειγμα δεν υπάρχουν πολλοί γιατροί στη Γερμανία που να χρηματίζονται, πολλοί δημόσιοι υπάλληλοι με αδήλωτα εισοδήματα κτλ. Αυτό που συμβαίνει εκεί είναι μια επίσημα κρατικά προστατευμένη πρακτική δωροδοκίας και εξαπάτησης από πλευράς μονοπωλίων όσον αφορά μπίζνες στο ε-

ξωτερικό και ιδιαίτερα στον τρίτο κόσμο. Αυτό ισχύει και για τη Γαλλία, την Αγγλία, την Ιταλία ακόμα και τη Σουηδία, αλλά ελάχιστα στις ΗΠΑ που απαγορεύουν στις δικές τους πολυεθνικές επιχειρήσεις να δίνουν μίζες για να παίρνουν δουλειές σε τρίτες χώρες γιατί ξέρουν ότι αυτή η πρακτική διαφθείρει τελικά και τις εσωτερικές συναλλαγές και την κρατική γραφειοκρατία, πράγματα που ο πιο ανεπτυγμένος αμερικάνικος καπιταλισμός θέλει να εμποδίσει.

Έτσι φτάσαμε στην πολύκροτη υπόθεση των μίζών της Siemens, την υπόθεση διαμόρφωσης των τιμών των φαρμάκων με τη συμμετοχή του χημικού κολοσσού BASF, και δεκάδες χιλιάδες άλλες υποθέσεις διαφθοράς ανά έτος στη Γερμανία, το 80% των οποίων σύμφωνα με τον ελεγκτικό γίγαντα KPMG παραμένει μη καταγεγραμμένο (International Herald Tribune, 15/2/07). Έτσι φτάσαμε στο σκάνδαλο των εύφλεκτων ρεζερβουάρ της Ford το '78, εκείνο της αποσύνδεσης μεταχειρισμένων οδομέτρων της Chrysler και μεταπώλησής τους σαν καινούργιων στα '87, των Ford-Firestone με τους ελαττωματικούς αερόσακους που προκάλεσε 271 θανάτους στα τέλη της δεκαετίας του '90,

στην περσινή υπόθεση των παραπλανητικών μετρητών κατανάλωσης βενζίνης από τους κατασκευαστές των Hyundai Motor και Kia Motors και πολλών άλλων παρόμοιων περιστατικών (New York Times, 23/9).

Πρόκειται για έναν ηθικό ξεπεσμό που η αποθέωσή του έγκειται ακριβώς στην τέλεια αντίθεση ανάμεσα στην εικόνα μιας αξιόπιστης κατασκευαστικής επιχείρησης, που στο επίπεδο της τεχνολογικής πρόοδου και της κατασκευαστικής επιμέλειας των εκατοντάδων χιλιάδων εργαζομένων είναι αληθινή, και στην εικόνα ενός εξαρτήματος τεχνολογικής απάτης, όπως αυτό που παραποιεί τα αποτελέσματα των μετρήσεων των ρύπων των καυσαερίων το οποίο έχει εισαχθεί μέσα στα υπόλοιπα αξιόπιστα εξαρτήματα για να θυμίζει ότι η επιχείρηση είναι στα χέρια μιας καπιταλιστικής ηγεσίας που κάνει κάθε έγκλημα και απάτη για να επικρατήσει στον αδυσώπητο παγκόσμιο ανταγωνισμό που τελικά καταστρέφει και την ποιότητα των προϊόντων και την ποιότητα ζωής των άμεσων παραγωγών αυτών των προϊόντων.

Η ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΗ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΕΑ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ σ. Η. ΖΑΦΕΙΡΟΠΟΥΛΟΥ ΣΤΗ ΔΙΑΚΑΝΑΛΙΚΗ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΓΙΑ ΤΟ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΤΙΚΟ

Δημοσιεύουμε παρακάτω την απάντηση του γραμματέα της ΟΑΚΚΕ, σ. Ηλί-α Ζαφειρόπουλου, όπως δόθηκε σε ερώτημα για το μεταναστευτικό κατά τη

διακαναλική συνέντευξη τύπου στην προεκλογική καμπάνια του Σεπτεμβρίου 2015.

<<Ερώτηση:

Τι έχετε να πείτε για το προσφυγικό και μεταναστευτικό ζήτημα στην Ελλάδα και την Ευρώπη;

Απάντηση:

Αυτή τη στιγμή παίρνει μια πραγματικά οξύτατη μορφή. Εμείς νομίζουμε ότι ενώ υπάρχει ζήτημα προσφύγων ασφαλώς στη Συρία, κι εδώ δεν μπαίνει πολιτικά το ζήτημα στο βάθος και στην ποιότητα που χρειάζεται και πάλι λειτουργεί μια προπαγάνδα αντιευρωπαϊκή: «Η Ευρώπη που δεν αφήνει τους πρόσφυγες, που θέλει να κλείσει (τα σύνορα), που ταλαιπωρεί και που σωστά η Ελλάδα άνοιξε τα σύνορά της για να μπουν μέσα». Στην πραγματικότητα πάρθηκαν πρωτοβουλίες από την κυβέρνηση Τσίπρα ιδιαίτερα, από την πραγματικά πιο φιλορωσική κυβέρνηση όλων των εποχών, να ανοίξουν τα σύνορα με τη Συρία όχι όπως έπρεπε με μια συνεννόηση με την υπόλοιπη Ευρώπη ώστε να μπουν αυτοί οι προσφυγικοί πληθυσμοί ή οι μεταναστευτικοί που ακολουθήσαν δίπλα στους Σύρους, ώστε να προετοιμαστούν οι κοινές γνώμες, να χτυπηθούν οι ρατσιστικές ιδέες αυτών που τώρα είναι έτοιμες να φτιάξουν «χρυσές αυγές» παντού σε όλη την Ευρώπη και κυρίως να αποφευχθεί η διάσπαση στο εσωτερικό της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η δεύτερη μεγάλη διάσπαση μετά απ' αυτήν που έφερε το ζήτημα του ελληνικού χρέους. Και αυτά, οι ελληνικές αποτυχίες, είναι πάντα πηγές σύγκρουσης για την ΕΕ και όχι τυχαία. Δηλαδή το μεγάλο χρέος, η καταστροφή της Ελλάδας, η αύξηση, η διόγκωση του χρέους της πέφτει στις πλάτες της Ευρώπης και είναι ένας παράγοντας που τη διασπάει. Το μεταναστευτικό έτσι όπως το δούλεψε η κυβέρνηση Τσίπρα, της οποίας η πρώτη πράξη ήταν να ανοίξει τα σύνορα λέγοντας ότι έρχονται με τις

βάρκες και πεθαίνουν τώρα από το συριακό πόλεμο. Αυτό είναι το μεγάλο προπαγανδιστικό ψέμα.

Η στάση ενός προοδευτικού ανθρώπου στο συριακό ζήτημα είναι να βοηθήσει το συριακό λαό να χτυπήσει τους δύο μεγάλους σφαγιαστές του: τον ISIS, τους κανίβαλους του ISIS, οι οποίοι, όταν ανδρώθηκαν και ξεκίνησαν, ανδρώθηκαν με κεφάλαια που έβγαλαν μέσα από το Κατάρ – αυτό ξεχνιέται, δηλαδή ενός στρατηγικού σύμμαχου της Ρωσίας και του Ιράν στην περιοχή του Κόλπου – κυρίως όμως ενός Άσαντ, ο οποίος έχει φτάσει στο σημείο να εξοντώνει μαζί με τους αντάρτες ή τους αντιφρονούντες να εξοντώνει και τους πληθυσμούς που τους στηρίζουν. Αυτή η γενοκτονική πολιτική έπρεπε να απαντηθεί με όπλα στο συριακό λαό, με υπεράσπιση του δημοκρατικού τους δικαιώματος, ενώ η κυβέρνηση, ειδικά οι ελληνικές κυβερνήσεις και ειδικά η κυβέρνηση Τσίπρα, που υποκριτικά τώρα καμώνεται ότι πασχίζει για τους πρόσφυγες, δεν βρήκε ποτέ μια λέξη καταδίκης για το φασισμό του Άσαντ. Αντίθετα η γενική της γραμμή είναι να ρίχνει την ευθύνη και στο συριακό όπως και παντού στους αμερικάνους, που στη συγκεκριμένη περίπτωση η ευθύνη τους δεν είναι ότι επεμβήκανε, όπως κάνουν αισχρά σε όλη τη Μέση Ανατολή και την έχουν ανατινάξει, αλλά ότι αρνήθηκαν να δοθούν όπλα. Εμείς δε θέλουμε καμιά ιμπεριαλιστική επέμβαση στη Συρία, δε θέλουμε κανέναν να βομβαρδίζει για κανέναν. Δε θέλουμε κανένα μισοφόρο να εμφανιστεί για να δώσει λύση στους λαούς. Οι λαοί θα τη δώσουν τη λύση, οι λαοί της Συρίας, του Ιράκ, της Ιορδανίας, του Λιβάνου, θα τη δώσουν οι ίδιοι. Αλλά δεν μπορεί να τους στερήσεις το δικαίωμα να έχουν όπλα, να χτυπήσουν το σφαγιαστή τους.

Δεν τους δίνουν όπλα, οπότε τι κάνουν οι Σύριοι; Πηγαίνουν στην Τουρκία και εγκαθιστούν εδώ και τέσ-

σερα χρόνια αρχίζοντας από το 2011 περίπου, το 2012 τεράστια προσφυγικά στρατόπεδα με δυόμισυ εκατομμύρια ανθρώπους μέχρι προχθές.

Τι κάνει μια κυβέρνηση που αγαπάει το συριακό λαό; Δίνει όπλα και πάει στα προσφυγικά στρατόπεδα και λέει: «Κύριοι, επειδή εδώ ζείτε σε μεγάλη εξαθλίωση, βοηθάμε την τουρκική κυβέρνηση να βρείτε δουλειές, να έιστε δίπλα στη χώρα σας, να μπορείτε να τη στηρίζετε πολιτικοστρατιωτικά και διπλωματικά και οικονομικά και εν πάσει περιπτώσει, όπου υπάρχουν γυναικόπαιδα, όπου υπάρχει εξαθλίωση που δεν μπορεί να λυθεί με άλλον τρόπο, σας ανοίγουμε τα σύνορα της Ευρώπης. Τσίπρα! Άνοιξε τα σύνορα της Ευρώπης!»

Αυτό έπρεπε να κάνει η Ευρώπη και έτσι έπρεπε να φερθεί ο Τσίπρας. Να πει: «Κύριοι! Εκεί γίνεται ένα έγκλημα, ελάτε εδώ! Επιτροπή υπεύθυνη των εξωτερικών, συμβούλιο της Ευρώπης, ελάτε να φτιάξουμε ένα σχέδιο για τη βοήθεια». Και να πάνε στη Συρία και να πουν: «Κύριοι, ποιοί είσατε εσείς; Καταγραφή! Με λεωφορεία, με αεροπλάνα, μέσα από μια επίσημη και παγκόσμια διαδικασία».

Να πει: «Ναι, Κύριοι ελάτε, είναι ανοιχτά, έχουμε σύνορα από την Ελλάδα. Μπαίνετε μέσα ως αξιοπρεπείς άνθρωποι και έχουν φροντίσει όλες οι χώρες της Ευρώπης να σας βρουν και να σας καταλείψουν μέσα τους!»

Και αφού έχεις προετοιμάσει την ευρωπαϊκή κοινή γνώμη, να δεχτεί αυτούς τους πρόσφυγες. Γιατί πρόκειται για έναν κτηνώδη πόλεμο και για έναν εφιάλη. Αλλά να έχεις κάνει την πολιτική δουλειά και προετοιμασία.

Τι κάνει ο Τσίπρας; Τι κάνει η Χριστοδουλοπούλου; Α-

ΚΟΡΜΠΙΝ: ΕΝΑΣ ΤΣΙΠΡΑΣ ΣΤΗΝ ΗΓΕΣΙΑ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ ΣΤΗ ΒΡΕΤΑΝΙΑ

**Η ανάδειξη ενός ανοιχτού απολογητή της ρωσικής διαμελι-
στικής επέμβασης στην Ουκρανία, όπως είναι ο ψευτοαρι-
στερός Τζέρεμι Κόρμπιν, στην ηγεσία του βρετανικού εργατικού
κόμματος δεν είναι κάτι που μας εκπλήσσει ιδιαίτερα. Καθώς
διανύουμε ήδη την εποχή της ανοιχτής στρατιωτικής επίθεσης
του ρωσικού σοσιαλδημοκρατισμού ενάντια στην Ευρώπη, η γενι-
κή ενίσχυση των ρωσόφιλων δυνάμεων και η μετακίνηση προς
ανοιχτά φαιο-«κόκκινες» θέσεις εξαγορασμένων πολιτικών ηγε-
σιών που σε μια προηγούμενη φάση εξυπηρετούσαν συνειδητά
τον καθυστερημένο της Δύσης για λογαριασμό της νεοσυνταγματικής
Ρωσίας (βλ. Μπλερ) είναι υποχρεωτική για το Κρεμλίνο.**

Οι διαμελιστές της Ουκρανίας χρειάζονται σήμερα στην ηγεσία της βρετανικής αντιπολίτευσης έναν τύπο σαν τον Κόρμπιν που να δικαιολογεί ωμά τη ρωσική εισβολή προπαγανδίζοντας την εντελώς πουτινική θέση ότι αυτή «δεν ήταν απρόκλητη» γιατί το όλο ζήτημα έγκειται κατ' αυτόν «στην αμερικάνικη τάση εξάπλωσης στα ανατολικά» και ότι «δεν θα πρέπει να αρνούμαστε το δικαίωμα του λαού για μία ομοσπονδιακή δομή ή ανεξαρτησία» (Morning Star Online, 17/4/14). Βεβαίως τέτοιοι τύποι υποστηρίζουν κάθε γενοκτονικό χιτλερισμό σήμερα στον κόσμο και ο Κόρμπιν δεν κρύβει τη συμπάθειά του για τους ισλαμοφασίστες της Χαμάς και της Χεζμπολάχ, όπως δεν έχει κρύψει τον πόθο του για μια «ενωμένη Ιρλανδία», δηλαδή για έναν αιματηρό εθνικό εμφύλιο στη Βόρεια Ιρλανδία. Χρειάζεται σήμερα ο Πούτιν μέσα στην Ευρώπη έναν ανοιχτό υπονομευτή της ευρωπαϊκής ενότητας και ανεξαρτησίας από τη ρωσική υπερδύναμη, κάποιον που να κλείνει το μάτι στην εκβιαστική απειλή εξόδου του Ηνωμένου Βασιλείου από την ΕΕ και που χωρίς να καταγγέλλει τη ρωσική επιθετικότητα να επιθυμεί «μία καλύτερη Ευρώπη», δηλ. μία ακόμα πιο υφιστάμενη απέναντι στη Ρωσία. Ο Κόρμπιν τα κάνει όλα αυτά ταμπουρωμένος πίσω από το ελκυστικό σύνθημα της απελευθέρωσης της Ευρώπης από τα δεσμά της αμερικανικής υπερδύναμης, κάτι που ο Τ. Μπλερ (ή ακόμα και ο Μίλιμπαντ) δεν μπορούσε να υποστηρίξει ανοιχτά γιατί εκείνη την εποχή η Ρωσία έγκρυβε τη δική της εξάπλωση πίσω από τον ωμό στρα-

τιωτικό επεμβατισμό του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού στον Τρίτο κόσμο. Τώρα που η ρωσικός σοσιαλδημοκρατισμός προελαύνει στη Δύση, έρχεται ο νέος ηγέτης των Εργατικών σαν πολέμιος του δυτικού στρατιωτικού επεμβατισμού των προκατόχων του, αντίθετος με τη Διατλαντική συμφωνία Εμπορικής & Επενδυτικής Συνεργασίας, και επιδιώκει αν όχι άμεσα την έξοδο, τουλάχιστο τον περιορισμό του ρόλου του NATO και την αναθεώρηση του ποσού των αμυντικών δαπανών της Βρετανίας που απορρέει από τις υποχρεώσεις της μέσα εκεί. Αυτή η απαίτηση θα είχε κάποιο νόημα μόνο αν οι ρώσοι χίτλερ ήταν σε υποχώρηση και όχι τώρα που εία σε φουλ επίθεση σε όλα τα μέτωπα. Ένα από τα βασικά σημεία της πλατφόρμας του είναι ακόμα η κατάργηση του βρετανικού βαλλιστικού συστήματος Trident (BBC News, 14/8), που θα οδηγήσει στο κούρε-
λιασμα της πυρηνικής αποτρεπτικής ικανότητας της χώρας. Πρόκειται δηλαδή για δοσίλογο-εγκληματία στην υπηρεσία των νέων χίτλερ!

Όπως όλοι οι γνήσιοι χιτλερικοί έτσι κι αυτός χρωστάει την άνοδό του σε μια φιλολαϊκή αντικαπιταλιστική δημιουργία μικροαστικού τύπου, που στην ουσία είναι αντιφιλελεύθερος αντικαπιταλισμός κρατικοφασιστικού ιμπεριαλιστικού τυπου. Ο Κόρμπιν ήταν ο μοναδικός υποψήφιος που κατέβηκε με πλατφόρμα «ενάντια στη λιτότητα» κερδίζοντας έτσι τα μισά περίπου από τα συνδικάτα υπό τον έλεγχο του εργατικού κόμματος. Υποσχέθηκε ένα δίκαιο προοδευτικότερο φορολογικό σύστημα, μεί-

ωση του χρέους όχι με περικοπές δαπανών αλλά με επενδύσεις και υψηλότερη φορολογία, πάταξη της φοροπαλλαγής και της φοροδιαφυγής, κράτος πρόνοιας, ιδιόκτητη κατοικία για τους μικροαστούς, ενίσχυση του δημόσιου χαρακτήρα της υγείας, κατάργηση των διδάκτρων στην ιδιωτική εκπαίδευση, κρατικό έλεγχο και εθνικοποιήσεις στη βιομηχανία, την ενέργεια και τους σιδηροδρόμους, οικολογία, μεταναστευτική αλληλεγγύη. Με άλλα λόγια υποσχέθηκε μέσες-άκρες στον κόσμο του όσα είχε υποσχεθεί το άλλο μεγάλο ψευτοαριστερό τσιράκι του Πούτιν μέσα στην ΕΕ, ο Τσίπρας, προτού πάρει την εξουσία για να βυθίσει γρηγορότερα και βαθύτερα από κάθε προηγούμενό του τη χώρα μας στο χρέος και την καταστροφή. Όλες αυτές οι υποσχέσεις, στην πραγματικότητα, ενώ εκφράζουν δίκαια και ώριμα υλικά και δημοκρατικά αιτήματα των μαζών, δεν κινούν ποτέ τις ίδιες τις μάζες, δεν τις οργανώνουν και τις αφήνουν έρμια των νεοχιτλερικών σωτήρων. Στην ουσία πρόκειται για ψηφοθηρική χαλνωση και εξαγορά των μαζών που θα επιτρέψει στις ρωσόδουλες δυνάμεις να αρπάξουν τον κρατικό μηχανισμό, να καταστρέψουν αν δεν μπορέσουν να ελέγξουν ουσιαστικά γάγλια της βρετανικής οικονομίας και παραπέρα να οξύνουν τις αντιθέσεις του Ηνωμένου Βασιλείου με την Ευρώπη και να αποσταθεροποιήσουν βαθύτερα και να διαλύσουν την τελευταία. Σε τελική ανάλυση διευκολύνουν το Κρεμλίνο στην προετοιμασία της στρατιωτικής επίθεσης που ετοιμάζει για την κατάληψη της πλούσιας αλλά στρατιωτικά και πολιτικά ανοχύρωτης προς το παρόν Ευρώπης.

Αξίζει να σταθούμε σε μερικές από αυτές τις θέσεις, όπως είναι η ακύρωση του σχεδίου σιδηροδρομικής διασύνδεσης Λονδίνου-Βόρειας Αγγλίας με τη δικαιολογία ότι θα μετατρέψει τις πόλεις του βορρά σε «υπνωτήρια των λονδρέζικων επιχειρήσεων». Αυτή είναι κραυγαλέα περιπτωση παραγωγικού σαμποτάζ, έτσι όπως σκανδαλωδώς εφαρμόζεται εδώ και καιρό στην Ελλάδα. Μια άλλη πρόταση κάνει λόγο για τύπωμα χρήματος από την τράπεζα της Αγγλίας προκειμένου να χρηματοδοτηθούν

η στέγαση και οι δημόσιες μεταφορές. Αυτή είναι η κλασική συνταγή όλων των παλιανθρώπων για ανέβασμα στην εξουσία και σημαίνει κρατικός δανεισμός για να πληρωθεί η κατανάλωση των μαζών. Αυτό σημαίνει ότι οι μάζες θα πληρώσουν τελικά όσα πήραν με αύξηση των τιμών, και τελικά μεγαλύτερους φόρους. Αύξηση της κατανάλωσης των μαζών μπορεί να γίνει μόνο με κινήματα αύξησης των μισθών στην αύξηση της φορολογίας του εισοδήματος των πλούσιων, ειδικά των ραντιέρηδων του χρηματιστικού κεφαλαίου και των ιδιοκτητών ακινήτων που στην Αγγλία οργιάζουν. Αλλά κι αυτό μπορεί να είναι μακροπρόθεσμα αποτελεσματικό μόνο στα πλαίσια ενός ευρύτερου πανευρωπαϊκού διεκδικητικού εργατικού και λαϊκού κινήματος ανεξάρτητο από τα δεσμά της σοσιαλφασιστικής ψευτοαριστεράς και της πουλημένης στα μονοπώλια σοσιαλδημοκρατίας. Χώρια από αυτά ο προβοκάτορας Κόρμπιν ξέρεει ότι το τύπωμα χρήματος αντίκειται στη συνθήκη της Λισαβόνας που απαγορεύει το τύπωμα χρήματος από κεντρικές τράπεζες για τη χρηματοδότηση κρατικών δαπανών. Αυτά τα λέει για να προκαλέσει νέες τριβές της Αγγλίας με την Ευρώπη. Σε ότι αφορά το περιβάλλον προτείνει τη λύση της «πράσινης» οικονομίας με ανανεώσιμες πηγές ενέργειας και φυσικά, αναστολή της μεθόδου υδραυλικής ρωγμάτωσης (fracking) για την εξόρυξη σχιστολιθικού αερίου, για να δυσκολέψει η προσπάθεια της Ευρώπης να απεξαρτηθεί από το ρωσικό αέριο. Το άνοιγμα των συνόρων στο αθρόο μεταναστευτικό κύμα από τον Τσίπρα, στην ουσία το άνοιγμα της πόρτας της Ευρώπης στο ρατσισμό, βρίσκει απόλυτα σύμφωνο και αυτό το τσιράκι. Δεν είναι τυχαίο άλλωστε που ο ρατσιστής Φάραντζ του UKIP κάλεσε στις 15/8 τον Κόρμπιν να συμμετάσχει στην καμπάνια που διεξάγει για έξοδο της χώρας από την ΕΕ.

Όσο θα δυναμώνει ο θανάσιμος εναγκαλισμός της Ευρώπης από τους νέους χίτλερ τόσο θα εμφανίζονται Τσίπρες, Κόρμπιν, Φάρατζ Κασιδιάρηδες και άλλα δηλητηριώδη χορτάρια σε διάφορες χώρες της Ευρώπης.

ΟΙ ΔΗΘΕΝ ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΤΕΣ

συνέχεια από τη σελ. 10

όπου και αν αυτοί δουλεύουν, χωρίς να τους διαχωρίζει σε καλούς και κακούς ή δικούς μας και των άλλων, όπως πρόσφατα επιβεβαίωσε και με τις δηλώσεις του ο Γ.Γ. του Κόμματος κος Δ. Κουτσιούμπας» (από την Αυγή της 6-9, που έχει ολοκληρή την ανακοίνωση). Αυτή η δήλωση αμέσως ανασκευάστηκε. Όμως δεν πρόλαβε να στεγνώσει ακόμη το μελάνι της ανακοίνωσης και το ψευτοΚΚΕ έδειξε το πραγματικό του πρόσωπο. Συγκεκριμένα στις 8 Σεπτέμβρη αντιπροσωπεύει της κομματικής οργάνωσης Κεντρικής Μακεδονίας του ψευτοΚΚΕ συναντήθηκε με εργαζόμενους των μεταλλείων. Μετά τη συνάντηση ο Σ. Ζαριανόπουλος, ευρωβουλευτής του ψευτοΚΚΕ και υποψήφιος βουλευτής Α' Θεσσαλονίκης δηλώνει: «Ο κεντρικός σχεδιασμός της οικονομίας, με αξιοποίηση όλων των δυνατοτήτων της χώρας για την ικανοποίηση των λαϊκών αναγκών και όχι της κερδοφορίας του κεφαλαίου, η ανατροπή του καπιταλιστικού δρόμου ανάπτυξης είναι τώρα ο μόνος δρόμος για τους

εργαζόμενους και το λαό. Και στην περίπτωση των μεταλλείων Χαλκιδικής και του δίκαιου αγώνα των εργαζομένων για τη δουλειά τους, μόνο αυτή η πολιτική ανατροπή που προτείνει το ΚΚΕ είναι ικανή να συνδυάσει άμεσα και αποτελεσματικά και το δικαίωμα στη δουλειά, και ταυτόχρονα την προστασία του περιβάλλοντος και της υγείας των εργαζομένων και των κατοίκων της περιοχής. Κάτι που από τη φύση δεν θέλει και δεν μπορεί να εξασφαλίσει η ιδιωτική οικονομία» (<http://www.rizospastis.gr>, 9-9). Δηλαδή τα προβλήματα των εργατών θα λυθούν όταν το ψευτοΚΚΕ κάνει το πραξικόπημά του. Μέχρι τότε οι εργάτες μπορούν να μείνουν χωρίς δουλειά και η χώρα χωρίς εργάτες και βιομηχανία.

Με τόσους «συμπαραστάτες» θα έπρεπε να υπήρχαν έξω από το ΥΠΑΠΕΝ χιλιάδες άνθρωποι και όχι οι εργάτες με μερικούς σ. της ΟΑΚΚΕ. Η συμπαραστάση φαίνεται στην πράξη και όχι στα λόγια. Ιδίως όταν στην πράξη κάνει κανείς τα αντίθετα από όσα λέει στα λόγια τότε καλύτερα να λείπει η συμπαραστάση!

ΓΙΑ ΤΟ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΤΙΚΟ

συνέχεια από τη σελ. 15

νοίγει τα σύνορα και λένε: «Μου έρχονται!» Δεν σου έρχονται! Εκεί ήταν, στην Τουρκία!

Αλλά, όταν άνοιξες τα σύνορα και είπες ουσιαστικά με τη στάση σου «ελάτε» -γιατί αυτή ήταν η στάση της κυβέρνησης-, ήρθαν. Και δεν ήρθαν επίσημα όμως. Ήρθαν σαν θαλασσοπνιγμένοι και θαλασσοπνιχτηκαν και πραγματικά εμπιστεύθηκαν το μέλλον τους στους χειρότερους ανθρώπους, που είναι αυτοί οι δουλέμποροι, δολοφόνοι, που τους πνίγουν. Και το κάνανε αυτό και θελήσανε και προτίμησαν τους δουλεμπόρους, για να μη δώσουν εξαρχής προετοιμασμένη πολιτική λύση σ' αυτό το ζήτημα. Να μην το κάνουν ευρωπαϊκό ζήτημα, να μην φτιάξουν την ελληνική και την ευρωπαϊκή κοινή γνώμη. Κι έτσι φτιάχνουν τώρα και διάσπαση στην Ευρώπη και δυναμώνουν τους φασίστες στην Ευρώπη και δυναμώνουν και τους ναζιήδες εδώ μέσα, τους χρυσαυγίτες, οι οποίοι το

εκμεταλλεύονται βλέποντας πολλούς ανθρώπους, που ο καθένας έτσι ακριβώς θάκανε, να πάνε στις κεντρικές πλατείες μιας πόλης και να προσπαθήσουν να επιζήσουν. Και οργιάζει ο φασισμός και ο φόβος της Ελλάδας, του λαού, ότι ετοιμάζεται ένα νέο κύμα μετανάστευσης, την ώρα που η χώρα πεινάει. Και σου λέει: «Εχουμε ένα εκατομμύριο τριακόσιες χιλιάδες εφεδρικό στρατό ανέργων, πιάσε κι άλλο ένα εκατομμύριο». Βεβαίως ο ελληνικός λαός είναι υποχρεωμένος να βάλει δημοκρατικά το ζήτημα: Ναι στους πρόσφυγες από τη Συρία. Βοηθάτε όμως πρώτα τη Συρία και με όπλα και με χρήμα! Αλλά να γίνει ευρωπαϊκή συνδιάσκεψη, ευρωπαϊκή προσπάθεια, να δοθεί χέρι σ' αυτό το λαό. Αλλά αφήστε τον Τσίπρα να ναι αρχηγός του δουλεμπόριου της Μεσογείου για πολιτικούς λόγους, για να στησει άλλη μια προβοκάτσια, όπως έχει στησει; (όπως θα προλάβουμε να πούμε ίσως παρακάτω- με το κλείσιμο των τραπεζών)>>.

